

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

ASLI GENÇ
GÜRIŞIK

Senden İbareti

Parola

*D*amatlık satan bir mağazada işe başlayan Nefise, bir gün alışveriş için gelen müşterinin eski sevgilisi olabileceğine hiç ihtimal vermemişti. Göz göze gelmekten sakınarak, titreyen elleriyle sevdiği adamın beline kuşağını sardı. İçine akıttığı kanlı gözyaşlarıyla papyonunu taktı. Ruhu ağır ağır ölürken, yüreğinde kopan kıyamete rağmen ceketini giydirdi. Gökalp'in özlediği kokusu ciğerlerine dolunca dayanamadı. Tutamadı kendini. Bir zamanlar bakmaya doyamadığı yüzüne son kez baktı. Gökalp onun ilk aşkı, ilk heyecanı, ilk kaybedişi, kabuk tutmayan yarası, gönül sızısıydı.

Kısacası aşka ve hayata dair ne varsa her şeyiydi. Ve her şeyi olan adama kendi elleriyle damatlığını giydirmişti, ötesi var mıydı?

Hem bu sorunun cevabını hem de tesadüf ¹⁶ karşılaşmalarının bir son değil, başlangıç olduğunu yaşayarak öğreneceklerdi. Onlar için aşka giden yolda asıl imtihan gün başlıyordu.

ASLI GENÇ GÜRIŞIK

SENDEN İBARET

Parola

PAROLA YAYINLARI: 639

Roman: 203

Eser Adı: Senden İbare

Yazar: Aslı Genç Gürşık

Yayın Koordinatörü: Ahmet Üzümcüoğlu

Editör: Özge Tataroğlu

Kapak Tasarım: Yaren Uludağ

İç Tasarım: Parola Grafik

Baskı-Cilt: Çalış Ofset Matbaacılık Turizm San. ve Tic. Ltd. Sti. Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D K: 1 Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 482 11 04 Matbaa Sertifika No: 45159

T.C. Kültür ve Turizm Bakanlığı Sertifika No: 41310

ISBN: 978-625-7522-29-8

1. Basım: Kasım 2022

© Aslı Genç Gürşık 2022

© Parola Yayınları 2022

Bu kitabın her türlü basım hakları Parola Basım Yayın San. Tic. Ltd. Şti'ne aittir... Yazarın, çevirmenin, derleyenin, hazırlayanın veya yayınevinin yazılı ve resmî izni olmadan basılamaz, yayınlanamaz, kopyalanamaz ve dijital kopyalar dahil çoğaltılamaz. Ancak kaynak gösterilerek kısa alıntı yapılabilir.

PAROLA YAYINLARI

Adres: Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sok. No: 8/D Örme İş Merkezi Kat: 1 Topkapı Zeytinburnu İstanbul Tel: 0212 483 47 96 Faks: 0212 483 47 97

Web: www.parolakitap.com E-posta: parolayayin@gmail.com

ASLI GENÇ GÜRIŞIK

SENDEN İBARET

Bu PDF'i para ile aldıysanız,
dolandırıldınız.

Bu ve daha fazlası
telegramdaki kanallarda
bedava boşuna PDF'e para
vermeyin!

Parola

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

1. BÖLÜM

“KABUK TUTMAYAN YARALAR”

On gün önce çalışmaya başladığı erkek giyim mağazası, Nefise'nin ilk iş deneyimiydi. Öğrencilik yıllarından sonra hayal ettiği böyle bir iş değildi belki ama çalışmak, kendi alanında iş buluncaya kadar dayanmak zorundaydı. Hayatının en zor zamanlarını yaşadığı günlerde iş beğenmeme gibi bir lüksü yoktu çünkü. İşe, paraya ihtiyacı vardı.

Akşam 17.30 olduğunda, reyon şefinden mola yapmak için izin alarak üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Ayakları öyle şişmişti ki basamakları tırmanırken her adım attığında sızlayan ayak tabanlarını yok sayamıyordu. Mağaza personelinin hem yemekhane olarak kullandığı hem de dinlendiği kafeterya girişine geldiğinde içeriye göz attı. Akşam saatleri olduğu için fazla kalabalık değildi. Molalarını kullanan birkaç çalışma arkadaşına başıyla selam verip yorgun bedenini sürükler gibi suyunu aldı, hemen sonra ilk gördüğü koltuğa kendini bıraktı. O an anladı ki sadece ayakları değil, yorgunluktan bütün bedeni sızlıyordu. Oturduğu koltukta spor ayakkabısının topuklarının üzerine basarak ayak uçlarını havaya kaldırdı. Bir an önce çalışma şartlarına alışmalıydı ama nasıl? İşsizlik oranının günden güne arttığı bir dönemde kazanç sağlayacak bir iş bulmasına elbette şükreliyordu ancak iç mimarlık için dört yıl dirsek çürüttükten sonra hak ettiğinin bu olmadığını düşünüyordu. Çalıştığı işi ka-

tiyen küçümsemediyordu. Alın teriyle kazanılan her iş, onun için kutsaldı ama kendi mesleğini yapmak istiyordu. Sırtını geriye yaslayarak kısa bir süre gözlerini dinlendirmesinin ardından cep telefonundan evini aradı. Görüştüğü kız kardeşi her şeyin yolunda olduğunu söyleyince telefonu kapatıp rahat bir nefes aldı.

“AVM mağazalarının zorluğu bu işte. Hafta sonları kalabalık bir türlü eksilmiyor. Akşama kadar boş boş gezen gereksiz insanlarla uğraşıyoruz.”

Yönünü yan tarafından gelen sesin sahibine çevirdi. Mert, otuzlu yaşlarda genç bir adamdı. Tebessüm etmeye çalışarak, “Her işin bir zorluğu var.” dedi.

Nefise’nin cevabından sonra Mert kafeden alıp getirdiği kâğıt bardaktaki kahveyi uzattı. “İçer misin?”

“Teşekkür ederim ama kafeinle aram pek iyi değil.”

Genç kadın kibarca reddetmişti ama konuşmak isteyen Mert yanına oturarak sohbet etmeye çalıştı. “Nasıl, alışabildin mi mağazaya?”

Nefise gelen sorulardan rahatsız olmaya başladı. Adamın bakışlarından da haz etmiyordu zaten. Belki sadece konuşmayı seviyordu, art niyet beslemiyordu fakat bu yine de huzursuz olmasına engel değildi. “Alıştım.” dedikten sonra onunla ilgilenmediğini göstermek adına telefonunu açtı, iş başvurusu yaptığı şirketlerden dönüş olup olmadığını görmek için e-mail adresine girdi. Tabii Mert vazgeçmedi, “Bu ilk işin mi?” diye sordu.

Nefise onu kırmak istemiyordu ama az daha konuşursa çılgınlık atabilirdi. Kendisini sakın olma konusunda zorlarken bu sefer rahatsız olduğunu gizlemedi. Gözlerini devirerek, “Evet.” dedi.

“Düğün sezonu açıldı artık. Satışlar damat reyonunda bizimkinden daha iyi olmalı.”

Mert’in son söylediklerinin ardından tam patlayacaktı ki kafeteryada çalışan görevlinin sesini duydu. “Nefise Hanım, sizi aşağıdan çağırıyorlar.”

İçinden, “Çok şükür.” dedi. Başka zaman olsa dinlenme saa-

tine müdahale edildiği için söylenebilirdi. Ama o an için reyona çağırılması sayesinde yanındaki adamdan kurtulmuştu. Bozulan sinirleri yüzünden bacaklarının ağrısını unutarak ayağa kalktı.

“Eğer Emin çok zorlarsa, seni bizim reyona aldırabilirim.”

Nefise arkasından gelen teklife öfkelenildiği hâlde Mert’le muhatap olmak istemedi. Koşuşturarak lavaboya gitti. Reyona inmeden kendine gelmek için ellerini ıslatıp boynuna, ensesine sürdü. Atkuyruğu yaptığı uzun koyu kahverengi saçlarını düzelttiği esnada, beyaz gömleğinin düğmelerini fark etti. İri göğüsleri yüzünden düğmeler neredeyse iliklerinden çıkmak üzereydiler. Siyah etek, beyaz gömlek olan formasının yeleğini ilikledi. Böylece gömleğinin düğmeleri arasından görünen beyaz atleti kapanmıştı. Laf duymamak için hızlı adımlarla çalıştığı damat reyonuna indi. Onu uzaktan gören şefi eliyle acele etmesini işaret etti. “Geldim Emin Bey.”

Reyon şefi müşterilerinin olduğunu söylerken iki metre kadar önlerinde duran kabin açıldı. İçinden üzerinde damatlık olan genç bir adam çıktı. Koyu kumral saçları, beyaz teni, yeşile çalan ela renk gözleri ile öylesine yakışıklıydı ki... Bir an için zamanın durduğunu hissetti. Şaşırdı. Dondu, kaldı. Bütün dünya adamın varlığıyla soldu, bir tek ikisi siyah beyazlar arasında renkli kaldılar. Onu gören müşteri de Nefise’den farklı değildi. Bu karşılaşma onu da çok etkilemişti. İkisi arasındaki elektriğin farkında olmayan reyon şefi, damat adayına yaklaşıp, “Üzerinize çok güzel oturmuş.” dedi. “Eğer içinde rahatsız değilseniz kuşak, papyon ve ceketle tamamlayalım; bir bütün olarak bakın?”

Genç adam konuşmadan başıyla onayladığında reyon şefi ne duruyorsun der gibi Nefise’ye baktı. “Kuşağı takar mısın?”

Eli ayağı boşalan Nefise kanı çekilen beyaz teniyle askıda bulunan kuşağı aldı. İçinden Allah’tan dayanma gücü dileyerek müşterinin yanına gitti, önünde durdu. Hayatının en zor anlarından bir başkasını yaşıyordu. Bu anı yaşamaktansa ölmüş olmayı isteyecek kadar canı acıyordu. Onun gelişiyse damat adayı, kuşağı takabilsin diye kollarını duygusuzca iki yana kaldırdı.

Reyon şefi müşterisine mevsimin bahar olmasından dolayı siyah beyaz smokin önerirken, genç adam önünde duran kıza bakarak sert bir üslupla siyahı özellikle tercih ettiğini söyledi. Adamın ses tonu, vücudundan yayılan ısı, kokusu yüzünden Nefise her an yere kapaklanabilirdi. Ateş gibi yanan tenine tezat olarak, ayaz bir gecede dışarıda çırılçıplak kalmışçasına üşüyordu. Buna rağmen işini yapmak için kendini zorladı. Sorumluluklarını hatırladı. Adamın varlığı ile altüst olduğu hâlde, kuşağı beline şefinin öğrettiği gibi sarıp hızla geri çekildi. Fakat unuttuğu bir şey kalmıştı. Reyon şefinin, "Papyon." demesiyle papyonu getirdi. Verdiği servis işten çok ıstıraba dönüşse de normal görünmeye çabaladı. Yutkunarak müşterinin önünde ayak parmaklarının ucunda yükseldi. Neredeyse ağlamak üzere olan gözlerine inat işini yaptı. Yüzüne bakan adamla göz göze gelmekten kaçınarak papyonu yakasına taktı. Nefise, tekrar geri çekilirken reyon şefi smokinin ceketini getirip müşteriye giydirdi. "Tamam olduğumuza göre, boy aynasında bir bakalım."

Müşteri boy aynasına ilerleyip aynadan damatlığın üzerinde nasıl durduğuna bakarken, arkasında kalan Nefise'yi gördü. Başını önüne eğmiş, yere bakıyordu. En küçük duygu belirtisi göstermeyen yüz ifadesi ve ses tonuyla, "Bunu alıyorum." dedi.

Reyon şefi unuttuğu son aksesuarı ceketin göğsündeki cebe iliştirirken, Nefise'ye seslendi. "Pantolonun paça boyunu alırmısın?"

Genç kadın iğneyi alıp müşterinin önünde eğildi. Ona tepeden bakan adamın kıpırtısız duruşuyla can çektiğini hissetti. Tercihleri yüzünden sanki mahşeri dünyada yaşıyordu. Titreyen elleriyle paçayı içine büküp iğneyi batıracağı sırada reyona gelen başka birinin sesini duydu. "Gökalp! Damatlık çok yakışmış. Oğlum seni böyle görünce bak bir tuhaf oldum. Abi harbi harbi evleniyorsun ha!"

"Sözde bana yardım etmek için gelmiştin ama görüyorum ki kendin için alışveriş yapmışsın."

Nefise arkasından gelen sesin sahibini tanıyordu. Gökalp

ile konuşan Metin'di. Onun kendisini fark etmesinden çekinerek başını iyice önünü eğdiğinde yeleşinin düğmesi açıldı. O an fark etti, beyaz gömleğinde, göğüs uçlarının geldiği noktalar ıslanmıştı. Göğüslerinin sızlamasından başına bunun gelebileceğini tahmin etmişti ancak reyon şefinin çağrısı yüzünden göğüs pedlerini değiştirmeyi unutmuştu. Çaktırmadan yeleşini ilikleyerek gömleğinin önünü kapattı. Bir an önce paça boyunu almalıydı. İğneyi büktüğü kumaşın üzerine saplarken eline battı. Onun acıyla elini çektiğini gören Gökalp endişeyle Nefise gibi diz çökerek iğnenin battığı eline dokundu. "İyi misin?"

Gökalp'in ilgili davranışı yüzünden neredeyse kendini olduğu yere bırakıp küçük bir çocuk gibi ağlayacaktı. Dolan gözleriyle başını sallayarak iyi olduğunu belirtti.

Onlara bakan Metin, "Nefise!" dedi. "Sen?"

Gökalp ve Nefise birlikte ayağa kalktıklarında reyon şefi cebinden çıkarttığı peçeteyi, parmağındaki kanı silmesi için uzattı. Merakını gidermek için, "Tanışyorsunuz galiba." demeyi de ihmal etmedi. Zaten müşteriyi gördüğü anda Nefise'nin donuklaşmasından bir tuhaflık olduğunu sezmişti.

Metin, şefe ciddileşen suratıyla cevap verdi, "Üniversiteden arkadaşız." dedikten sonra bakışlarını Nefise'ye yöneltti. "Seni burada görmeyi beklemiyordum. Nasılsın?"

Nefise daha cevap vermeden Gökalp bulunduğu ortamdan rahatsız olarak, "Metin!" dedi. "Üzerimi değiştireyim, çıkalım. Daha ayakkabı alacağız."

Metin sustu ama bu sessizlik Gökalp üzerini değiştirmek için kabine girinceye kadar sürdü. Hazır reyon şefi de gelen başka bir müşteriyle konuşurken, Nefise'nin yanına sokulup kısık sesle konuştu. "Bu hâle geldiğinize, ona kendi ellerinle damatlık giydirdiğine gerçekten inanamıyorum."

2. BÖLÜM

"AŞK VE ÖFKE"

Nefise, mağaza kapanıncaya kadar kendini tuttu. Defalarca dolan gözlerini kimseye belli etmeden elinin tersiyle sildi. Tek bir damla gözyaşı dökmedi. Nihayet 22.00'de AVM'nin kapıları kapanıncaya kadar. Mesaisi bitip kendini caddeye attığında elini Gökalp'i gördüğünden beri sızısı artan kalbinin üzerine yerleştirdi. Canı öyle çok yanıyordu, bu öyle derin bir acıydı ki avaz avaz bağırmamak için kendisiyle mücadele ediyordu. Duyguları yıllarca süren bir savaştan çıkmışçasına yorgun ve bitikti. Mantiğı geçmişi bırakıp geleceğe bakmasını söylüyordu ama olmuyordu. Yapamıyordu. Gönlüne söz geçiremiyordu. Metroya yetişmek için hızlı adımlarla yanından geçen insanların aksine ayağında tonlarca yük varmış gibi ağır adımlarla yürüyordu. Sevdiği adama kendi elleriyle damatlığını giydirmişti. Daha ötesi var mıydı?

Metro durağında gördüğü banka doğru adımlarken bedenini taşıyamaz hâle gelmişti. Hayatının en değerli, en güzel anıları ruhunu yavaş yavaş öldüren zehre dönüşmüştü artık. Son nefesini vermek üzere olan bir hastanın çaresizliğiyle banka oturdu. Bu hâlde eve gitmek istemiyordu.

Dakikaların nasıl geçtiğini anlamadı. Saatler oturduğu bankın üzerinde su gibi akıp gitti. İçinde taşıdığı karanlık dünyaya kendini öyle kaptırmıştı ki aynı mağazada çalışan iş arkadaşının

selamını fark etmedi. Defalarca çalan telefonunun sesini duymadı. Kendine geldiğinde durakta onun dışında kendisini garipseyen bakışlarla süzen birkaç insan kalmıştı. Ürktü bakışlardan. Korktu. Yerinden kalkıp son metroya bindi. Bulduğu boş koltuğa yerleştiğinde cüzdanından yıllar öncesine ait olan fotoğrafı çıkarttı. Şiddetlenen gözyaşlarıyla fotoğrafa bakarken o günün anıları canlandı.

6 YIL ÖNCE

Üniversite sınav sonuçlarının açıklandığı gün buluşmuşlardı. Nefise heyecanla, "Sonuçlara baktın mı?" diye sordu.

Gökalp kolunu genç kızın beline dolayarak onu kendine çekti. "Bir öpücük verersen belki söylerim."

Erkek arkadaşının yakınlığı karşısında utandığı için hafifçe geri çekilerek onu kendinden uzaklaştırmaya çalıştı. Etrafına bakınarak, "Ya, yolun ortasında yapma şunu. Şimdi biri görecektir." dedi.

Nefise'nin uyarısına gülümseyen genç adam alınmış gibi başını öne eğdi. "Ben senin için ta Gaziantep'ten Adana'ya geleyim, hem de sırf sonuçları beraber öğrenelim diye, sen hastalıklıymışım gibi davran bana. Yazık bana, yazık! Gerçekten hiç hak etmiyorum."

Gökalp'in sitemli sözlerinden sonra hemen koluna girdi. "Aşkım özür dilerim. Seni kırmak istememiştım ama biliyorsun işte. Biri görür, laf söz olur diye korkuyorum. Ailemi üzmem istemiyorum."

Nefise kendini ifade etmeye çalıştığında Gökalp işaret parmağını sevdiği kızın dudağının üzerine yerleştirerek, "Şışşt." dedi. "Tamam yahu, sakın ol. Takıldım sadece. Seninle uğraşmayı sevdiğimi bilmezmiş gibi konuşma. Bugüne kadar seni hiç istemediğin bir şeye zorladım mı ben?"

Karşılıklı gülmeye başladıklarında el ele tutuşup her zaman buluştukları kafeye gittiler. İçeriye girdiklerinde Gökalp heyecanlı, Nefise ise

korku doluydu. Çünkü onu kaybetmekten çok korkuyordu. Gaziantep ve Adana arası iki saatlik mesafeydi. Hafta sonları rahatça görüşebiliyorlardı ama erkek arkadaşının yazdığı üniversitelerin hepsi çok uzaktı. İçinden bir his, giderse onu bir daha göremeyeceğini söylüyordu.

Gökalp ÖSYM'nin sistemine girip sonucu gördüğünde sevinçle bağırdı. "İşte bu be! İstanbul Teknik Üniversitesi mimarlık!"

Nefise'nin gözleri korkuyla doldu. Gidecekti, sevdiği ondan çok çok uzaklaşacaktı. Yüzüne her daim aşkla bakan ela gözleri belki de aynı şekilde başka gözlere bakacaktı.

Nefise'nin gözyaşlarını gören Gökalp'in sevinci boğazına dizildi. Ağladığında kırmızı renk alan burnunun üzerine minicik bir öpücük kondurdu. Kendi elleriyle gözlerini silerken üzüntüsünün sebebinin sor-du. "Bu gözyaşları neden? Ben... Sevinirsin sanmıştım."

Nefise tebessüm etmeye çalışarak onun adına mutlu olduğunu dile getirdi. "Sevindim tabii. Sevinmez olur muyum? En büyük hayalindi bu senin. Heyecanına gölge düşürdüğüm için özür dilerim. Sadece hani "Gözden ırak olan gönülden de ırak olur." derler ya, beni unutmandan, bensizliğe alışmandan, seni kaybetmekten korkuyorum."

Nefise'nin sözlerine karşılık Gökalp yanına daha da sokularak özür dilenecek bir şey olmadığını, yanlış düşündüğünü söyledi. "Asla!" dedi. "Seni unutmamın imkânsız olduğunu bilmezmiş gibi söyleme böyle. Yaralama beni. Seni ne kadar çok sevdiğimi biliyorsun. Hem ayrıca ben yerleştirilmekten çok, sana kavuşmak için bir adım daha ilerlediğimi düşündüğümünden mutlu oluyorum. Üniversite biter bitmez evlenebileceğiz artık. Belki seneye sen de arkamdan gelirsin."

O gün birlikte Gökalp'in üniversiteyi kazanmasını kutladılar. Veda vakti geldiğinde Nefise telefonundan Sezen Aksu'ya ait olan bir şarkı açıp kulaklığının birini onun kulağına, diğerini ise kendine taktı. "Bu şarkı benim sana armağanım olsun. Beni unutma, olur mu?"

Beni unutma, unutma, beni unutma

Bilirsin unutulmak dokunur ya her insana

Sen de kendi payından bir hatıra seç,

Ve o ben olayım, unutma, beni unutma

GÜNÜMÜZ

Nefise geçmişe yaptığı yolculukla evine ulaştığında kapıyı onun yolunu pencereden izleyen ablası açtı. Kardeşini bitmiş hâlde gören Selin, "Bu hâlin ne?" diye sordu. "Defalarca aradım seni, neden cevap vermedin? Başına bir şey geldi sandım, meraklanırdım."

Selin'in azarını işitmedi Nefise. Dudaklarından açıklama olarak tek bir kelime çıkabildi. "Gökalp..." Daha fazla konuşmayı yüreği kaldırmadığından ablasına sarılarak ağlamaya başladı. Fakat bu sarılış oğlunun diğer odadan gelen sesini duyduğundan çok uzun sürmedi. "Daha sonra konuşuruz." diyerek bebeğine bakmak için içeriye girdi. Selin, kardeşinin bu kadar sarsıldığına göre durumun ciddi olduğunu düşündü fakat Nefise'nin anlatmasını beklemekten başka yapabileceği bir şey yoktu. Onun arkasından hareketlenirken, "Bugün çok ağladı." dedi. "İş yerinde üzülmeysin diye belli etmedim ama bütün gün çok huzursuzdu. Bıraktığın sütleri bile zor içirdim."

Bebeğin yatağına yaklaşan Nefise, üç aylık olan oğlu Çağrı'yı kucağına alıp kokusunu içine çekerken gözlerini sımsıkı yumdu. Ağlamak istemiyordu. Şeffaf görünen kanlı gözyaşlarının bebeğine değmesine izin veremezdi. Çünkü bebeğinin annesinin üzüntüsünü hissedeceğini biliyordu.

Selin bebeğini doyurmaya çalışan kardeşine bakarak, "Bak, görüyor musun, anasının kokusunu alınca nasıl da sustu?" dedi. "Bu çocuğun garezi bana. Annesini istiyormuş sıpa."

Selin'in muzip ses tonuyla moral vermek için söylediklerinden sonra dudaklarında buruk bir gülümseme beliren Nefise, sessizce bebeğini emzirmeye devam etti. Selin, onun sessizliğinin altında yatan nedeni merak etse de Nefise'nin konuşmasını

beklemedi. Bir süre sonra bebek annesinin sütüyle derin bir uykuya daldığında konuşmak istediğini söyleyerek Nefise'yi küçük oturma odasına çağırdı. "Gökalp dedin, orada kaldın. Anlat bakalım, neler oldu? Hakkında yeni bir şey mi duydun?"

Nefise tekrar ağlamaya başlarken boş ellerine baktı. Bedeni, acısını belli edercesine hıçkırıklarla titriyordu. Anlatmak istiyordu ama derdini ifade edecek her kelime boğazına yumru gibi oturmuştu. Güçlkle yutkunduktan sonra, "Bugün damatlık almaya mağazaya geldi." dedi. "O evleniyor abla."

Kardeşinin gözyaşlarına dayanamayan Selin öfkeyle ayağa kalktı. "Ah Nefise! Ben sana daha ne söyleyeyim? Sana defalarca git onunla konuş dedim. Her şeyi anlat. Aşkı anlattığı kadar büyükse affeder seni dedim. Demedim mi?"

"Abla biliyorsun olanları. Ben sevdiğim adama ihanet ettim. Karşısına geçip hainliğimi nasıl itiraf ederdim? Her şeyi bile bile yüzüne nasıl bakardım? Bunu kolay mı sanıyorsun? Ayrıca bizim için artık çok geç, biliyorsun. Evleniyor."

Nefise girdiği ağlama krizi yüzünden başka bir şey söyleyemezken, Selin onun ne kadar üzüldüğünü gördüğünden daha fazla üzerine gitmek istemedi. Konuşmak yerine kardeşine yanında olduğunu göstermek için sarıldı. "Ah be Nefise! Ben sana ne diyeyim ki? Kendi cehenneminde yanmayı seçen sen oldun."

O gece bebek sabaha kadar doğru düzgün uyumadı. Çünkü her saat başı anne sütüyle beslenen Çağrı, Nefise'nin sütü kesildiğinden tam olarak doyamıyordu. En son çareyi sabaha karşı Selin buldu. O saatte mama bulmak için dışarıya çıkamayacaklarından pirinci haşlayıp suyunu süzgeçten geçirdi. İçine az miktarda şeker atıp biberona koydu. "Üzüntüden sütün kesilir tabii. Neden şaşırıyorum ki?"

Pirincin suyunu içen bebek nihayet doyduğunda tekrar derin bir uykuya daldı. Nefise bebeği beşiğine yatırmak yerine kendi yatağına yatırdı. Oğlunun kokusuna, varlığına ihtiyacı vardı.

"Uyku ölümün kardeşidir. Gece dalarsın falan, Allah korusun, hiç farkında olmadan çocuğun üzerine yatıp boğarsın bak. Sakın yanına alma."

Ablasının zihninde patlayan sözleriyle yatağında sıçrayarak uyanan Nefise yanındaki beşikte uyuyan Çağrı'ya baktı. Elini yüreğinin üzerine koyup, "Çok şükür." dedi. Gecesi hem Gökalp ile yaşadığı karşılaşma hem de bebeğini doyuramamasının üzüntüsüyle ters yüz olmuştu. Üzerine bir de doğru düzgün uyuyamaması psikolojisini yerle bir etmişti. Tekrar yatağına uzanıp Çağrı'yı izlemeye başladı. O an bir şey fark etti. Hiç kıpırdamıyordu. Tekrar evhamlanarak doğruldu. Kalbine yine korku çörekledi çünkü nefes almıyor gibi geldi. Her zaman soluk alıp verirken bir yükselip bir alçalan minik bedeni bu sefer sabit duruyordu. Panikleyerek beşiğin üzerine eğildi, yüzünü bebeğinin göğsüne hafifçe yasladı. Bu sırada odaya giren ablası tuhaf bir bakış attı. "Ne yapıyorsun sen?"

"Abla, kalbi atmıyor sanki!"

Nefise'nin ağlamaklı çıkan ses tonuyla söylediklerinden sonra Selin koşarak beşiğin yanına geldi. Kardeşinin sözleri onu da korkutmuştu. Fakat Nefise'ye göre daha serinkanlıydı. İşaret ve başparmağını bebeğin burun kanatlarına yerleştirerek canını acıtmayacak şekilde sıktı. Burnundan havayı rahat alamayan Çağrı yüzünü sağa sola çevirerek kıpırdandı. "Ödümü kopardın Nefise! Uyuyor çocuk."

Oğlunun nefes alıyor olması, ablasının kısık sesle söylenmeleriyle Nefise'nin ağlaması şiddetlendi. "Bir an için..." dedi fakat dili cümlesini tamamlamaya varmadı. Selin sakin olmasını, bebeğin sağlığının gayet yerinde görüldüğünü söyledi. "Akşamdan beri sinirlerin harap oldu, ondan böyle oldun sen."

Nefise geri çekilip yüzünü gözünü sildi. "Eczane açılmıştır. Uyanmadan gidip mama alayım ben."

Sabah 10.00'da mağazaya girdiğinde işe reyondaki askıda bulunan gömlekleri düzenlemekle başladı. Bu sırada reyon şefi Emin Bey yanına yaklaştı. "Nefise, dünkü müşterinin aldığı damatlığın tadilatı yapıldı. Ürünü teslim etmek için götürür müsün?"

Nefise şaşırdı. Çünkü bu işle uğraşan erkek personeller var-

dı. “Ama...” demişti ki reyon şefi sözünü kesti. “Bunun senin işin olmadığını ben de biliyorum ama akşam damatlık servisi verdiğimiz müşteri az önce aradı. Özellikle teslimat için seni istedi. Adam kıl birine benziyor ve kıl da olsa müşteri velinimetir, biliyorsun.”

Bir önceki akşam damatlık alan tek müşteri Gökalp olduğundan Nefise canının çekildiğini, zerrelere bölündüğünü hissetti. Sevdiği adam onu bile isteye ayağına çağırıyordu. Ama neden? Ne kadar mutlu olduğunu göstermek için miydi? Ondan sonra mutlu bir hayat kurduğunu gözünün içine sokmak, nispet yapmak mıydı amacı?

Yaşların dolduğu gözlerini saklamak için başını eğip yaptığı işe devam ederken. “Anladım Emin Bey. Götürürüm tabii.” dedi.

On dakika kadar sonra reyon şefi, damatlığın olduğu kılıfı eline tutuştururken Nefise’ye taksiyle gidip gelmesini, taksi fişini almayı unutmamasını tembihledi. “Adres ve müşterinin ismi bu kartta yazıyor.”

Taksiyle yola çıktığında dalgındı. Gökalp’i ikinci defa görecek olması nedeniyle kalbinin bir yarısı rengârenkti, havai fişekler patlıyordu; diğer yarısı ise kapkaraydı. Sevdiği adam evleniyordu. Hayatının kalan kısmında başka bir kadına sarılarak uyuyacak, her sabah onunla uyanacak, onunla yaşlanacaktı. Hatta bebekleri bile olacaktı. Bu düşüncelerle tekrar ağlamaya başlayacakken taksi şoförünün sesini işitti. “Hanımefendi, C kapısı burası.”

Teşekkür edip arabadan indiğinde başını kaldırıp önünde duran plazaya baktı, StrongTowers. Yarım, hüzünlü bir tebessümle gözlerini elinde tuttuğu kartvizite çevirdi. *Gökalp Altay, HAN MİMARLIK*. Sevdiği adamın isminin yazdığı kartı okurken Gökalp’in iki yıl önceki sözlerini anımsadı. “O, Maslak’ta gördüğümüz plazalar var ya, işte onlardan birinde kendi ofisim, bir sürü çalışanın olacak. Etrafımda saygıyla eğilen insanlar olmasına rağmen beni her ziyarete geldiğinde sana kapıyı açan ben olacağım. Okulun bittiğinde de iş aramak zo-

runda kalmayacaksın çünkü sen gelmeden odan hazır olacak.”

Nefise ıslanan kirpiklerine, acı çekmesine rağmen gülerken kendi kendine mırıldandı. “Hayaline ulaşmışsın ama bensiz.”

Evden çıkarken arka cebine sıkıştırdığı peçeteyi çıkartıp gözlerini sildi. Kendinden emin, dik duruşuyla kapıdan içeriye girdiğinde karşısındaki bankoya ilerledi. Görevliye Han Mimarlık’tan Gökalp Altay için geldiğini söyledi. Görevli yaptığı görüşmenin ardından Nefise’nin kimliğini alıp ziyaretçi kartını teslim etti. “21. kat efendim.” dedi.

Gökalp’e ulaşmak için attığı her adımda Nefise’nin kalbi daha çok yandı. Sebep her ne olursa olsun ona gelmek, ıstıraplı olacağını bile bile közde çıplak ayakla yürümeye benziyordu. Ziyaretçi kartıyla turnikeden ve güvenlik cihazından geçmesinin ardından asansöre ulaştığında arkasını dönüp çıkış kapısına baktı. Geri dönse miydi? Ama geri dönerse işini kaybederdi ki paraya ihtiyacı vardı. İçinden kendi kendini yüreklendirecek sözleri tekrar etti. “Yapabilirsin Nefise, sen güçlü bir kadınsın. Başına bundan daha kötüler de geldi, yine atlatırsın. Sadece beş on dakika sık dişini.”

Gelen asansör kabinine binip 21. kata ulaştığında kapı açıldı. Karşısında, arkasında mimarlık şirketinin isminin yazdığı yeni bir banko vardı. Takım elbiseli görevli kadına elindeki içi dolu elbise kılıfını gösterdi. “Gökalp Bey’in damatlığını getirmiştim.”

Görevli, “Sizi çok az bekleteceğim.” diyerek elindeki telsiz telefonundan tek bir tuşa dokunup birisini ararken; Nefise çevresine bakındı. Gördükleri mimarlık şirketinin güçlü ve önemli bir şirket olduğunu gösteriyordu.

“Beni takip eder misiniz?” diyen görevlinin peşinden geçiş kartıyla bir koridora girdiler. Sonra aynı kartla başka bir kapıdan başka bir koridorda ilerlediler. Nihayet Gökalp’in odasının önünde durduklarında görevli kapıyı çalıp, “Gel!” sesinden sonra içeriye girdi, yana çekilip eliyle Nefise’ye girebileceğini işaret etti. Çekimser adımlarla ondan istenileni yaptığında, karşısın-

daki masada teknik çizim kâğıdının üzerinde elindeki pergel ve kurşun kalemle çizim yapan Gökalp görüş alanına girdi. Beyaz gömleğini dirseğine kadar katlayan genç adam sanki onun orada olmasını umursamıyormuş gibi işine devam etti. Görevli çıkıp kapıyı kapattığında Nefise varlığını göstermek için, "Damatlığınızı getirmişt看." dedi. "Nereye bırakmamı istersiniz?"

Gökalp çalışmasına devam ederken Nefise'ye bakmadan kurşun kalemi tuttuğı sağ eliyle, "Şuraya." dedi.

Onun bu tavrı Nefise'yi şaşırtmadı. Çünkü her şeye hazırlıklı gelmişti. Kısa bir an gözlerini kapatıp tekrar açtıktan sonra ona gösterilen ayaklı, iki tepeli ahşap askılığa ilerledi. Damatlığı kılıftan çıkartıp özenle askılığa astı, iyi günler dileyerek çıkış kapısına yürüdü. Bir an önce binadan çıkmak istiyordu. Fakat o daha kapının koluna uzanırken, Gökalp arkasından seslendi. "Bekleyin! Pantolonu deneyeceğim. Bakalım paça boyu istediğim gibi olmuş mu?"

Nefise üzüntüsünün yanında artan öfkesiyle dişlerini sıktı. Gökalp'in bilerek, ona işkence yapmak için beklettiğinin farkındaydı. Cevap vermeden geri döndü, pantolonunu giymesini bekledi. Gökalp ofisin içinde bulunan başka bir kapıdan girip üzerinde damatlığın pantolonuyla çıktığında, "Bu olmamış." dedi. "Çok kısa yapmışsınız."

Nefise göz göze gelmekten kaçınarak genç adamın paçalarına baktı. Kısa değildi. Hatta uzun bile sayılırdı. "Ama sen zaten pantolonunun paçalarını hep böyle yaptırırsın." dedi. Farkında olmadan dudaklarından dökülen sözcüklerden sonra kendini cezalandırmak için tutamadığı dilini ısırıldı.

Aldığı cevaptan sonra konuşmayan Gökalp tekrar içeriye gitti. Saniyeler sonra burnundan soluyarak geri döndüğünde pantolonu odanın ortasına fırlattı. "Olmamış diyorsam, olmamış!"

Sevdiği adamla bir odada yalnız olması, geçmişin güzel anılarının kısılcığında mahvolmuyormuş gibi bir de Gökalp'in sürekli terslemesi, pantolonu yere çarpması sabrını taşırdı. "Beni

neden buraya çağırdın?" dedi. "Ayağına getirmek seni kesmedi mi?"

Nefise'nin sözleriyle Gökalp, aralarındaki mesafeyi kapatarak kolunu tuttu. "Sen bana hesap mı soruyorsun? Ne hakla? Kimsin sen, nesen?"

Kolu acıdığından neredeyse ağlamak üzereydi. Oysaki sevdiği eskiden kıyamazdı ona. Değil tenini acıtmak, kalbini kıracak tek kelime sarf etmezdi. Gökalp'i ilk defa bu kadar öfkeli, bu kadar acımasız görüyordu. Ona daima aşkla, sevgiyle bakan gözleri yine ilk defa bu kadar soğuk, merhametsiz bakıyordu. Ne ondan ayrıldığı gün ne de başka bir kadınla evleneceğini duyduğunda kaybetme duygusunu bu denli güçlü hissetmemişti. Çünkü artık birlikte olmasalar bile içinden bir his hep bitmediğini, bitemeyeceğini söylemişti. Ama bu karanlık, soğuk bakış... Bu bakış onu sonsuza dek kaybettiğini ayan beyan tasdikliyordu.

"Neden ağlıyorsun? Ne bekliyordun! Gecenin bir yarısına kadar sevişip sabaha kadar kollarımda uyuduktan sonra sabah sesli bir mesajla, beni bok gibi ortada koyup giden kadını çiçeklerle mi karşılayacaktım?"

Duyduklarına dayanamayan Nefise hissettiği acıyla, "Sus!" dedi. "Allah aşkına daha fazla konuşma." Fakat Gökalp susmadı. Cebinden telefonunu çıkartıp Nefise'nin veda ettiği ses kaydını açtı. *"Olmuyor Gökalp, yapamıyorum. Zaten baştan beri hep bir soru işareti vardı kafamda. Şu an daha iyi anlıyorum. Bizimkisi sadece alışkanlıktan ibaretmiş. Bu aşk değil. Üzgünüm ama artık ben yokum... Lütfen arama beni, peşime düşerek daha da zorlaştırma. Bitti."*

Ses kaydında geçen her kelimeyi ezberleyen Gökalp, Nefise'nin sesine eşlik ederek veda kaydını bitirdiğinde içinde kopan fırtınayla telefonu yere attı. Kolundan tuttuğu genç kadını sarsarak, "Demek sadece alışkanlıktı, ha!" dedi. "Senin için öyleydi belki ama benim için değildi. Ne kadar üzüleceğimi, nasıl yıkılacağımı, senden sonra ne hâle geleceğimi hiç düşündün mü? Bu kadar mı değersizdim gözünde? Yüreğime ateş düşürüp kaçmak bu kadar mı kolaydı? Bunca yılın da mı hatırı yoktu? En azından

aşkına saygı duyabilirdin. Bu aptalca kayıtla terk etmektense, yüzüme bakarak delikanlı gibi istemediğini söyleyebilirdin. En azından bu kadarını hak etmiştim.”

Gökalp’in duygularıyla, ona verdiği zararlar ilk defa yüzleşen Nefise damatlığı getirirken bunları duyacağına ihtimal vermemişti. Her şeyi düşünmüştü. Aşağılanmayı, terslenmeyi... Sonuçta evlenmek üzere olan bir adam için geçmişinde kalan bir gölgeydi artık. Onun içinde yara olarak kaldığını ve bunu bu kadar kolay şekilde ima edeceğini tahmin etmemişti. Neredeyse dağılmak, dizlerinin üzerine düşmek üzereydi. Tükenmekte olan mecaline rağmen kolunu Gökalp’ten kurtaran Nefise üzgün olduğunu tekrarladı. “Böyle olmasını istemezdim. Ama mecburdum.”

Konuştukça hata üzerine hata yapan Nefise durumu nasıl kurtaracağını düşünürken, Gökalp “mecburdum” kelimesinde takılı kalmıştı. Kafasında oluşan soru işaretleri yüzünden bir şeylerden şüphelenmiş gibi, “Neye mecburdun Nefise?” diye sordu.

Kırdığı pottan sonra Nefise ne cevap vereceğini şaşırdı. En doğrusu veda şeklinden dolayı böyle söylediğini ifade etmekte. “Yani yüz yüze konuşmak zor olacaktı.”

Bir şeyler döndüğü hissine kapılan Gökalp tekrar kolunu tuttu. “Benden ne saklıyorsun? Seni tanıyorum. En azından birazcık da olsa tanıdığımı düşünüyorum. Anlatmadığın bir şeyler var. O gün, gecedен sabaha kadar ne değişti, söyle!”

İyice çıkmaza giren Nefise için odadan çıkmanın tek bir yolu kalmıştı. O nedenle onu Gökalp’e cevap vermekten kurtaracak kelimeler dudaklarından döküldü. “Çünkü başka birisine âşık olmuştum.”

Bu itirafla Gökalp bir kere daha yıkıldı. Sanki ikinci defa sevdiği kadın tarafından terk ediliyordu. Kabuk tutmaya başlayan yarası aynı yerden, aynı kadın tarafından kanatılıyordu. Sanki vücudundan bir parça kopmuştu. Canı her zamankinden daha çok acıyordu. Aylardır kendini toplamak için verdiği çaba Nefi-

se'nin söylediği tek bir cümleyle boşa gitmişti. Düzlüğe yaklaşmışken aynı tepeden yeniden aşağı yuvarlanmıştı. Her olasılığı değerlendirmişti ama onun başka bir adama âşık olacağını hesaba katmamıştı. Daha doğrusu katmak, kondurmak istememişti.

Gökalp'in üzüntüden kararan ten rengi, afallaması Nefise için de kolay değildi. Ona verdiği acı kendi acısının üstüne eklenerek çoğalırken bir an için gerçekleri itiraf etmek istedi. Yapamadı. Cesaret edemedi. Dilinin ucuna gelen kelimeleri yutmaya mecbur kaldı. İkinci defa bulundukları yol ayrımında çaresizce sustu. Zaten tükenmişlerdi, küllerinden yeniden doğmaları imkânsızdı. Başka birisiyle başka bir hayat inşa ediyordu.

Bir süre duyduklarını sindirmek için sessiz kalan Gökalp yaşların kapladığı gözlerini saklamadan eğdiği başını kaldırdı. Nefise'ye tiksindir gibi baktı. "Ulan yazık be." dedi. "Sana verdiğim aşka, sana harcadığım zamana yazık. Saçının teline dokunurken bile incitirim diye titreyen ellerim keşke sana hiç dokunmasaymış."

Bu sözlerle duygusal anlamda yerle bir olan Nefise'nin üzüntüsü öfkeye dönüştü. "Ya ya, tabii! Aşkın o kadar büyükmüş ki gördük. Daha ayrılığımız bir yılını doldurmadan kendine evlenecek yeni birini buldun sen!"

Gökalp işittiği cümlelere şaşırsa bile şaşkınlığını belli etmeden dalga geçer gibi güldü. "Ne yani, ses kaydıyla kıcıma tek-meyi indiren sendin. Bir de arkandan yasını mı tutsaydım? Hem ayrıca sende hiç yüz yok mu? Şaka mısın? Yaşadığımız onca şeyden sonra bana kalkmış başka birisi için beni terk ettiğini söylüyorsun, farkında mısın acaba? Utanmadan bir de hesap sorar gibi duygularımı mı sorguluyorsun? Bu nasıl bir ucuzluktur! Ya sen sonradan mı böyle oldun yoksa hep böyleydin de ben mi hiç fark edemedim?"

Gökalp kalbindeki yangın yüzünden içindeki öfkeyi fütursuzca sözlere döküp, yanıt hakkı tanımadan, "Şimdi defol git buradan!" dedi. "Seninle aynı havayı solumaya katlanamıyorum."

Nefise duyduğu hakaretin, sakladığı gerçeklerin altında ezi-

lirken önce kapı çaldı; ardından Gökalp izin vermeden açıldı. İçeriye giren genç kadının bakışları yerdeki pantolon ve Nefise arasında gidip geldikten sonra Gökalp'te durdu. "Ne oluyor burada? Bir sorun mu var?"

Nişanlısı Meltem'in gelişiyle Gökalp'in öfkeden kasılan yüzü hemen gevşedi. Her şeyin yolunda olduğunu söyledi. "Damatlığımın tadilatı istediğim gibi yapılmamış. Ona sinirlendim biraz." dedi. "Sürpriz ziyaretini neye borçluyum?"

Meltem'in soru işareti barındıran yüz ifadesi Gökalp'in verdiği cevapla rahatladı. Neşeli çıkan ses tonuyla, "Seni yemeğe götürmeye geldim. Hem yemekte düğün davetiyemize karar veririz." dedi.

Gökalp cevap vermek için ağzını açacakken, Meltem itiraz kabul etmediğini söyledi. "Günlerdir erteliyoruz. Farkındaysan düğüne on gün kaldı. Zaten yetişmez diye korkuyorum."

Genç kadının sözleriyle gerilerinde duran Nefise sendeledi. Oydu. Gökalp'in evleneceği kızdı. Göz ucuyla sevdiği adamın yeni bir hayat kuracağı kıza baktı. İnce, uzun boylu güzel bir kızdı. Hangi adam âşık olmazdı ki böyle birisine. Kıskançlık ve kaybetmişliğin acısı birbirine karıştığında bir an önce odayı terk etmek istedi. Gökalp'in yüzüne bakmaya cesaret edemediğinden başı önünde özür diledi. "Pantolonunuzun paça boyunu bir santim daha uzatırız. Ölçüyü yanlış aldığım için hata bende. Özür dilerim."

Son sözlerinin ardından cevap beklemeden yerden aldığı pantolonla çıkış kapısına koşar adımlarla gitti. Dışarıya çıktığında ne yöne gideceğini bilmiyordu. Bildiği tek şey, tek bir damla gözyaşı kalmayana dek ağlamak istemesiydi. Kalbi bu kadar acıyı kaldırmıyordu artık. Gökalp'in yokluğu en ağır ceza değilmiş gibi bir de onunla karşılaşmak işkencelerin en kötüsüydü. Sevdiği ondan gitmişti. Sonsuza dek onu kaybetmişti.

"Bir dakika bekler misiniz?"

İşittiği sesle gözlerini silip arkasını döndüğünde Meltem'le göz göze geldi.

"Siz nişanlımın kusuruna bakmayın. Normalde bu kadar aksi değildir ama dünden beri yaklaşan düğünümüz yüzünden gergin biraz. Her şeyin istediğimiz gibi olmamasından endişe duyuyor."

Nefise, kızın hassasiyetini takdir etse bile cevap veremedi. Neticede kaybettiği sevdiğinin, yeni bir hayat kuracağı kadını karşısındaki. Üstelik güzel olduğu kadar iyi niyetliydi de. Ağlamamak için duygularını dizginlemeye çabalarken, az önce girdiği odanın kapısından Gökalp çıktı. "Meltem!"

Meltem, Gökalp'in yanına yaklaşmasını beklerken Nefise'ye iyi günler diledi. Nefise ise konuşmayı unutmuş gibi başını hafifçe öne arkaya sallayarak sessiz kaldı. Sonra ikisinin el ele yanından geçişini izledi. Bu sırada gözleri Gökalp ve Meltem'in birleşen ellerinde durdu.

7 YIL ÖNCE

"Elimi tutmazsan düşersin."

Nefise bir Gökalp'in uzattığı eline bir de önlerinde akıp giden yaklaşık üç metre kadar genişlikteki suya baktı. Derinliği bir karıştan fazla değildi belki ama düşerse ayakkabıları ıslanabilirdi. O zaman ailesine ne derdi? Gökalp ile okulu kırdıklarını, birlikte arkadaşlarının köyüne gittiklerini söyleyemezdi ki.

Gökalp'in elini tutup suyun içine aralıklı yerleştirilen taşlara basarak karşıya geçtiler. Akan pınara doğru yürüdüler. Taşların arasından tazyikli akan suyun önünde durduklarında Nefise, Gökalp'e, "E hadi," dedi. "Çok susadığını söylüyordun. Böyle bekleyecek misin?"

Gökalp tebessüm ederek ikisinin birleşen ellerini işaret etti. "Elimi bırakırsan içeceğim."

Nefise utanarak elini geri çektiğinde, Gökalp ellerini yıkayıp avuç-

larının arasına aldığı suyu sevdiği kıza uzattı. "Bak ellerimi de temizledim, hadi önce sen iç."

Nefise itiraz etti. "Susuzluktan yakınan sendin ama. Hayır, sen iç."

Aralarında kimin önce içeceğine karar vermeye çalışırken birlikte geldikleri arkadaşlarının seslerini duydular. "Gökalp! Nefise!"

"Bak ağaçların arkasından Kayra ile Merve geliyor. İçmezsen valahi öperim seni."

Nefise al al olan yanaklarıyla yüzünü saklamaya çalışarak yönünü değiştirecekken, Gökalp çok ciddi olduğunu söyledi. Avuçlarından akıp giden suyun yerine yenisini doldurarak içmesi için Nefise'ye uzattı. Nefise o an Gökalp'in gözlerine baktı. O gözlerde aşk, şefkat, güven vardı.

Kalemle çizilmiş gibi biçimli olan dudaklarıyla suyu içip bitirdiğinde geri çekildi. On altı yaşın vermiş olduğu kaygılarla, "Ya bir günden bıcarsan?" dedi. "Ya sıkılır, başka birisine âşık olursan?"

Nefise'nin korku çöken gözleriyle sorduğu soru Gökalp'i şaşırttı. "Bu da nereden çıktı şimdi?"

Nefise bir adım daha gerileyerek sorusunu tekrarladı. "Sana, ya başka birisine âşık olursan, dedim Gökalp. Bu yıl üniversite sınavına gireceksin ya hani. Kazanırsan, gittiğin yerde başka bir kıza âşık olursan?"

Gökalp düşünüyor gibi yaptı. Lise son sınıfta, kız arkadaşının ilk senesinde kazanacağını düşünmesinden dolayı mutlu oldu. Fakat güvenmiyormuş gibi böyle bir soruyu sormasına da canı sıkıldı. Ciddi bir şekilde Nefise'ye yaklaşırken, "Üzülür müydün?" diye sordu. "Yani başka birine âşık olsam?"

Nefise düşündü. Zaten son bir yıl içinde başka bir şey düşünmüyordu. Yıllar çok çabuk geçiyordu çünkü. Gökalp'in onlarla aynı apartmana taşındığı günü çok net hatırlıyordu. Onca sene geçmesine rağmen hiç unutmamıştı. Apartmanın bahçesinde diğer çocuklarla top oynarken gelmişti nakliye aracı. Kamyonun arkasından takip eden arabadan inmişti Gökalp, annesi, babası ve ablaları. Çocuklarla oyun oynamayı bırakıp duvarın kenarında eşyaların taşınmasını, Gökalp'in

minicik bedeniyle yardım etme çabalarını görmüştü. Hatta kucağındaki minik bir kutuyla apartmana girerken elindeki topu arkasından kafasına fırlatmıştı sinirlendirmek için. O gün Gökalp'in gözleri ilk kez değmişti gözlerine. Sonra yeni komşularıyla ailesi arasında çok sıkı dostluk kurulmuştu. Aynı okula gitmişlerdi birlikte. Aralarında bir yaş vardı. En iyi oyun arkadaşıydı Gökalp. Fakat büyüdükçe çocuksu oyunları, arkadaşlıkları aşka dönüşmüştü. Nefise'nin aklı erdi ereli yanında babasından başka tek bir erkek olmuştu; Gökalp. Geçmişten bulundukları ana döndüğünde dolmaya başlayan gözleriyle cevap verdi. "Başka birisine âşık olsan üzülmezdim ki... Ölürdüm."

Aralarındaki konuşma tatsız bir yöne gitmeye başladığında, Gökalp pınardan avuçlarına doldurduğu suyu Nefise'nin yüzüne serpti. "Başka türlü kendine geleceğin yoktu latilokumum. Ne demek başkasına âşık olursam? Senden başka dünya varmış gibi sorma böyle şeyler."

Nefise soğuk suyla ürperirken, suyu geçmeye çalışan Kayra ve Merve'yi işaret etti. "Tamam, ikna oldum da bana sürekli latilokumum demesen mi acaba? Duyarlarsa vallahi dalga konusu oluruz."

Gökalp sırtarak kulağına fısıldadı. "Latilokum en tatlı lokum demek, biliyorsun."

Nefise onun gibi kısık sesle karşılık verdi. "İyi de en tatlı mıyım değil miyim nereden biliyorsun?"

"Sen dokunmadan ateşin sıcak olduğunu nasıl biliyorsan, ben de sana dokunmadan tatlı olduğunu bilebiliyorumdur belki."

Nefise geçmişe yaptığı yolculukla ruhen parçalara bölünürken; Gökalp, Meltem ile birlikte plazadan çıkıyordu. Genç adamın aklında sürekli üç kelime tekrar edip duruyordu. "Başkasına âşık oldum." Böyle bir şeyi itiraf etmek bu kadar kolay olmamalıydı. Yılların adı vardı. Çocukluk aşkıydı Nefise. Gönüne düşen ilk aşktı. Aşkın ilk sızıya dönüş hâliydi. Nasıl bu

kadar kolay harcamıştı? Nasıl bu kadar duygusuz olabilmişti?

Gökalp'in sessizliğini garipseyen Meltem bir problem olduğunu anladı. "İyi misin? Neyin var senin?"

Nişanlısının yönelttiği sorusuyla silkelenen Gökalp kendine gelirken, elini Meltem'in elinden usulca çekti. "İyiyim ben, sadece yorgunum biraz." diyerek soruyu geçiştirdi.

Aldığı cevap Meltem için yeterli değildi. Fakat üsteleyerek onu daha fazla bunaltmak istemedi. Çünkü bilinçaltında bir yerlerde duygularının karşılıklı olup olmadığına dair şüpheleri vardı. Çoğu vakit, âşık olduğu adamın yüzüne bakarak açık açık konuşmak, içini kemiren kurttan kurtulmak istemişti, yapamamıştı. Susturduğu iç sesinin haklı olmasından onu kaybetmekten korkuyordu.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra siparişlerini verip Meltem'in tabletinden davetiye örneklerine bakmaya başladılar. Daha doğrusu Meltem bakıyordu, Gökalp ise bakmasına rağmen görmüyordu. Çünkü aklı Nefise'deydi. Tam da onu geçmişe gömdüğünü düşünerek, kendine yeni bir yol çizmeye karar vermişken neden karşısına çıkmıştı sanki? Neden şimdi?

"Bu nasıl? Abartısız ve sade, kaliteli durmuyor mu?"

Meltem'in sorusunu duymayan Gökalp geçmişi düşünüyordu.

7 YIL ÖNCE

Ailesi akraba ziyaretine giden Gökalp çaresizce evin içinde dola-
nıyordu. Babası akşamüzeri vermişti emeklilik haberini. Bir aya kadar
Gaziantep'e taşınacaklarını söylemişti. Annesi, oğullarının üniversite-
ye hazırlandığını, lise sonda olduğunu hatırlatıp yaza kadar beklemeleri
gerektiğini söylese de ikna edememiş, "Taşınmak zorundayız hanım.
Babamın durumunu biliyorsun." cevabını almıştı. Gökalp'in ailesi Ga-

zianteppli'ydi. Dedesinin orada Antep fıstığı bahçeleri vardı. Yaşlı adam elden ayaktan düşmeye başladığından oğlunu arayıp artık işlerin başına geçmesini istediğini söylemişti.

Gökalp, taşınacaklarını Nefise'ye nasıl açıklayacağını düşündüğünden darlandı. Ayrılığa daha kendini hazırlayamamışken, ona nasıl anlatacaktı, bilemiyordu. Hasret kalacaklardı birbirlerine. Günlerce, belki de haftalarca görüşemeyeceklerdi. Düşündükçe içi daha da bunaldığından rahat bir nefes alabilmek için balkona çıktı. Tam o sırada Nefise'yi gördü. Elindeki ekmek poşetine bakılırsa bakkaldan geliyordu. Hemen kapıya koştu. Sevdığı kızın evi üst katlarında olduğundan beklemeye koyuldu. Çünkü Nefise'nin asansöre binmek yerine daima üç katı merdivenlerden çıktığını biliyordu.

Nefise tam onların dairesinin önünden geçerken, Gökalp kolunu uzatıp arkasından beline sarılarak içeriye çekti, sırtını duvara yasladı. Gökalp'in ani hareketiyle şaşırان Nefise panikleyerek, "Ne yapıyorsun sen?" dedi. "Şimdi biri görecektir, hem anneler nerede?"

Nefise'nin konuşurken hareket eden dudaklarına Gökalp o kadar kaptırmıştı ki kendini, ona yöneltilen soru işareti içeren hiçbir cümleyi duymuyordu. İlk defa dört duvar arasında yalnız kalışlarıydı bu. İlk defa bu kadar yakınlardı. Ve ilk defa onun kokusunu bu kadar yakından hissediydi. Gökalp'in baktığı yeri fark eden Nefise kendi dudaklarına bakmak için gözlerini aşağıya kaydırdığında utandı. Her an kendini öpecekmiş gibi duruyordu. Alıp verdiği nefesi nefesine, teninin sıcaklığı kendi tenine karışıyordu.

Gökalp'in duvara, tam olarak başının iki yanına yasladığı ellerinin arasında çemberin içine alınmış gibiydi. Hızlı hareket edip başını eğerek o çemberden dışarıya çıktı. Hızlı hızlı soluk alıp veren Gökalp yerinden kıpırdamadı. Elleri duvara dayanmış şekilde beklerken, Nefise neler olduğunu sordu. "Sanki sen, sen değilmişsin gibi."

Kendini toparlayan Gökalp kısılan sesiyle gülümseyerek, "Korktun mu?" diye sordu. "Seni öperim diye. Merak etme, anneler gzmeye gittiler."

"Ya kaç defa söylüyorum, bana böyle şeyler söyleme! Ayrıca tabii ki hayır, korkmadım. Sadece beni eve alacak kadar ileriye gittiğine

göre çok önemli bir şey olmuş olmalı. Ne olduğunu merak ediyorum.”

Nefise'nin sözleriyle Gökalp'in suratı asıldı. Ona taşınacaklarını nasıl söyleyecekti, bilemiyordu. Uzun uzun düşünmenin, lafı dolandırmanın sonucu değiştirmeyeceğini bildiğinden, “Biz gidiyoruz.” dedi. “Dedem yaşlı, biliyorsun. Babamdan işleri devralması istedi. Bir aya kadar Gaziantep'e taşınıyoruz.”

Genç kız ciddiye almak istemedi önce. Gökalp'in şaka yaptığını sandı. Çünkü kendisiyle uğraşmayı sevdiğini bildiğinden doğru olacağına ihtimal vermedi. Ama sevdiğinin üzgün gözleri söylediklerini doğruluyordu. Bir anda ağlamaya başlarken, “Sen... Ciddisin.” dedi. “Gerçekten gideceksiniz. Artık görüşemeyeceğiz.” Gökalp cevap veremedi. Sanki taşınmalarının sebebi kendisiymiş, suçluymuş gibi sustu. O susunca, Nefise sesinden akan umutsuzlukla devam etti. “Sen gidersen kolum kanadım kırılır. Uçamam ki ben?”

Gökalp, ellerini tutup gözlerine bakarak, “Böyle söyleme, ne olur.” dedi. “Benim için kolay mı sanıyorsun? Gitmek kalmaktan daha zor, yemin ederim. Ayrıca bizim görüşmemize kimse engel olamaz. Sık sık Adana'ya geleceğim. Hadi ağlama artık, dayanamıyorum.”

“Ben de senin gitmene dayanamam. Üzüntüden hasta olur, ölürüm.”

Yıllar öncesini hatırlayan Gökalp öfkeyle dişlerini sıkı. Bir zamanlar ona “Gidersen ölürüm.” diyen kızın kendisi terk etmişti. Üstelik ölürüm derken öldürmüştü.

3. BÖLÜM

"ÖZLEDİM"

Akşam iş çıkışı spor salonuna giden Gökalp'in aklında sadece Nefise ve ona olan öfkesi vardı. Tam kendini toparlamaya başlamışken, yokluğuna alışmışken, bir anda karşısına çıkmasıyla tepetaklak olmuştu. Özellikle de ofisinde söyledikleri aklına geldikçe çıldırıyordu.

Isınma hareketlerinden sonra onu çalıştıran hocayla ringe çıktığında bir türlü konsantre olamıyordu. Başkasına âşık oldum, demişti. Hayatına başka birisi girmişti. O, günlerce hatta haftalarca her yerde Nefise'yi ararken, meğer Nefise başka bir adamla gününü gün etmişti. O başka adam da ona kendisi gibi dokunmuş muydu? Öpmüş müydü? Nefise'yi başka bir adamla düşünen genç adam öfkeli yumruklarını farkında olmadan hocasına arka arkaya vurmaya başladı

"Gökalp! Oğlum kendinde misin?"

Boks maçı yapmadıklarını hatırlatan hoca, "Sadece antrenman." dediğinde Gökalp irkilerek kendine geldi. "Kusura bakmayın hocam, kaptırdım kendimi."

Hoca önemli olmadığını söyleyip elini omzuna hafifçe vurdu. "Bugünlük bu kadar yeter. Yarın devam ederiz."

Gökalp, eldivenlerini çıkartıp ringden indiğinde salona yeni giren Metin merakla, "Az daha adamı öldürecektin.

Ne oldu da delirdin sen?" diyerek neyi olduğunu sordu.

Metin'e konuşmak istemediğini belirtir şekilde önemli bir şey olmadığını söyledi. "Müsaadenle bir duş alayım." dedikten sonra arkadaşının yanından uzaklaştı.

Metin salondan çıkana dek arkadaşının arkasından baktı. Agresif tavırlarının kaynağının Nefise olduğunu tahmin etmesi zor değildi. Tam evlenecekken karşılaşmaları hiç iyi olmamıştı. Tekrar başa sarmışlardı.

Birlikte spor salonundan çıktıklarında Metin onu yeni keşfettiği salaş bir balıkçıya götürdü. Ortam sakindi. Masaların yarısı neredeyse boştu. Birlikte mekânın teras katına ilerlerken duyduğu şarkının sözleri sebebiyle Gökalp sinirden dişlerini sıktı. "*En güzel günlerini, demek bensiz yaşadın.*" diyordu Müzeyyen Senar. Olduğu yerde durdu. Bütün evren öfkesini körüklemek için iş birliği yapıyordu âdeta. Aklından garsona müziği kapatmasını söylemek geçti ancak dolu masalardan birindeki grup şarkıya eşlik ediyordu. Şansına küfrederek düşüncesinden vazgeçti, önünden yürüyen Metin'in arkasından ilerledi.

İki arkadaş içki siparişlerini verdiklerinde Metin daha fazla sabredemedi. İçini dökmesi için tekrar, "Anlat." dedi. "Geçti demekle geçmiyor, öyle değil mi?"

Gökalp büyük bir günah işlemiş de utanırmış gibi arkadaşının yüzüne bakamadı. Avuçlarını yüzüne kapatıp başını sağa sola çevirerek itiraf etti. "Bugün onu gördüm, Nefise'yi."

Metin, Gökalp'in söylediği şeyle şaşırarak elindeki kadehi bıraktı. Gökalp'in Nefise'yi gördüğü için gergin olduğunu düşünmesine rağmen tekrar onu görmeye gideceğini beklemiyordu. Sesine yansıyan şaşkınlık ve kızgınlıkla, "Mağazaya mı gittin?" diye sormaktan kendini alamadı. "Bunu nasıl yaparsın Gökalp! Tamam, anlıyorum seni, unuttum demekle silinmiyor ama Meltem ne olacak oğlum?"

Gökalp ellerini yüzünden indirdiğinde gözleri kızarmıştı. Kırpiklerini kırpsa her an gözünden damlalar akabilirdi. Onun karanlık, çıkmaz bir yola girdiğini anlayan Metin şaşkınlıktan

dikleşen bedenini gevşeterek geriye bıraktı. İçi sızladı hâline. Söyleyecek bir şey bulamadı. Bildiği tek şey Gökalp'in yerinde olmak istemediğiydi. Sesini yumuşatarak, "Aşırı tepki verdim, kusura bakma kardeşim." dedi.

Gökalp kısa bir süre düşünüp Metin'e haklı olduğunu söyledi. Meltem konusunda düşüncesinin net olduğunu, evlenmekten vazgeçmeye niyetli olmadığını altını çizdikten sonra olanları anlattı. Nefise'yi görmeye gitmediğini, aksine onun damatlık için ofisine geldiğini söyledi. Başka birine âşık olduğunu söylediği kısma gelince yine sinirle dişlerini sıktı. Sustu. İçindeki âşık adam bir yerleri yakıp yıkmak, onun âşık olduğu adamı bulup bütün hıncını ondan almak istiyordu. Kalbi ise sevdiği kadının dudaklarından çıkan başkasına "Âşık oldum." cümlesiyle her seferinde biraz daha kırılıyordu.

Gökalp'in sessizliğiyle Metin'in, "Delirdin mi oğlum sen! Olmuş bitmiş. Kızı ayağına getirmek de ne demek?" diyerek arkadaşının yaptığını onaylamadığını belli etti. Hatta daha da ileri giderek, "Rahatladın mı bari?" diye sordu.

Metin kızınca Gökalp sesini yükselterek karşılık verdi. "Bunu bana sen mi söylüyorsun?" Neler yaşadığımı, aptalca bir sesli mesajla ne hâle geldiğimi bildiğin hâlde, gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Ayrıca çok merak ediyorsan söyleyeyim kardeşim. Rahatlamadım."

"Tamam abi, haklısın sinirlenmekte. Ama senin yaptığın da ne bileyim..."

Metin cümlesini tamamlayamadığında, Gökalp en sert yüz ifadesini takınarak bilmediği şeyler olduğunu söyledi. "Bana, başka birisine âşık olduğunu itiraf etti lan. Gözümün içine baka baka başka biri için terk ettiğini söyledi."

Metin en büyük şoku şimdi yaşıyordu. Nefise'nin bir anda Gökalp'i terk etmesinin altında yatan nedeni hep düşünmüştü. Fakat onca düşüncenin arasında başka bir erkekle birlikte olabilmesi seçeneklerin arasına hiç girmemişti. Gökalp'e bakarak emin olup olmadığını sordu. "Sakın yanlış anlamış falan olmayasın?"

Bu soruyla Gökalp daha çok öfkeleni. "Ya kardeşim beni dinlemiyor musun? Sana ne dediğimi duymadın mı? Kız gitmiş, başkasını bulmuş. Başkasını tercih etmiş, bunda anlamayacak ne var?"

Metin tekrar bu konuda emin olmadığını ifade etti. Başka birisine bu kadar kolay âşık olmasının inandırıcı gelmediğini söyledi. "Lan oğlum Nefise mezun olur olmaz durumu ailelerinize anlatmayacak mıydınız siz? Bu kız bir ömür seninle birlikte olmaya evet demedi mi?" Düşündüklerini arkadaşına aktardı.

Gökalp garsonun masaya bıraktığı rakıdan büyük bir yudum alıp bardağı sertçe geri bıraktı. "Ben bunları düşünmedim mi sanıyorsun? En iyi sen biliyorsun, her anımda yanımda sen vardın. Haftalarca onu aradım. Buradan Adana'ya kadar gittim ama ailesinin yanında da yoktu. Hatta nerede olduğundan hiçbirinin haberi yoktu. Peki, nereye gider bu kız, dedim. Aklıma türlü türlü şey geldi. Bilmediğim bir şeye mi bulaştı, başına bir iş mi geldi diye kafayı yedim. Ama hiçbir şekilde ona ulaşamadım. Bizden o kadar kolay vazgeçmişti ki tercih ettiği şey her neyse ya da her kimse o uğurda mezuniyetine bile gelmedi. Bütün bunları benimle birlikte sen de yaşadın, şahit oldun, hatırlamıyor musun? Şimdi bana kalkıp da yanlış anlamış olabileceğimi söyleyip durma sakın!"

Metin, Gökalp'in ne derece üzüldüğünü, nasıl öfkeyle olduğunu, ne kadar kırıldığını görse bile merakına yenik düşerek aklından geçirdiği soruyu sordu. "Hâlâ Nefise'ye âşıkken Meltem'le bu evliliği yürütebilecek misin? Emin misin? Sonra kızı üzme."

Gökalp, gözlerini Metin'in gözlerine dikerek, "Ne aşkından bahsediyorsun sen?" dedi. "Aşk mı kaldı sanıyorsun! Nefise beni terk ettiği gün hatta çok daha öncesinde başkasını bulduğunda bitmişiz biz de ben farkına varamamışım meğer. Ha Meltem'e gelince, birisi ile yaşamak için illaki ona âşık olmak gerekmiyor. Hem arkadaşımızın kız kardeşi, nasıl üzerim?"

Metin, Gökalp'in gözlerinden Meltem için dürüst konuştu-

ğunu fakat Nefise konusunda yalan söylediğini anlıyordu. Karşılıklı içki kadehlerini kaldırırken, “Haddimi aştığımı düşünmezsen, sana tek bir soru soracağım.” dedi. “Lütfen bana dürüst, adam gibi cevap ver. Nefise’yi gördüğünde ne hissettin? Tek kelime ile anlat bana, başka bir şey sormayacağım, söz.”

Gökalp, birkaç saniye gözlerini kapatıp Nefise’yi mağazada gördüğü anı hayal etti. Az önce aşkının bittiğini iddia eden kendisi değilmiş gibi aradan geçen bir yıldan sonra onu karşısında gördüğünde ilk hissettiği şeyi söyledi. “Özlem... Çok özlemişim be kardeşim.”

Metin gelen cevaba hiç şaşırmadı. Çünkü bu dünyada kendi de dâhil olmak üzere Gökalp hariç hiçbir erkeğin aşkına kefil olmazdı. O kadar inanıyordu Nefise’ye olan duygularına. İki arkadaş karşılıklı sessizliğe gömülürken, Metin restoran kapısında Ozan’ı gördü. Gökalp’e gülümseyerek konuyu başka yöne çekti. “Aha gözünün çırası geliyor.” Ozan, Gökalp ve Metin’in üniversiteden arkadaşlarıydı. Hatta Gökalp ile aynı bölümden mezunlardı ve Ozan, Meltem’in abisiydi.

Ozan masaya kurulunca, “Hayırdır damat?” diyerek Gökalp’e baktı. “Bu suratın hâli ne? Neye canın sıkıldı?”

Gökalp önemli bir şey olmadığını söylerken; Metin, Ozan’ın Meltem’in abisi olduğunu unutup dalgınlıkla Nefise yüzünden moralinin bozuk olduğunu söyledi. “Hayatında başka bir adam varmış. Meğer o yüzden terk etmiş Gökalp’i. Bunu öğrenince hâliyle feleği şaştı çocuğun.”

Gökalp, Metin’in kırdığı pot yüzünden bozulurken, daha fazla ileri gitmemesi adına gözlerinin içine bakarak susması için uyardı. Bir zamanlar üçü çok samimi arkadaşlardı. Hatta hâlâ öylelerdi ancak araya akrabalık bağı girmişti. Yakın zamanda Ozan kayınbiraderi olacaktı. Diğer taraftan Nefise’nin başka bir adam için terk ettiğinin bilinmesi bir yerde gururuna da dokunuyordu.

Nefise’nin adını duyunca keyfi kaçan Ozan habere üzüldüğünü söylerken, Metin yaptığı boşboğazlık yüzünden pişman

oldu. Ne yazık ki dilin kemiği olmadığı gibi söylenilen sözün geri alınması da mümkün olmuyordu. Gökalp'ten özür dilediği sırada Ozan, "Peki kimmiş birlikte olduğu adam, tanıdık birisi mi?" diyerek kimden duyduklarını öğrenmek istedi.

Ozan'ın sorularıyla kalbi daha çok acıyan Gökalp, arkadaşının bunları neden sorduğunu anlayabiliyordu. Her abi gibi kendi kız kardeşini düşünüyordu. Düğün arifesi Meltem'in üzülmelerinden endişe duyuyordu. Ozan'ın gönlünü ferahlatmak için, "Nereden duyduğumuzun ya da herifin kim olduğunun bir önemi yok." diyerek Ozan'ı rahatlatmaya çalıştı. "Mevzu kapandı. Artık geçmişe değil, geleceğimize bakalım. Bizde yanlış olmaz kardeşim."

Gökalp eve gittiğinde vakit gece yarısını geçmişti. Anahtarla kapıyı açıp içeriye girdiğinde bitkin hâlde düşen omuzlarıyla vestiyerinin hizasına geldiğinde kendine baktı.

BİR YIL ÖNCE

Gökalp aynanın karşısında küpelerini takan Nefise'ye arkasından yaklaşıp, açıkta kalan boynunu kokladı. Kokladığı yeri öperken, "Acaba gitmesek mi?" dedi. "Çünkü çok güzel kokuyorsun."

Nefise yüzünü Gökalp'e dönerek dudaklarına minicik bir öpücük bırakıp itiraz etti. "Ozan bizi beklediğini söyledi. İnsan en yakın arkadaşının doğum gününe gitmez mi?"

Fakat minicik bir öpücük bile baştan çıkmaya gönüllü olan genç adamı tahrik etmeye yetmişti. Nefise'nin yüzünü avuçlarının arasına alıp uzun uzun öpüp hiç zorlanmadan kucağına aldı. "Şu an latilokumla sevişmek daha cazip geliyor."

Nefise, "Ama Ozan!" dediğinde birlikte yatak odasına girmişlerdi bile. Gökalp kucağından indirdiği Nefise'yle yatağa yatıp soyunmaya başladı. "Sen şimdi Ozan'ı boş ver bebeğim."

GÜNÜMÜZ

Bulunduğu ana dönen Gökalp gözlerini bürüyen kinle aynaya yaklaşıp kendi aksine bakarak, "Neden?" diye sordu. "Bir yıl sonra neden çıktın karşıma? Tam iyileşmeye başlamışken, varlığınla yarama neden tuz basıyorsun? Yetmedi mi acıttığın?"

Kendine cevap alamayacağı sorular yönelten Gökalp konuştukça daha çok öfkelenildi. Başka birisine âşık olduğunu söylediği hâlde onu hâlâ seven, özleyen, isteyen, unutamayan kalbinden nefret ediyordu. Nefise'yi ve ona dair ne varsa, her şeyi unutmak istiyordu. Hatta dünyada bu isimde birisi olduğunu hatırlamak bile istemiyordu. Bunun için her zaman yaptığı şeyi yaptı. Nefise'nin giderken bıraktığı ses kaydını açtı.

"Olmuyor Gökalp, yapamıyorum. Zaten baştan beri hep bir soru işareti vardı kafamda. Şu an daha iyi anlıyorum. Bizimkisi sadece alışkanlıktan ibaretmiş. Bu aşk değil. Üzgünüm ama artık ben yokum... Lütfen arama beni, peşime düşüp daha da zorlaştırma. Bitti."

Nefise'nin sesi evin içinde cep telefonunun hoparlöründen yükselirken bir yıldır kapalı olan odanın kilidini açtı. Bir zamanlar birlikte paylaştıkları odaya aylardan sonra ilk defa giriyordu. Hiçbir şeye dokunmamıştı. Her şey Nefise'nin gittiği günkü gibiydi. Yatağı toplamamıştı, onun giydiği Micky'li pandufunu yatağın önünden kaldırmamıştı, saç tellerinin olduğu saç fırçası bile tozla kaplanan tuvalet aynasının önünde lastikli tokası ile parfüm şişesinin ortasında duruyordu.

Başta inanmamıştı ses kaydında söylediklerine. Yalan olduğuna o kadar çok emindi ki inanmıştı, her yerde onu aramıştı. Önce Adana'ya gittiğinde ikisinin arasında olanları bilen ablası yıkmıştı umutlarını. "Nefise burada değil Gökalp. Bence onu aramaktan vazgeç artık. Hata olduğunu söylüyor."

“Madem öyle, yüzüme bakarak söylesin.” demişti Gökalp. “Bana onun nerede olduğunu ne olur söyle Selin abla.”

Ancak arada görüşmeler de Selin nerede olduğunu bilmediği konusunda ısrar etmişti. “Ben de çok üzülüyorum hâlinize ama o kendine başka bir yol çizmeye karar vermiş. Sen de kabullen artık.”

Gökalp sürekli tekrar eden ses kaydını dinleyerek şifonyere yaklaştı. İkisine ait olan fotoğrafa bakarken, o gün ne kadar mutlu olduklarını hatırladı. Gözlerine ıslıl ıslıl gözlerle, heyecanla bakan o kızı özliyordu.

Hızla hasreti içini saran bir yangına dönüştüğünde elinin tersiyle fotoğraf çerçevesine vurdu. Çerçevenin camı çatdığı duvarda kırılırken, Nefise’nin ses kaydı sustu. Çünkü telefonu çalışıyordu.

Ekrana baktı, Meltem arıyordu.

Genç kadın, “Saat gece yarısını geçti. Düğünümüze tam dokuz gün kaldı.” dediğinde nişanlısının o saatte cıvıldayarak söylediklerine cevap vermedi.

4. BÖLÜM "ÖPÜCÜK"

Nefise, Gökalp'in düğününün olduğu gün çalıştığı mağazaya her zamankinden daha isteksiz gitti. Tükenmişti artık. Yorulmuştu. Günlerdir sadece bebeğini severken gülümsüyordu. Bu gülümseyişlerin sahte olduğunun farkında olan Selin'in zoruyla sütü tamamen kesilmesin diye birkaç lokma atıştırıyordu. Uykuyu zaten kaybetmişti. Başını yastığa her koyuşta Gökalp'in hakareti kâbuslarına giriyordu. Ucuzsun diye bağııyordu karanlıklar içinde. Yine yerin dibine gömüyordu sözleriyle. Oysa onun dudaklarından o güne kadar hiç kötü bir söz duymamıştı ki. Hep aşkı, sevgiyi anlatırdı sevdiği. Kırılır diye kelimeleri özenle seçerdi.

Elini üzüntünün hiç geçmeyecekmiş gibi kazındığı kalbinin üzerine yerleştirerek Gökalp için hazırlanan askıdaki pantolona baktı. Göz pınarlarından yaşlar akıyordu, kederinden dudağını ısıırıyordu, farkında değildi. Evleniyordu sevdiği. Aralarında olduğunu varsaydığı görünmeyen bağ, sonsuza dek kopuyordu. Başkası için parmağına takacağı halka, Gökalp için evliliğinin simgesi olacaktı; Nefise için ise boynuna geçen ilmek. Çünkü Gökalp'in aşkı nefes, varlığı hayat, yokluğu ölmek demektir. Ama ölemezdi de. Ölmemişti. Ömrü güneşsiz sabahlarla, baharsız mevsimlerle, mütemadiyen sürecek matemle geçecek olsa bile minik bebeği için hayata tutunmaktan başka şansı yoktu. Edi-

len yeminlerin, verilen sözlerin hiçbir anlamı kalmamıştı artık.

6 YIL ÖNCE

"Eğer senden başka birisine 'seni seviyorum' dersem dilim kuru-sun, sana baktığım gözle başka bir göze bakarsam gözüm kör olsun, senden başka birine dokunursam dokunan elim kopsun, eğer başka bi-rine gönlümü kaptırırsam 'sen' diye çarpan bu kalbim toprak olsun..."

Gökalp'in son kurduğu cümleyle Nefise işaret parmağının tersiyle oturdukları bankın ağaç yüzeyine vurarak, "Allah korusun, deme öyle şeyler." dedi. "Tamam tamam, güveniyorum sana. Ama bak baştan söy-leyeyim, eğer verdiğin sözleri, ettiğin yeminleri tutmazsan senden önce o gözlerini oyan kişi ben olurum, haberin olsun."

Gökalp, Nefise ile aralarındaki bir kişilik mesafeyi kapatıp yanına sokuldu. Yanağını öperken, "Kıyabilir misin ki bana?" dedi. Nefise'nin kıskançlıkları çok hoşuna gittiği için böyle söylemişti fakat onun ciddiye alacağını tahmin edememişti. Genç kızın gözleri yaşlarla dolduğunda beline sarılarak şaka yaptığını söyledi.

Nefise onları izleyen birileri olup olmadığını anlamak için çevre-sine bakındı. Bulundukları bank bir apartmanın arka bahçesindeydi. Etrafta kimsecikler olmadığından Gökalp'in sarılmasını terslemedi. Gözlerini kısarak alınmış gibi bakarken, "Öyle bir kıyarım ki," dedi. "Hele beni bir unut, bak ben sana neler yapıyorum."

Gökalp, Nefise'nin tehdidine gülümseyerek ondan kendisine bir hatıra vermesini istedi. "Mesela seni her hatırladığımda beni mutlu edecek bir anı olsun. İzin ver, şuracıkta bir kerecik öpeyim işte."

Nefise utanarak bakışlarını kaçırdı. "Seni fırsatçı. Bizi hatırlaman için illaki öpüşmemiz mi gerekiyor."

Gökalp itiraz etti. "Tabii ki değil ama ne yapayım, çok istiyorum. Altı üstü bir öpücük latilokumum. Sen lise sondasın, bense iki gün son-ra üniversiteye başlıyorum. Artık sence de vakti gelmedi mi? Bari git-

meden önceki bu son görüşmemizde izin ver. Bak yolda sokakta ölürüm falan, sonra gözüm açık gitti diye zoruna gider. Keşke bir defa öptürseydim diye vicdan azabı çekersin."

İkinci defa, "Allah korusun!" diyen Nefise kısa bir an düşündü. Gittiği yerde, hele ki bu yer İstanbul ise... Kim bilir nasıl kızlar çıkacaktı karşısına. Yıllardır birlikte oldukları hâlde Gökalp onu istemediği bir şey için hiç zorlamamış, hiç ısrar etmemişti. O güne kadar sadece sevgililer gününde ve doğum günlerinde yanaktan öpüşmüşlerdi. Bir kerecik de dudaktan öpüşseler ne kaybederdi ki? Alt tarafı masum bir öpücüktü. Ateş gibi kızaran yanaklarına rağmen, "Tamam." diyerek gözlerini kapatıp dudaklarını büzerek uzattı. "Kabul ama çabuk ol, biri falan görmesin."

Gökalp, Nefise'nin kırpışan kirpiklerine bakarken güldü. Öyle masum ve tatlı görünüyordu ki. İlk öpücüğünü alacak olmanın heyecanıyla kendisi de gözlerini kapatıp Nefise'ye doğru eğildi. Tam dudakları dudaklarına değdiği an üst kattan dökülen bir kova su ile sıçrayarak banktan kalktılar.

Gökalp yukarıya baktığında ikinci kattan onları izleyen, elinde kova olan seksen yaşlarındaki kadını gördüler. Nefise sırılsıklam hâlde utançtan yüzünü eğerken Gökalp, "Bu yaptığın oldu mu teyzeciğim?" dedi.

Kadın sinirle çemkirdi. "Ananız babanız sizi okumaya göndersin, siz tenhalarda yiyişin. Ayıp ayıp! Gidin kendinize oynaşacak başka bir yer bulun, bahçeyi cünüp edeceksiniz."

Gökalp, Nefise'nin duyacağı şekilde, "Töbe töbe..." derken yaşlı kadına seslendi. "Teyzeciğim ayıp oluyor ama! Yaşlı başlı kadınsın. Torunun yaşındayız. Bu söylediklerin yakışıyor mu?"

Kadın ayağından çıkarttığı terliği üzerlerine atarken, "Terbiyesiz!" diye bağırdı. "Yaşlı ne demek, zibidi seni! Elli yaş üstüyüm ben!"

Apartmandaki diğer dairelerde yaşayan insanlar pencerelerine çıktığında Nefise, Gökalp'in kolundan tutup götürmek için çekiştirdi. "Anı mı istiyordun sen, al sana unutulmayacak bir anı."

İlk öpüşme girişimlerinde nasıl rezil olduklarını hatırlayan Nefise o günün anılarıyla bir yandan gülümserken, diğer yandan gözlerindeki yaşları sildi.

Bu sırada reyon şefi Emin Bey yanına yaklaştı. Onun üzgün olduğunu gören adam ilk defa bir baba, abi şefkatiyle, "Bir sorun mu var?" dedi.

Nefise sıkıntı olmadığını söyledi. "Göz alerjim var." diyerek gelecek başka bir soruyu engellediğinden reyon şefi müşterinin teslimat adresini gönderdiğini ilettili. "Bir an önce çıksan iyi olur. Düğün bu akşam sekizdeymiş."

Nefise hüzünlü gözlerini saklamak ister gibi yüzünü çevirerek, "Tabii ki Emin Bey." dediğinde reyon şefi söylendi. "Allah'ım ne adamlar var. Bir haftadır ürününü alsın diye biz peşinde koşuyoruz. Durdu durdu, herif son güne bıraktı. İnşallah bir sorun çıkartmaz."

Aslında Gökalp'in teslimatı neden son saatlere bıraktığını tahmin edebiliyordu. Düğün günü canını daha çok acıtmaktı, niyeti intikam almaktı. Gözünün içine soka soka, "Bak ben evleniyorum." diyordu. "Sen gittin ama ben bitmedim. Yerini dolduracak birisini buldum. Sen geçmişte kaldın."

Nefise ikinci defa pantolonla yola çıktı. Bu seferki adres düğünün yapılacağı oteldi.

Yol boyunca kurumayan gözyaşlarını taksiden iner inmez sildi. Dik durmalı, nasıl kahrolduğunu belli etmemeliydi. Son günlerde alışkanlık hâline getirdiği sahte gülümseyişini takınarak resepsiyondaki görevliye Gökalp Altay'ın teslimatı için geldiğini söyledi. Görevli adam yaptığı telefon görüşmesinden sonra odanın hangi katta olduğunu ve numarasını söyledi.

Serinkanlı olmaya çalışarak asansörlere yöneldi. Pantolo-

nun bulunduğu kılıfı tutan eli titriyordu. Kalbi üzüntüden her an durabilirmiş gibi hissediyordu. Çok ağır geliyordu, zoruna gidiyordu yaşananlar. Asansöre bindiğinde odanın bulunduğu katın numarasına basarken aynada kendine baktı. “Yapmalısın Nefise.” dedi. “Başka şansın yok. Oyunun son perdesi bu.”

Az sonra Gökalp’in odasının önündeydi. Umurunda değilmiş gibi görünmek için kapıyı çalmadan önce derin derin nefes alıp bıraktı. Tam bu esnada içeriden gelen kahkahayı duydu. Sesin sahibinin genç bir kadın olduğu belliydi. Elinde tuttuğu askıyı daha sıkı kavrarken dünyanın bütün yükünü omuzlarında taşıdığını sandı. Ama işini yapmalıydı. Bebeği için mecburdu. Oğlundan güç alarak kapıyı çaldı. Hemen ardından kapı hızla açıldığında karşısındaki Gökalp değil, genç bir kadındı. Nefise’nin elindeki kılıfa bakan kadın, “Gökalp, damatlığının pantolonunu getirdiler.” dedi. Sonra Nefise’nin içeriye girmesi için geri çekildi.

Gökalp görüş alanına girdiğinde yanında nişanlısı Meltem vardı. Saçı ve makyajı yapılmış olan kız üzerindeki sabahlılığıyla Nefise’ye gülümseyerek bakıyordu. Aynı şekilde karşılık vermek için çabalarken kendini suçlu gibi hissetti. Çünkü Meltem’in evleneceği adam onun geçmişti. Uğruna ölecek kadar sevdiydi. Utançtan hızla bakışlarını başka yöne çevirdiğinde cansız mankenin üzerinde duran gelinliği gördü. Saklanmak istedikçe karşısına canını acıtacak başka bir şey çıkmasına yüreği isyan etti. Ağlamamak için kendini tutmak zorunda olduğunda boğazına yine o her zamanki yumru oturdu. Ama bu seferki her zamankinden daha sertti. Yutkunmak istedikçe canını acıtıyor, boğazını yırtıyordu.

Nefise’nin hissettiklerinden habersiz olan Gökalp ona bakmadan soğuk bir tavırla yatağı işaret etti. “Şuraya bırakabilirsin.”

Genç kadın içi lav dolu bir yanardağdan içeriye atlamıştı sanki. Yanıyordu fakat küle dönemiyordu. Ölüyorum diye bağııyordu ruhu, can veremiyordu. Buna rağmen Meltem’le göz teması kurmadan ona söyleneni yaptı. Azar azar tükenirken

pantolonu dikkatli bir şekilde titreyen elleriyle yatağın üzerine bıraktı. Bunun Gökalp'i son görüşü, son karşılaşmaları olduğunu biliyordu. Cesaretini toplayıp önce Meltem'e mutluluklar diledi, sonra gözü gözüne değdiği andan beri sevdiği, çocukluk aşkına son kez baktı. İçinden, "Elveda." derken dış sesi, "İyi günler." diledi.

Kaçar gibi odadan çıkacakken Gökalp arkasından, "Bir dakika!" dedi. "Bekleyin."

Nefise olduğu yerde durmak zorunda kaldı. Gökalp'in eziyet eder gibi neden beklemesini istediğini anlamak için mecburen yüzünü döndüğünde, genç adamın elindeki yüz lirayı gördü. "Bahşişinizi almadınız. İşinizi doğru yapmasanız da buraya kadar zahmet ettiniz."

Gökalp'in sözlerinin altında yeterince ezilmemiş, başka birisiyle evlenecek olması acıların en büyüğü değilmiş gibi bir de bahşiş vermesi... Nefise ona uzatılan paraya bakarken ayakta zor duruyordu. Ağlamamak için kendisiyle savaşıyordu. Bu, daha önce yaşadığı hiçbir acıyla kıyaslanamazdı. Her an yere kapaklanacakmış gibi dizleri titriyordu. Mırıltı gibi çıkan sesiyle teşekkür ederek parayı alır almaz acele ile odadan çıktı. O odadan çıkarken Meltem'in arkadaşı olan kızın sesini duydu. "Gördünüz mü? Nasıl üzgün görünüyordu. Yazık, Allah bilir ne derdi vardı."

Meltem de arkadaşını onaylarken konuyu değiştirdiler. "Çiçek buketimi hâlâ getirmedi. Ayçacığım, sanırım o buketi düğünün sonunda sen kapamayacaksın."

Nefise otelden çıktığında, bedeni ruhundan ayrılmış gibiydi. Ne yapacağını, hangi yöne gideceğini bilmiyordu. Aylar önce Gökalp'in evleneceğini duyduğunda da çok kötü yıkılmıştı ancak duymak başka tanık olmak çok başka bir şeydi. Ona nişanlandığını söylediklerinde inanmamıştı. Hatta sevdiğini başka birisiyle paylaşmayı yüreği gibi aklı da reddetmişti. Fakat zamanla kendini alıştırmaya çalışmıştı. Kaldırabilirim sanmıştı. Yanılmıştı. Birkaç saat sonra Gökalp evlenecekti. Tıpkı kendisini

öptüğü gibi Meltem'i öpecekti. Sabahlara dek ona sarılıp koklayacaktı.

Kendini kaybetmiş hâlde bineceği bir taksi bakınırken karşısında gördüğü suretle dondu kaldı. "Sen..." dedi geriye doğru iki adım atarak. "Senin ne işin var burada? Yaptıklarından sonra hâlâ onun yüzüne bakıyor olamazsın herhâlde."

Ayrılmalarına sebep olan Ozan donuk yüz ifadesiyle, "Burada olmak benim en doğal hakkım." dedi. "Çünkü en yakın arkadaşım ve kız kardeşim evleniyor."

Darbe üstüne darbe alan Nefise işittiklerine inanamadı. Midesini bulandıran Ozan'a iğrenir gibi bakarak, "Önce bizi ayırdın, sonra benim yerime kardeşini mi koydun?" dedi. "Asıl planın bu muydu? Bir taşla iki kuş..."

Ozan aldırmıyor gibi rahat bir tavırla onu dinlerken, Nefise devam etti. "Gökalp ve benim aramdaki bağ bir kâğıt parçasıyla kopamaz. Senin ve senin gibilerin anlamayacağı çok güçlü bir bağ var aramızda. Sen sadece bizi değil, bizimle birlikte kendi kardeşini de harcıyorsun ama farkında değilsin. Çünkü Gökalp hâlâ beni seviyor."

Nefise'nin söylediklerine sinirlenen Ozan, "Seni seviyor olsaydı şu an Meltem'le evleniyor olamazdı." dedi. "Kardeşimle evlenecek diye nasıl hevesli görmedin mi? Bu evlilik sayesinde babamın sahibi olduğu mimarlık şirketindeki yerini sağlamlaştırdı. O seni çoktan unuttu, siz bittiniz, kabul et."

Nefret dolu bakışlarıyla Ozan'a yaklaşıp gözünün içine baktı. "Ben onun gözlerinde hevesten çok nefret ve öfke gördüm." dedi. "İnsan geçmişinde bıraktığı, umursamadığı birisine bu kadar büyük bir öfke duyamaz. Ayrıca sen Gökalp'i benim kadar iyi tanımıyorsun. O, paraya değer vermez. Kardeşinle sırf bana olan öfkesi yüzünden evlendiğine eminim. Bir gün ne mal olduğunu öğrendiğinde, bakalım elinden nasıl kurtulacaksın. Hatta istersen bunu öğrenmesini şimdi sağlayabilirim."

Nefise blöf yaparak yönünü otele döndüğünde, Ozan kolunu tuttu. "Sakın! Eğer her şeyi anlatırsan ikinizi de bitiririm."

Ben yanarsam, siz de yanarsınız. Özellikle de sen rezil olursun. Bunu da sen çok iyi biliyorsun. O zavallı aileni düşün Nefise. Hiç acımam.”

Ozan, Nefise’yi savurur gibi itip otele gitmek için arkasını dönecekken birden durdu. Sanki genç kadına bir sır verecekmiş gibi kulağına eğildi. “Bu arada sana müjdeli bir haber vereyim. Meltem hamile. Gözün aydın, seninki baba oluyor. O nedenle apar topar evleniyorlar.”

Duyduklarıyla Nefise kalbine bir kurşun saplandığını hissetti. Nefesi kesildi. Elini soluksuz kalan boğazına yerleştirirken, Ozan ağladığını görmesin diye yönünü caddeye çevirdi. Az önce Ozan’ı sinir etmek için Gökalp’in hâlâ kendisini sevdiğini, sadece öfke duyduğunu, bu nedenle başkasıyla evlendiğini iddia ederken söylediklerine kendisi de inanmak istemişti fakat şimdi görüyordu ki yanılmıştı. Gökalp, Meltem’le birlikte olacak kadar ileriye gittiye; bu demek oluyordu ki onu geçmişinden de tamamen silmişti. Geçmişleri de karanlığa gömülen geleceklerinin yanındaki yerini almıştı.

Ruhu Gökalp’siz bir hayatı taşımakta zorlanırken, geçmişlerinin de kirlendiğini bilmek... Avunduğu hatıralarının bir hiç gibi kaybolması... Yokluğuna alışmaya çalıştıkça Gökalp’i görmemesine rağmen onu her geçen gün daha da çoğalan bir aşkla sevmesi...

Gözyaşları yürüdüğü yolda görüş alanını bulanıklaştırırken arkasında bıraktığı otele, sevdiğini içinde bıraktığı beton duvarlara baktı. “Ben seni sevmekten hiç vazgeçmedim, seni düşünmediğim tek bir saniyem olmadı.” dedi. Fakat otele bakarak yürüdüğü yolda caddeye çıktığını fark edemedi Nefise. Ona çarpan arabanın süratiyle havaya savrulup metrelerce uzaklıktaki başka bir aracın önüne düşerken de aklındaki son şey her zamanki gibi oğlu ve Gökalp’ti.

5. BÖLÜM

"DÜĞÜN"

Selin mutfakta akşam yemeğini yapmaya koyulmuşken beş dakika önce uyuttuğu yeğeni çığlık çığlığa ağlamaya başladı. Elini küçük mutfak havlusuna silip diğer odaya koştu. Beşiğe yaklaştığında ağlamaktan çenesi titreyen süt kokulu bebeği kucağına aldı. "Oy kuzum, korktun mu sen?" diyerek Çağrı'yı kucağında salladı fakat annesinin başına gelenleri hissetmiş gibi ağlamaya devam etti bebek. Selin doğduğu andan itibaren ilk defa onun gözlerinden yaş aktığını fark etti. Canının acıdığını, gazı olduğunu düşünerek kolunun üzerine ters çevirip sırtını okşadı, ayağında salladı, ninniler söyledi fakat bir türlü susturamadı.

Nefise'nin gidişinin ardından Meltem'le aynı odada yalnız olmaktan boğulan Gökalp telefonunun ekranına baktı. Arkadaşı Metin evden çıktığını söyleyeli neredeyse bir saat olmuştu fakat hâlâ ortalarda görünmüyordu. Onun sessizliğini garipseyen Meltem, "İyi misin? "dedi. "Durgunlaştın."

Gökalp iyi olduğunu söylese bile nişanlısı aksi bir şeyler olduğunu seziyordu. Yanına yaklaşıp koluna dokunarak içini kemiren soruyu sordu. "Bu evlilikten emin değilsen, söyle. Bazen beni istemediğin hissine kapılıyorum. Eğer öyleyse..."

Meltem'in konuşmasını sürdürmesine izin vermedi genç adam. "Hayır, istiyorum. İstemesem şu an burada olmazdık." dedi. "Aklım annemlerde. Odalarına yerleştiler mi bir şeye ihtiyaçları var mı, aklım onlarda kaldı."

İşittiği sözler Meltem'in yüreğine su serpti. Çünkü daha önce hiç kimseyi sevmediği kadar çok seviyordu Gökalp'i ve evlenmekten vazgeçer diye çok korkuyordu. Genç kadın, kalbini ferah tutmasını, ailesi için her şeyi düşündüklerini söylerken; çalan kapı Gökalp'in kurtarıcısı oldu.

Ozan içeriye girdiğinde kardeşini hayranlıkla süzdü. Saatinde bakarak daha düğüne beş saat olduğunu söyledi. İki kardeş birbirlerine takılarak konuşmaya başladıklarında Gökalp onları baş başa bırakma bahanesiyle dışarıya çıktı. Kapıyı kapattığında derin bir oh çekti. Ciğerleri yeniden nefes almış gibi, "Oh be!" diye mırıldandı. "Dünya varmış."

Önce anne ve babasının kaldığı odaya uğradı. Birkaç dakika onlarla sohbet etti. Gözleri dolan annesi damatlığın içindeki Gökalp'e bakarak, "Ah oğlum, nasıl da yakışıklı görünüyorsun. Keşke kardeşin de hayatta, bizimle olsaydı." dediği an, bulunduğu odanın içindeki kasveti dağıtacak doğru ortam olmadığını anladı. Yeteri kadar üzüntü doluydu, bir de beş yaşlarındayken vefat eden ikiz kardeşinin hatırlatılması onu daha derin bir karanlığa çekiyordu.

Annesine, "Keşke," diyerek veda eder etmez yan odanın kapısını tıklattı. Burası diğer odaya göre daha ferahtı çünkü her daim neşeli olan iki ablası birlikte kalıyorlardı. Ablası Suna'nın sekiz aylık olan kızını kucağına alıp, "Dayıcığım!" dedi. "Özledin mi beni?"

Suna, Gökalp'i dikkatli olması konusunda uyardı. "Sallama çocuğu! Karnını yeni doyurdum, her an üzerine kusabilir, benden söylemesi."

Genç adam, "Aman ne olacak!" derken, diğer ablası Hasret'in telefonunda çalmaya başlayan şarkıyla yine yıllar öncesine gitti.

6 YIL ÖNCE

Sabah saat 09.30'da uçaktan inen Gökalp doğruca Nefise ile her zaman takıldıkları kafeye gitti. Yol boyunca Nefise'nin arkadaşlarıyla konuşup planlarının üzerinden geçtiler. Bu planın gerçekleşmesindeki kilit isim genç kızın en yakın arkadaşı Hatice'ydi. "Gökalp merak etme, her şey istediğin gibi olacak, güven bana. Sen vaktinde kafede ol, yeter. Ben akşamdan beri gerekli ayarlamaları yaptım. Az önce de pastayı getirdiler. Burada sorun yok."

Saat 10.00'da kafeye vardığında herkes sevgilileriyle oradaydı. Sabah saatlerinde mekânda onlardan başka müşteri olmadığından Hatice herkese sessiz olmasını söyleyerek Nefise'yi aradı ve konuşmaları Gökalp'in de duyması için hoparlörü açtı.

"Efendim Hatice?"

Nefise'nin uykulu sesi kafenin içinde duyulduğunda Gökalp heyecanlandı. Öyle çok özlemişti ki sevdiğini, öylesine gözünde tutuyordu ki kalbi coşkuyla çarpıyordu.

Hatice, Nefise'ye kendini çok kötü hissettiğini söyledi. "Erman beni terk etti. Akşam sana yazmıştım. Zaten başka bir kız meselesi olduğunu hissetmiştim."

Bu sırada Hatice'nin yanında duran Erman elleriyle kendini göstererek dudak hareketleriyle, "Ben mi?" dedi. "Başka yalan bulamadın mı?"

Hatice ve Gökalp, Erman'a sessiz olmasını işaret ettiklerinde hattın ucundaki Nefise, "Vay pislik," dedi. "Sen söylesen de ben Erman'a hiç konduramamıştım. İnsanoğlu çiğ süt emmiş diye boşa söylememişler."

Ortamdakiler güldükleri duyulmasın diye elleriyle ağızlarını kapatırken Hatice tekrar kendini çok kötü hissettiğini tekrarlayarak devam etti. "Sana çok ihtiyacım var Nefise. Bizim kafedeyim. Buraya gelirmisin?"

Nefise kısa bir an sessiz kaldıktan sonra o saatte evden çıkmasının çok zor olduğunu anlattı. "Kızım bu saatte, üstelik günlerden pazar, evden çıkmama annem hayatta izin vermez."

Nefise'yi ikna edemeyeceğini anlayan Hatice son kozunu sona saklamıştı. "Nefise ben hamileyim."

Nefise'yle birlikte kafedekilerde şok oldular bu itirafa. Özellikle Erman dondu, kaldı. Fakat Hatice parmağıyla susmalarını işaret ederek ağlamaklı bir ses tonuyla devam etti. "Erman bebeğin kendisinden olmadığını söylüyor."

Erman'ın rengi kırmızının en koyu tonunu alırken girdiği şoktan nihayet çıkan Nefise, "On beş dakikaya oradayım." dedi. "O işi nasıl, ne zaman yaptığınız kısmını es geçiyorum. O şerefsiz piçi ilk gördüğüm yerde geberteceğim." dedi.

Telefon kapandığında kız arkadaşının söylediği yalana bozulan Erman'ın gönlünü almak tabii ki Hatice'ye düşmüştü. "Aşkım kızma ama mecburdum. Bugün Nefise'nin doğum günü."

Gökalp, başta Hatice ve erkek arkadaşı olmak üzere gelen herkese teşekkür edip hazırlıklara başladı. Seçtiği şarkıdan emin olamasa bile kafenin sahibiyle konuşup gerekli ayarlamayı yaptı.

Nefise dediği gibi eşofmanları ve tepeden gelişigüzel toplanmış saçlarıyla soluk soluğa kafeye girdiğinde içerisi karanlıktı. Onu karşılayan kafe sahibine Hatice'yi sorduğunda adam, "İçeride." dedi.

Nefise bir gariplik olduğunu anladı fakat onun için hazırlanan sürprizden hiç şüphelenmedi. Ta ki kafenin kapısından içeriye görmeye çalışırken elinde mumları yanan pastayla Gökalp'in karşısına çıkmasına kadar. O an anladı Hatice'nin oyununu. Gözleri dolarak haftaların özlemiyle Gökalp'e koşar adımlarla yürüdüğünde Barış Manço'nun Unutamadım isimli şarkısı çalmaya başladı. Gözlerini kısarak başını hafifçe geriye çeviren Gökalp, "Abi şarkı mumlar söndükten sonra girecekti." dedi. Bu sırada Nefise tam önünde duruyordu. "Hani pazartesi sınavların vardı senin? Hani hafta sonu ders çalışacaktın?"

Nefise'nin sorularına cevap vermeden önce yanağını yanağına sürterek, "Sürpriz olsun istedim latilokumum." dedi. "Şarkı da pek uymadı ama sen bana Beni Unutma'yı armağan edince, ben de karşılığında sana Unutamadım'ı seçtim."

Nefise gülümseyerek Barış Manço'nun şarkısını çok sevdiğini söylemesinin ardından erimekten mumları yarıya inen pastaya baktı. "Sanırım artık üflesem iyi olacak."

"Ama önce bir dilek tut."

Genç kız gözlerini kapatıp sonsuza kadar hiç ayrılamamalarını dileyip mumları söndürdüğünde kafedeki alkış seslerini duydu. Işıklar tekrar yandığında sevdiği herkes yanlarındaydı. Gökalp'in elinden pastayı alıp hemen yakınlarındaki masanın üzerine bıraktı. Ardından sevdiğine sıkı sıkı sarılıp özlediği kokusunu doya doya içine çekti. Bir yandan da gelenlere teşekkür etmeyi ihmal etmedi. Özellikle Erman'la göz göze geldiğinde telefonda söyledikleri nedeniyle mahcup oldu. "Çok özür dilerim Erman."

Sarılma ve özlem giderme faslı sona erdiğinde Gökalp kafe sahibinden biten şarkıyı tekrar çalmasını istedi. "Latilokumum, doğum günü dansımızı yapalım mı artık?"

"Ya ama Gökalp, şu hâlime baksana ya! Bu hâlde beni buraya getirdiniz ya, alacağınız olsun sizin."

GÜNÜMÜZ

Suna dalgınlaşan Gökalp'in bebeği düşüreceğini sanarak kucağından aldığı anda, genç adam irkilerek kendine geldi. Oda-daki masada bulunan telefonun yanına gidip kapatma tuşuna bastı. Neden her şey her an onu hatırlatıyordu? Bu şarkıların kendisiyle derdi neydi?

Ablaları ne olduğunu sorduklarında önemli olmadığını söyleyerek bir kere daha kendini dışarıya attı. Hiçbir yere sığmıyordu. Sığamıyordu. Nefise'nin aşkı, hasreti, yaşattığı hayal kırıklığı bütün hayatına sinmişti. Atsa atamıyordu, bitti demekle bitiremiyordu. Kendi bitiyordu, tükeniyordu ama içindeki kahrolası sevda yıllardır alev alev, her geçen gün daha da harlanarak yakıyordu.

Sonunda çareyi otelin barındaki içki şişelerinde buldu Gökalp. Kasılmaktan tutulan bedenini gevşetmek için barmenden içki istedi.

Barmenin ona uzattığı kadehi tek seferde bitirip yerine yenisini isterken arkadaşı Metin yanına oturdu. "Kederliyiz galiba damat bey." dedi.

Gökalp ikinci kadehi de aynı hızla içip üçüncü kadehi isterken kendisi gibi morali bozuk görünen arkadaşının imasını duymamış gibi yaptı. "Bir an için gelmeyeceksin sandım." dedi.

Metin onun mutsuz hâline bakarak caddedeki trafikten yakındı. "Sanırım aşağıdaki caddede kaza olmuş." dedi. "Ambulans falan vardı. Buraya gelebilmek için yarım saat trafikte beklemek zorunda kaldım."

Gökalp üçüncü kadehi de bitirdiğinden Metin yavaş olmasını söyledi. "Oğlum kafayı bulacaksın. Şu hâlini gören de nikâhın değil, cenaze namazın var sanır. Evlenmek istemediğini çok açık ediyorsun. Bari Meltem'e yapma."

Metin'e sinirlenerek, "Ya ne yapayım?" dedi. "Senin için söylemesi kolay."

Metin sustu. Konuşamadı. Ne yıllardır Meltem'i içten içe umutsuzca sevdiğini itiraf edebildi ne de Gökalp'e yorum yapabildi. Kısa bir süre ikisi de sessiz kalırken, daha fazla sabredermedi. "Abi baştan yanlıştı bu evlilik. Şu an sana vazgeç desem, vazgeçsen ne olacak? Olan o kıza olacak. Bir yanım vazgeçmeni istiyor, diğer yanım kalan zamanında Meltem'in mutlu olmasını istiyor."

Ozan'ın babasına verdiği sözü hatırlayan Gökalp konuşmadan yerinden kalkıp, "O zaman ben görevimi yapmaya gidiyorum kardeşim." dedi.

Metin kendinden ağır adımlarla bitkin hâlde uzaklaşan Gökalp'in arkasından bakarken barmenden içki istedi. Zira asıl içmesi gereken kişi kendisiydi. Yıllardır karşılıksız aşkla sevdiği kızın önce lösemi olduğunu öğrenmişti, hemen akabinde ise en yakın arkadaşına sevdalandığını. Bundan daha büyük bir yıkım olabilir miydi?

Düğün saati geldiğinde Gökalp başka bir mağazadan aldığı damatlığı giymişti. Nefise'nin elinin değdiği damatlığı giymeyi yüreği kaldırmamıştı. Tamamen siyah olan kıyafete bakan Meltem yatağın üzerindeki kılıfta duran pantolonu işaret etti. "Ama ceketi beyaz olan damatlığı giymeyecek miydin sen?"

Gökalp başını iki yana sallayarak vazgeçtiğini söylerken gelinliğinin içindeki Meltem'i tepeden aşağı süzdü. Kalbinde ona karşı en küçük kıpırtı olmasa bile çok güzel kızdı. Bunun duygusal anlamda gerçek bir evlilik olmasını, onunla gittiği yere kadar birlikte yaşamayı öyle çok isterdi ki. Nefise'den yediği kazığa, kadınlara şüpheyile bakmasına rağmen Gökalp için Meltem saf, iyi niyetli bir kızdı. Belki bu özelliklerinden, belki de düşüncelerini etkileyen hastalığı yüzünden onun için hep iyi şeyler düşünmüştü.

Meltem'e tebessüm ederek, "Çok güzel olmuşsun." dedi. "Gelinlik sana çok yakışmış."

Sevdiği adamdan duyduğu sözlerle Meltem'in yüzü gülerken gelinliğinin eteğini iki yanından tutup ciddi olup olmadığını sordu. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Elbette."

İkisi konuşurken odaya gelen Metin ve Ozan herkesin balo salonunda olduklarını, tüm konukların geldiklerini söylediler. Gelin ve damat kol kola odadan çıkarken, Ozan bir hafta İtalya'da yapılacakları balayı için gerekli organizasyonun yapıldığını anlattı. Meltem düğün hediyesi için Ozan'a teşekkür ederken, Gökalp, "Eyvallah kardeşim." dedi. Böylece Nefise'yi otelin çıkışında gören Ozan'ın içi daha da rahatladı. Gökalp'e ondan bahsetmese de Nefise'nin otele gelmesi huzursuzlanmasına sebep olmuş, bir ara düğünün iptal olmasından korkmuştu. Çün-

kü Nefise'nin söylediklerinde haklı olduğunu, arkadaşının hâlâ onu sevdiğini adı gibi biliyordu.

Alkışlar arasında balo salonuna giren Gökalp ve Meltem nikâh masasına doğru ilerlerken, Gökalp kalabalığın arasında ablalarını, anne ve babasını, nikâh için Gaziantep'ten daha birkaç saat önce gelen eniştesini gördü. Aile üyelerine bakarken kolunda yürüyen kızın Nefise olmasını ne çok istediğini hatırladı. Onu gelinlikle görmeyi o kadar çok hayal etmişti ki.

"Nerede kaldı bu kız? Nikâh başlayacak, şahit ortalarda yok."

Meltem'in söyledikleriyle kafasındaki düşünceleri kovan Gökalp etrafına bakınırken, Ayça'nın elindeki çiçek buketiyle kendilerine doğru yürümekte olduğunu gördü. "Geldi, merak etme."

Nikâh masasına geçtiklerinde, Ayça elindeki çiçek buketi-ni geline uzatıp içi kan ağlayan Metin'le birlikte nikâh şahitleri olarak yanlarındaki yerlerini aldılar. Gökalp'in babası nikâh memuruyla konuşarak masaya yaklaşıırken; Meltem, Ayça'ya nesi olduğunu sordu. "İyi görünmüyorsun. Hasta falan mı oldun? Rengin sararmış gibi. Hem neredeydin saatlerdir?"

Ayça söylemekle söylememek arasında kalırken İstanbul trafiğine takıldığını söyledi. Tatsız konularla arkadaşının en mutlu gününde hüznlenmesini istemese bile çenesini tutamadı. Onların konuşmalarını duyan Gökalp nikâh memuruyla selamlaşmak için elini uzattığında, Ayça'nın söyledikleri kulaklarında yankılandı.

"Damatlığın pantolonunu getiren şu kız vardı ya hani, işte ona aşağıdaki caddede araba çarpmış."

Gökalp duydukları nedeniyle yüzünü Ayça'ya öyle hızlı döndü ki damarlarındaki bütün kanın çekildiğini hissederek, "Durumu nasıldı?" dedi.

Konuşmaları şaşkınlıkla Metin de dinlerken Ayça'nın kim-den bahsettiğini tahmin etmesi zor olmadı. Gökalp'in endişeli yüz şekli korkusunu ayan beyan gösteriyordu.

Meltem çok üzüldüğünü belirtirken, kaza yerini gören Ayça'nın hâlâ olayın etkisinden kurtulamadığı açıkça gözlemlenebiliyordu. Üzgün bir ifadeyle, "Vallahi hiç iyi görünmüyordu." dedi. "Her yerde kan vardı. Kurtulmasının mümkün olacağını sanmam. Üzerindeki forması olmasa tanınacak hâlde değildi."

Ayça konuştuğu Gökalp bastığı zeminin titrediğini hissetti. Karşılarında duran nikâh memurunun söylediklerini duymuyordu. Yer yarıyor gibi bir uğultu vardı kulaklarında. Birisi kalbinin üzerine bıçağı saplayıp geri çekilmişti âdeta. Nefes almak hiç bu denli zor olmamıştı. Alnında biriken terlerin şakaklarından aktığını gören Metin de bu haberle çok sarsılmıştı ama Gökalp kadar değildi elbet. Çünkü Nefise, Gökalp'in ölmeyen aşkıydı. O sebeple ne tepki vereceğini kestiremiyordu.

Nikâh memurunun sorduğu soruya Meltem, "Evet." diye cevap verdiğinde balo salonunda kopan alkış sesine rağmen Gökalp'in ifadesinde en küçük bir değişiklik olmadı. Olduğu yerde taş kesilmiş, düşünme yetisini tamamen kaybetmişti. Zihninin içinde sadece üç kelime tekrar ediyordu. *Ona bir şey olmaz.*

Nikâh memuru ikinci soruyu Gökalp'e yönelttiğinde ondan cevap bekleyen ailesine baktı. Hepsi heyecanla evet demesini bekliyordu ama o tek kelimelik cevap dudakları mühürlenmiş gibi ağzından çıkmıyordu. Nikâh memuru ikinci defa aynı soruyu tekrarladığında kolunu tutan Meltem'in, "Gökalp?" dediğini duydu. "Cevap vermeyecek misin?"

Meltem'in söylediklerine kulakları tıkalı olan Gökalp sessizliğini korudu. Yanında karısı olmak için bekleyen hasta nişanlısı vardı, başka bir yerde ise ne hâlde olduğunu bilmediği ilk ve tek sevdası, çocukluğu, gençliği, bütün bir ömrü, hiç kapanmayacak olan yarası vardı. Nefise'nin ölüm ihtimali bile öyle acıyordu ki canını, düşüncesi bile soluğunu kesiyordu. Başka bir adamı tercih ederek terk etmiş olsa da onu söküp atamıyordu içinden. Her şeye rağmen hâlâ çok seviyordu.

Nikâh memurunun evlenmeyi kabul edip kabul etmediğini üçüncü defa tekrar edişinde vicdanı ve aşkı arasında bir karar

vermesi gerektiğini biliyordu. Gözlerini birkaç saniyeliğine kapatıp açtı. Herkes Gökalp'e odaklanmış, salondan çıt çıkmıyordu. İki ailenin fertleri etraflarını sardığında Meltem'e üzgün olduğunu söyleyerek ayağa kalktı. "Ben... Gitmeliyim."

"Gökalp ne oluyor? Nereye gidiyorsun?"

Ne Meltem'in sorusuna cevap verdi, ne Ozan ve Metin'e ne de verdiği sözleri düşündü. Arkasından yükselen şaşkınlık nidalarına aldırmadan balo salonunun çıkış kapısına koştu. Hızını kesmeden otoparka yönelirken içinden, "Doğru değildir. Ayça yanlış görmüştür." dedi. "Beni ikinci defa öldüremezsin!"

Ameliyathanenin soğuk duvarları arasında verilen çaba nihayet sonuç vermişti. Doktor iç kanamayı durdurmanın rahatlığıyla ekibine, "Kapatabiliriz." dedi. "Biz elimizden gelen her şeyi yaptık. Bundan sonrası Allah'ın takdiri artık."

Hemşire kesik olan bölgeye dikiş atmak için hazırlanırken ameliyatta bulunan diğer cerrah, hastanın çok genç olduğunu söyledi. "Su gibi. Ölmek için çok erken. Ama iyi direndi, öyle değil mi Kerem hocam? İki kere kalbi durdu, tekrar döndü. Bence yaşam savaşını kazanacak."

Kırklı yaşların başında olan Kerem meslektaşına hüzünlü gözlerle baktı. "Sen de biliyorsun ki şu an nefes alıyor olması bile bir mucize. Vücudunda neredeyse sağlam kemik yok. İki kalça kemiği, kolunun birisi ve kaburgalarda kırık, boyunda çatlak, iç organlarda büyük ölçüde tahrip var. Yaşasa bile normal hayatına dönmesi aylar sürecektir. Hatta belki de yıllar."

İki cerrahın konuşmasını dinleyen hemşire ameliyat bölgesine dikiş atarken, çekinerek Kerem'e merak ettiği soruyu sordu. "Hocam boyunda çatlak var dediniz. Bu, kurtulsa bile hastada hasar kalacağı anlamına mı geliyor."

“Büyük ihtimalle.”

Gökalp şuurunu kaybetmiş gibi kapalı otoparka indiğinde valenin park ettiği aracı bulmakta zorlanmadı. Arabanın üzerindeki çiçeği, saten kurdeleleri, arka camda yazan baş harflerini hızlıca çekiştirerek söktü. Tam binmek için kapıyı açacakken arkasından babası İsmet Bey yaklaştı. Kolunu tutan adam, “Oğlum nikâhın ortasında delirdin mi sen? Nereye gidiyorsun?” dedi.

Gökalp derin ıstırap taşıyan yüzünü babasına döndü. Her an ağlayacakmış gibi bakan gözleriyle çatlayan sesiyle, “Gitmeliyim baba.” dedi. “Sebebini şimdi açıklayamam.”

İsmet Bey, oğlunu ilk defa böyle görüyordu. Bakışlarından, ses tonundan çok kötü bir şey olduğu belliydi. Gökalp o güne kadar ailesi için hep aklı başında, düzgün bir evlat olmuştu. Bir kere bile ailesinin yüzünü yere yıkacak, utandıracak bir girişimde bulunmamıştı. Eğer şimdi kendi düğününde nikâh masasını terk edecek kadar gözü karardıysa, mutlaka hayat memat meselesi bir nedeni olmalıydı. O sebeple ona güvendiğinden davranışının sebebini sorgulamadı. “Sen bilirsin evlat.” dedi.

Babasına minnetle, “Sağ ol baba.” diyerek arabasına binip motoru çalıştırdı. Aracı hareket ettirirken kendine yaklaşmakta olan Ozan’ı görmezden geldi. Gaza yüklenip yanından geçerek otoparktan çıktı.

Nereye gideceğini, Nefise’nin hangi hastaneye götürüldüğünü bilmiyordu. Onu aramaya nereden başlayacağını düşünürken, kazanın olduğu caddeden geçiyordu. Yerler ıslaktı. Yol yıkanmış gibi görünüyordu. Trafığın sakin olduğunu görünce yavaşladı. O an gözüne kaldırıma sıçrayan kan damlaları çarptı.

5 YIL ÖNCE

"Hastaneye mi gitsek acaba? Çok kanıyor."

Nefise'nin içi gidiyormuş gibi dişlerini sıkarak söylediği sözler yanağı yaralanan Gökalp'i gülümsetti. *"Alt tarafı bir çizik latilokumum. Sence de birazcık abartmıyor musun? Hadi şu yara bandını yapıştır da sonuçlara bakalım. Açıklanmıştır."*

"Gökalp ben ne diyorum, sen hâlâ sınav sonucu derdindesin. ÖSYM kaçmıyor ya!"

O gün iki genç için büyük gündü. Hatta onlara göre hayatlarının dönüm noktaları olabilecek bir gündü. Çünkü Nefise'nin üniversite sınavında aldığı puanla nereye yerleştirileceğini öğreneceklerdi. Gökalp bunun için İstanbul'dan gelmiş, gelirken de uçaktan inmeden önce kabin bagajından çantasını alırken başka bir yolcunun çantası yanağını çizmişti.

Bulundukları kafenin sahibi Bekir tebessüm ederek yanlarına gelip, *"Ee, daha sonucu öğrenmediniz mi çocuklar?"* dedi. Yıllar içerisinde gençlerle arkadaş olan Bekir de en az onlar kadar heyecanlıydı.

Gökalp, Nefise'nin elindeki yara bandına bakarak, *"Abi, Nefise Hanım tedavimizi tamamlarsa bakacağız inşallah."* diye cevap verdi. *"Artık gerçekten sevdiceğine mi kıyamıyor yoksa sonuç korkusundan vakit kazanmaya mı çalışıyor orasını bilemeyeceğim."*

Nefise alınarak sitem etti. *"Aşk olsun! Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"*

İkisinin atışmaları Bekir'in araya girmesiyle son bulduğunda, Gökalp yanında getirdiği laptopunu açtı. Birkaç dakika içerisinde sonuç ekrana geldiğinde zafer kazanmışçasına birbirlerine sarıldılar. Çünkü aynı üniversitenin iç mimarlık bölümünü kazanmıştı.

GÜNÜMÜZ

Gökalp'in yakın çevredeki hastanelerde Nefise'yi aradığı dakikalarda Meltem oteldeki odasına kapanmış ağlıyordu. Dışarıda kapıyı açması için neredeyse yalvaran aile bireylerini duymuyordu. Tek düşündüğü korkularını yaşıyor oluşuydu. Aklına o an Gökalp'i, babasının ofisinde ilk gördüğü gün geldi. Başka bir hastalık sebebiyle gittiği hastanede lösemi olduğunu tesadüfen öğrenmişti. Hastalığın ikinci evresindeydi. Yüksek lisans eğitimi için gittiği Amerika'dan apar topar Türkiye'ye dönmüş, tedavisinin kendi ülkesinde yapılmasını istemişti. Ama lösemiyle savaşıırken aşka düşeceğini hiç hesap edememişti.

Meltem çalışkan bir kızdı. Tıpkı aralarında bir yaş olan kardeşi Ozan ve babası gibi mimardı. Eğitimini yarıda bırakıp Türkiye'ye dönse de kendini eve kapatmamış, babasıyla çalışmak istemişti. Çünkü hastalığı atlatacağına inanıyordu. Şirketten uzak kalırsa köreleceğini düşünüyordu. İşte o günlerde kader karşısına Gökalp'i çıkartmıştı. Onu ilk gördüğü an çok beğenmişti Meltem. Fakat genç adam yüzüne bile bakmamıştı. Gökalp'in Ozan'ın yakın arkadaşı olduğunu öğrendiğinde ise hakkında bilgi alacak birisinin olmasına sevinmişti. Hemen kendisi gibi Amerika'da hem yüksek lisans eğitimi alıp hem de çalışan Ozan'ı arayarak ona Gökalp'i sormuştu. "Gökalp nasıl birisi, bana anlatsana." demişti.

"Gökalp iyi çocuktur ama ondan uzak dur Meltem."

Kardeşinin sözleri daha da ilgisini çektiğinde ısrarla Ozan'a neden böyle bir uyarı yaptığını sormuştu.

"Aşk acısı çekiyor o. Şu aralar başka birisiyle ilişki yaşayabilecek durumda değil. Üzer seni. Lütfen sağlığını ve bizi düşün."

Ozan'ın uyarıları işe yaramak yerine Meltem, Gökalp'e daha

çok çekilmişti. Birkaç hafta içinde arkadaş olmuşlar, birlikte iş yerinde yemek saatlerinde zaman geçirmeye başlamışlardı. Hep üzgündü Gökalp, hep durgundu. Ayrılık acısı çektiğini bilmesine rağmen Meltem hiçbir zaman ona neden üzgün olduğunu sormamıştı.

Zaman içerisinde Meltem'in duygularını ilk fark eden kişi babası Hulusi Bey olmuştu. Kızının Gökalp'in etrafında nasıl pervane olduğunu, onunla çalışırken yüzünün nasıl güldüğünü görmüştü. İyi çocuktu Gökalp. Ahlaklıydı, çalışkandı. Böyle bir damat adayını kim istemezdi. Üstelik o farkında olmasa da varlığıyla hasta olan kızını mutlu ediyordu. Umut oluyordu. Bir gün, son beş aydır kendi şirketinde çalışan Gökalp'i odasına çağırmıştı. Genç adam ne olduğunu merak ederken konuya girmişti. "Aylardır birlikte çalışıyoruz. Benimle yıllardır çalışan adamların altından kalkmakta zorlandığı projeleri sen bu yaşına ve yeni olmana rağmen alnının akıyla başarıyorsun. Sen, Ozan gibi bencil bir çocuk da değilsin. Yetenekli olmanın yanında karakter olarak da düzgün bir adamsın. Herkes senin gibi bir evlatla gurur duyar."

Gökalp, Hulusi Bey'in söyledikleriyle nereye varmaya çalıştığını merak ederken adam direkt, "Senden kızımınla evlenmeni rica ediyorum." demişti. "Sana olan ilgisinin farkında olmalısın."

İşittiklerine şaşırان Gökalp, Meltem'e hep bir arkadaş hatta arkadaşının kardeşi gözüyle bakmıştı. Nefise'yi düşünmekten gözü başkasını görmediği için elbette bu durumun farkına varmamıştı. "Nasıl olur efendim? Bu mümkün değil. Arkadaşımın kardeşinden, kızınızdan bahsediyorsunuz."

Adam üzgün gözleriyle Gökalp'e bakarken yorgun omuzları düşmüş, "Kendini benim yerime koy." demişti. "Ben bugüne kadar kızım ne istediye yaptım. Üniversiteyi yurt dışında okumak istedi, gözümün önünden ayırmak istemediğim hâlde kabul ettim. Mutlu olsun diye ne istediye verdim. Şükürler olsun, ona olan güvenimi hiçbir zaman suistimal etmedi. Fakat bazen her istediğini yapmak mümkün olmuyor. Özellikle de söz

konusu gönül işleri olduğunda. Bunları seninle konuşmak, sende onunla evlenmeni istemek benim için kolay mı sanıyorsun? Ama durumunu biliyorsun. Gurur, onur yapabilecek durumda değilim. Meltem hasta. Doktorlar ümitli konuşuyor ama bu kanser illetinden kurtulan birini bu yaşına kadar ne gördüm ne duydum."

Söz evlilik mevzusuna geldiğinde Gökalp kabul etmek istememişti. Kendisi bir enkaza dönmüşken, başka birisini nasıl mutlu edebilirdi. Ama adam ısrarcı davranmıştı. "Ne olur Gökalp. Reddetmeden önce birkaç gün düşün."

Gökalp, Hulusi Bey'in çaresizliği karşısında bir müddet susmuştu. Ona şirketinde staj yapma fırsatı veren, üniversiteden mezun olur olmaz iş imkânı sağlayan adama ne cevap vereceğini bilememişti. Aslında düşüncesi netti. O güne kadar hayatına Nefise'den başka bir kadın girmemişti. Başka bir kadınla değil yaşamak, öpüşmek bile nasıl bir duyguydu hiç bilmiyordu. Bilmek de istemiyordu. Hayatına yeni birisini almak için kendini hazır hissetmiyordu. Kısa süreli bir bekleyişin ardından iş dışında hitap ettiği gibi söze, "Hulusi amca," diye başlamıştı. "Ben yakın bir zamanda ayrılık yaşadım. Hâlâ izlerini taşıyorum, hâlâ toparlanmış değilim. Ben kendimi mutlu edemezken, senin kızına nasıl kocalık yapayım? Hem bu işler böyle olmaz ki sen daha iyi biliyorsun."

Gökalp'ten beklediği yanıtı alamayan Hulusi Bey kederli bakışlarını yere çevirmişti. Ona hak veriyordu ancak Meltem'in mutluluğu Gökalp'e bağlıyken mantıklı düşünemiyordu. "Oğlum, hatırım için." dedi. "Biliyorum, hatır için evlenilmez ama belki de kızım da sana iyi gelir. Eskiler çivi çiviye söker derler. Bakarsın birbirinizi iyileştirirsiniz. Melek gibidir benim kızım. Kalbinde kötülük taşımaz, dünya iyisidir. Onu tanıdıkça seveceğine inanıyorum ben."

Koskoca adamın yalvarma noktasına gelmesi Gökalp'i çok üzmüştü. Çünkü Hulusi Bey onurlu, saygın bir adamdı. Yaptığı bu konuşmanın onun için ne denli zor olduğunu görebiliyordu.

Evladını kaybetme korkusu yaşıyan bir adamın çirpinişıydı söyledikleri. Bir süre daha düşünen Gökarp kendi hayatını değerlendirmişti. Nefise gittiğinden beri karanlıktaydı. Hiç umut, hiç ışık yoktu. Bir daha âşık olabileceğine, bir daha başka bir kadına güvenebileceğine inanmıyordu. Kaybedecek hiçbir şeyi kalmamıştı. O sebeple Hulusi Bey'e deneyeceğini söylemişti.

Selin saatler sonra uyuyan bebeğı nihayet yatağına yatırdığında mutfaktaki cep telefonunun çaldığını duydu. Aklına ilk gelen kişi Nefise oldu. Çünkü her saat başı arayıp oğlunu soran kardeşi öğleden beri hiç aramamıştı. Koşarak mutfağına gidip telefonu aldığında ekranındaki numaranın telefonunun rehberinde kayıtlı olmadığını gördü. Tedirgin oldu. Aylar önce boşandığı kocasının olabileceğini düşündü. Kendi numarasına yanıt vermeyince başkasından arıyor olmalıydı. Cevap vermedi. Telefon sustuğunda dolan gözleriyle ekrana bakarken aklına evliliğı süresince yaşadığı eziyetler, uğradığı şiddet geldi. İki yıllık evliliğı süresince bir kere gülmemişti yüzü. Her güne gözyaşıyla başlamış, her gece gözlerini gözyaşlarıyla kapatmıştı. Kocasını çevresine karşı dünya iyisi bir adamdı. Karısına karşı ilgili, hoşgörölü bir eşi. Çünkü yanlarında bir başkası olunca kocası melek gibi olurdu. El iyisiydi adam. Gerçek yüzünü sadece evinde gösterirdi. Zaten boşanmaya karar verdiğinde başta kendi ailesi olmak üzere herkes çok şaşırmıştı. Selin'in anlattıklarını şaka sanmışlardı.

Selin uzun uzun elinde tuttuğı telefona bakarken kocasını bir doğum günü partisinde ilk gördüğü günü anımsadı. Daha ilk bakışta âşık olmuş, zamanla çok sevmişti. Hayal gibi geçen bir yıllık flört döneminde, onu içinde taşıdığı diğerkarakteri göremediğı için hâlâ kızırıyordu kendine. Ne olduysa düğünden sonra olmuştu. Kendi evlerinin kapısından girdikleri ilk gün görmüştü gerçek yüzünü. Gelinliğıyle yatak odasına girdiğinde kocası suratına okkalı bir tokat savurmuştu. "Ben kuzen falan tanımam. Nasıl öper seni? Dümbük müyüm lan ben?"

Selin'in erkek kardeşi olmadığı için kuşağını kardeş gibi gördüğü kuzeni Tarık takmıştı. Taktıktan sonra da tebrik etmek

için yanağından öpmüştü. Kocasının bu öpücüğe farklı anlamlar yükleyeceğini hiç düşünememişti.

Gözlerinden damlamaya başlayan yaşları silerek telefonu aldığı yere bırakacakken tekrar çalmaya başladı. Yine aynı bilinmeyen numara arıyordu. Kendi kendine, "Neden anlamıyorsun, bitti!" dedi. Fakat telefon susmadan ısrarla çalmaya devam ediyordu. Babası numarasını değiştirmesini söylediğinde onu dinlemediğine pişman olarak öfkeyle cevap verdi. "Ne istiyorsun Allah'ın cezası!"

Telefonun ucundaki kişi afallamış gibi, "Selin Hanım!" dedi.

İşittiği yabancı sesi duyan Selin şaşırdı. Karşı taraf kendisini Nefise'nin reyon şefi olarak tanıttığında ise utandı. "Kusura bakmayın Emin Bey," dedi. "Ben sizi başkası sanmıştım."

Adam önemli olmadığını dile getirdikten sonra Nefise için aradığını söyledi. "Kendisi küçük bir kaza atlatmış. Şu an hastanede. Bize de az önce haber verdiler."

Emin Bey, Nefise'nin hangi hastanede olduğunu söylerken; Selin'in aldığı haberle telefonu elinden düştü. Şaşkınlık ve üzüntüyle çığlık atmamak için eliyle ağzını kapatırken kalbine kötü bir his çöktü. Eğer telefondaki adamın söylediği gibi basit bir kaza olsaydı, Nefise arayıp haber verirdi. En azından bebeğini sormak için mutlaka arardı. Sarsılarak ağlayan genç kadın ne yapacağını düşünürken aklına babasını aramak geldi. Sonra hemen bu düşünceyi aklından sildi. Çünkü gerçekten küçük çaplı bir kazaysa -ki böyle olmasını umut ediyordu- babasına o zaman haber verirdi.

Hemen kendini toparlayıp yerden telefonu aldığı anda kapandığını gördü. Neyse ki arayan kişi Nefise'nin hangi hastanede olduğunu söylemişti. Serinkanlı olmaya çalışarak bir yandan kardeşinin iyi olması için bildiği bütün duaları sırasıyla okumaya başladı. Diğer yandan hızlıca üzerini değiştirip uyumakta olan yeğeninin yanına koştu. Bebeği mavi battaniyesine sarıp bezini ve bir kat kıyafetini sokuşturduğu çantayı omzuna taktı.

Selin yarım saat sonra hastaneye ulaştığında bebekle birlikte

danışmaya gitti. Bu sırada danışmadaki kızla konuşan Gökalp'i gördü. Görevli kıza bir şeyler söyleyen genç adama arkasından yaklaştı.

Bu sırada, "Nefise Altay" diyen Gökalp gözlerini kapatıp başını iki yana sallayarak hatasını düzeltti. "Pardon Nefise Öner. Trafik kazası nedeniyle hastaneye getirilmiş olmalı."

Damatlığının içindeki Gökalp'i inceleyen görevli tuhaf bir bakış atarak hastayla yakınlık derecesini sordu.

"Ben... Eski eşiyim."

2 YIL ÖNCE

Aldığı haz nedeniyle Gökalp neredeyse kendini kaybetmek üzereydi. Kapıldığı şehvetle öpücüklerini daha da derinleştirirken, elleri kendinden bağımsız hareket ederek Nefise'nin bordo renk bluzunun içine kaydı. Göğüslerini avucunun içine aldığı anda daha fazlasını arzuladı. Fakat seneler evvel ettiği yemin kulaklarının içinde yankılandığında bu mümkün olmadı. Bizim aşkımız kutsal. Günahsız ve saf. Yemin olsun, evlenmeden ona dokunmayacağım.

Ateş misali tutuşan ruhuna rağmen iradesini son demine kadar kullandı Gökalp. Çok zor olsa da yıllardır yaptığı gibi duygularını bastırarak durdu. Uzandıkları koltuğun üzerinde önce dudaklarını geri çekti. Sonra Nefise'nin şaşkın bakışları üzerindeyken ellerini göğüslerinden indirip bluzunu düzeltti.

Nefise utanarak ne olduğunu sordu. "Neden durdun? Sen de istemiyor musun?"

Gökalp, "Bu da soru mu?" dedi. "İstiyorum tabii. İstemez olur muyum? Seninle sevişmek için nasıl çıldırdığımın farkında değil misin? Ama yeminim var, biliyorsun. Evlenmeden önce yaparsak aşkımız kirlenecekmiş gibi hissediyorum. Düğün gecemizin bizim için özel olması gerekiyor, konuştuk bunları."

Nefise kızaran yanaklarıyla gülümsediğinde, Gökalp neden güldüğünü sordu.

"Çünkü aşkım normalde bunları benim sana söylemem gerekiyordu. Bu dediklerini daha çok kadınlar düşünür, öyle değil mi? Sen böyle konuşunca kendimi seni yoldan çıkartıyormuş gibi hissediyorum."

Nefise'nin şakayla söyledikleri Gökalp'in suratının asılmasına neden oldu. Nefise onun aklından sanki başka bir şey geçiyormuş hissine kapıldı. Bunu da daha önce ikisinin de cinsel deneyim yaşamamış olmalarına bağladı. Çekinerek, "Yoksa sen de benim gibi korkuyor musun?" dedi. "Yani tereddütlerin mi var? Başarısız olmak gibi?"

Gökalp uzandıkları koltuğun üzerinde doğrularak kendinden emin bir şekilde, "Tabii ki hayır." dedi. "Vücudumun sana karşı verdiği tepkileri görüyorsun. Sence bu hâldeyken kendimden şüphe etmemin imkânı var mı? Aslında korktuğum şeyler de var elbette. Sadece..."

Gökalp susunca Nefise de onun gibi oturma pozisyonu alarak, "Sadece ne?" dedi. "Başka neden korkuyorsun?"

"Latilokumum ölümlü dünya bu. Ya başıma evlenmeden önce bir şey gelirse. Ölürsem seni böyle ortada mı..."

Gökalp'in söyleyecekleri Nefise'nin kalbini acıttığından daha fazla konuşmaması için parmaklarıyla dudaklarının üzerini örttü. "Allah korusun! Böyle konuşma! Aklına kötü düşünceler getirme, ne olur. Bak ben çok üzülürüm. Senin olmadığın hayatı bir başıma yaşamaktansa ölmeyi tercih ederim. Allah beni senden sonraya bırakmasın. Dayanamam."

Nefise aralarında ölüm mevzusu açıldığı için ağlamaya başladığında, Gökalp üzülmemesini söyleyerek onu kendine çekip sıkıca sarıldı. Sözde birlikte ders çalışacaklardı. Nefise yurttan ve babasından arkadaşlarıyla ders çalışmak için izin almıştı. Daha önce yaptıkları gibi önce ders çalışacaklardı, sonra seçtikleri bir filmi izleyip sabaha kadar sadece sarılarak uyuyacaklardı. Ama ateşle barutun yan yana durmaları yıllar geçtikçe daha zor oluyordu.

Gökalp, Nefise'nin gözyaşlarını kendi elleriyle sildikten sonra gözlerinin içine bakarak, "Eвленelim mi?" dedi. "Hemen yarın... Gidip başvuralım."

Nefise şaşırarak ciddi olup olmadığını sordu. "Şaka mı bu?"

"Hayır, değil. Nasıl olsa okul bitince evlenmeyecek miyiz? Şunun şurasında ne kaldı ki? Neden bekliyoruz?"

Nefise heyecanlanarak, "Ama ailelerimiz..." dediğinde; Gökalp, "Onların şimdilik bilmesine gerek var mı?" dedi. "Söylersek okul bittikten sonra derler. Bu yıl ben mezun oluyorum, seneye sen. Ozan'ın babası geçenlerde okul bitince onların şirketiyle çalışmak isteyip istemeyeceğimi sordu. Yani işim de hazır gibi. Sen mezun olduğunda da hemen isteriz seni."

Çocukluklarından beri evlenmeleri en büyük hayalleri olduğundan Nefise, Gökalp'e masal dinlermiş gibi kulak verdi. Dinlerken sevinç ve heyecandan kalbi kuş gibi çırpınıyordu.

Gökalp konuşması bittiğinde, "Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordu.

Nefise onu kızdırmak için düşünüyormuş gibi yaptı. Hemen ardından evlenmek için şartları olduğunu söyleyerek isteklerini sıraladı.

1) Günde en az bir saat öpüşeceğiz.

İlk şartı duyan Gökalp gözleri ışıldayarak sırtıtmaya başladığında, Nefise kaşını çatarak ciddi olmasını söyledi. "Şurada önemli bir mesele konuşuyoruz. Sulandırmasan olmaz sanki."

Genç adam dudaklarının üzerinde eliyle fermuar işareti yaparak sustuğunda, Nefise devam etti.

2) Saçlarımı her gün sen tarayacaksın çünkü saçlarıma dokunman beni çok rahatlatıyor.

3) Yüzün daima yüzüme dönmüş şekilde uyuyacaksın çünkü bana sırtını dönersen üzülürüm.

4) Her uyandığımda gözümün ilk göreceği kişi sen olacaksın. Çünkü gözlerin bana umut veriyor, yeni güne umutsuz başlamak istemiyorum.

5) Benim için haftada bir kere ıslıkla Barış Manço'nun Unutmadım şarkısını çalmanı istiyorum. Tabii iki kere olursa daha da memnun olurum.

İstekleri bitip susma sırası Nefise'ye geldiğinde Gökalp, "Hepsi bu

kadar mıydı?" dedi. "Ben ev, araba, altın falan istersin sanıyordum."

Nefise hüznlenerek başını Gökalp'in dizlerine yasladı. "Senin ıslak öpücüklerin, şefkatin, aşkın olmadan malı mülkü neyleyeyim ben. Benim için en büyük zenginlik senin varlığın."

Gökalp, Nefise'nin uzun dalgalı saçlarını okşarken eğilip alnını öptü. "Böyle düşündüğünden hiç kuşum yok latilokumum. Çünkü senin varlığın da benim için en büyük ödül. Biliyorsun. Seni çok seviyorum."

Ertesi gün evlenmek için başvuru yaptıklarında on gün sonrası için gün alabilmişlerdi. Gökalp şafak sayar gibi günleri sayarken, bu süreçte en büyük destekçileri yine yakın arkadaşları oldu. Nikâh tarihi yaklaştığında Nefise bir yolunu bulup babasına yurtta rahat edemediğini, üniversiteden arkadaşlarıyla aynı evde kalmak istediğini söyledi. Babası Nihat Bey önce karşı çıksa bile kızını kıramadı. Nefise söylediği yalanlar yüzünden ailesine karşı vicdan azabı çekse de söz konusu Gökalp olduğunda kendine engel olamıyordu.

Yurtla bağı kesilen Nefise yalnız yaşayan Gökalp'in evine yerleşmeden önce birikmiş paralarıyla kendilerine yatak odası takımı aldılar. Nikâh hediyesi olarak Metin bir akrabasının sahibi olduğu restoranda kutlama yemeğini organize etti. Ozan düğün gecesi ve sonraki iki gün kalmaları için otelden yeni evli çift için balayı odası ayarladı. Nikâh günü geldiğinde Nefise yurttan yakın arkadaşları Büşra ve Ümmühan'ın birlikte aldıkları beyaz elbiseyi giydi. Askılı olan saten elbisenin içinde nahif bedeniyle kusursuz görünüyordu fakat tek bir eksiği kalmıştı. Onu da nikâh için gelen ablası Selin getirmişti. Kocasından yeni boşanan Selin çiçeklerden oluşan tacı kardeşinin uzun saçlarına takarken ağlamaya başladı. "Babam marketi bırakacak kimse olmadığından beni senin arkadaşlarınla yaşayacağın evi görmem için gönderdi güya. Şuna bak, yaptığın deliliğe engel olmam gerekirken ben saçına tacını takıyorum."

Nefise'nin Selin'den başka bir ablası daha vardı. Kendisi üç kız çocuğun en küçüğüydü. Diğer ablası Yeliz'i de çok seviyordu fakat ağzı en sıkı Selin olduğundan bir tek ona Gökalp ile evleneceğini söylemişti. Başı önünde yüzünü ablasına dönerken özür diledi. "Benim yüzümden babama ilk defa yalan söylemek zorunda kaldın. Çok özür dilerim ablacığım."

Yaşadığı kötü evlilik yüzünden çekinceleri olan Selin kardeşinin kendisiyle aynı kaderi yaşamasından hâliyle korkuyordu. Ama neyse ki damat adayı gözlerinin önünde, ellerinde büyümüştü. Ailesini tanıyor-du, kim olduğunu biliyordu. Bu sebeple Gökalp'e güvendiğini söyledi. "Evlendiğin kişi başkası olsaydı, bu yalana asla ortak olmazdım."

Ailelerinden gizli yapılan nikâhta imzalar atıldığında Gökalp ve Nefise dünyanın en mutlu çiftiydi. Nihayet en büyük hayallerine, birbirlerine sonsuza dek kavuşmuşlardı. Onların mutluluğuna şahitlik eden arkadaşlarının alkışları eşliğinde nikâh dairesinden ayrılırken Gökalp, "Daha bitmedi," dedi. "Sırada düğün fotoğrafı çekimi var."

Birlikte gelin arabası olarak süslenen Ozan'ın arabasına bindiklerinde Nefise bir peri masalını yaşıyormuş gibi hissetti. Ve bu masalın hiç bitmesini istemedi.

Çekimden sonra arkadaşlarıyla Metin'in ayarladığı restoranda buluştular. O gün gecenin ilerleyen saatlerine kadar eğlendiler. Hep bir ağızdan şarkılar söylediler, ayak tabanları şişinceye kadar dans ettiler. Gece bittiğinde ayrılık vakti de gelmişti. Dilenen güzel temennilerden sonra Metin ertesi sabah Adana'ya gidecek olan Selin'i, Gökalp'in evine bırakırken, gelin ve damadı balayı oteline bırakma görevi de Ozan'a kalmıştı.

Birlikte geçirecekleri ilk gecenin heyecanı ile otel odasına girdiklerinde Gökalp, Nefise'nin dudaklarına minicik bir öpücük kondurup cebinden alyansları çıkarttı. "Aslında bunu sana nikâhtan önce takmak istemiştım ama heyecandan unuttum." diyerek yüzüğü parmağına taktı. "Şimdi bir eksiğimiz kalmadı latilokumum."

Nefise duygulanarak Gökalp'e sıkıca sarıldı. "Sen yanımda olduğun sürece benim bir eksiğim yok ki zaten." dedi. "Sen, tamamlanmış bir cümle'nin son hecesi, ömür boyu sürececek olan şarkımın son notası-sın. Çocukluğumdan beri dilimdeki tek dua, tek dileğim olduğunu bilmez misin?"

Gözleri dolan Gökalp, "Biliyorum." dedi. "Senden başka her şey boş, her şey yalan. Bir tek sen gerçeksın, biz gerçeğiz. Sen de bunu biliyorsun. Şimdi izin verirsen, şiir gibi sözlerinin üzerine en tatlı lokum olup olmadığından emin olmak istiyorum."

Nefise lise yıllarında Gökalp'e, "En tatlı lokum olduğumu nereden biliyorsun ki?" dediğini hatırlayınca gülümsedi. "Unutmamışsın."

Genç adam ağır ağır Nefise'nin dudağına eğilirken usulca sırtındaki fermuarı beline kadar indirdi. "Ben sana dair hiçbir şeyi unutmam."

GÜNÜMÜZ

Hastanede Gökalp danışmadaki görevliyle konuşurken, Selin vakit kaybetmeden kucağındaki bebekle birlikte arkasından yaklaştı. "Ben de ablasıyım. Nefise Öner'in sağlık durumunu öğrenebilir miyiz?"

Selin'in sesini duyan Gökalp başını geriye çevirdiğinde kucağındaki bebekle birlikte arkasında beliren genç kadınla yüz yüze geldi. "Selin abla!" dedi. Battaniyenin içindeki bebeğe şaşkınca bakarak, "Senin ne işin var burada?" diye sordu.

Aklı kardeşinde olan Selin damatlığının içindeki Gökalp'i hızlıca tepeden aşağı süzerek cevap verdi. "Aynı şeyi ben de sana sormak isterdim ama şu an önemli olan Nefise'nin durumu."

Danışmadaki görevli yaptığı telefon görüşmesinin ardından hastanın ameliyatının bittiğini, az sonra yoğun bakım odasına alınacağını söyledi.

Ameliyat ve yoğun bakım lafını duyan Gökalp dünyanın başına yıkıldığını hissederken, Selin'in eli ayağı titremeye başladığından sendeledi. Gözlerinden yaşlar akmaya başladığında kendi kendine, "O kadar mı kötü?" dedi. Selin girdiği şokla sarsılırken, bebek kollarının arasından düşecekmiş gibi kaymaya başladığında en az onun kadar kötü olan Gökalp bebeği kucağından aldı. "Selin abla sakin ol. Eminim ufak bir şeydir. Hemen kötü düşünme. Nefise kadar bebeğinin de sana ihtiyacı var."

Selin'in bakışları yanlış anlayan Gökalp ve uyumakta olan yeğeninin arasında gidip geldi. Ona, "O senin oğlun, benim

değil." demek istedi, diyemedi. Nefise'ye ettiği yemini, verdiği sözü bozamazdı.

Gökalp koluna girdiği Selin ve kucağında taşıdığı bebek ile ameliyathanelerin olduğu bölüme gittiler. Tam bu sırada ameliyathaneden doktor Kerem dışarıya çıktı. "Nefise Öner'in yakınları?"

"Benim." diyen Selin doktora yaklaştığında korkudan nefesini tutarak ablası olduğunu söyledi. "Kardeşimin durumu nasıl doktor bey?"

Çok sık duyduğu bu soru yüzünden Kerem bakışlarını kaçırarak, "Çok üzgünüm ama kendinizi her şeye hazırlamanız gerekiyor." dedi. "Biz elimizden geleni yaptık. Bundan sonrası Allah'ın takdiri."

"Kendinizi her şeye hazırlamanız gerekiyor derken?"

Gökalp'in çaresizce sorduğu soru Kerem'in cevap vermekten en nefret ettiği soru cümlesiydi. İşinin bir parçası olmasına rağmen insanların karşısına geçerek sıradan bir haber veriyormuş gibi duygusuzca konuşmaktan usanmıştı. En soğuk yüz ifadesi ve ses tonuyla, "Size karşı dürüst olacağım." dedi. "Şu an hastanızın solunum cihazına bağlı olarak yaşaması bile büyük şans..."

Kerem anlattıkça Selin düşmemek için Gökalp'in koluna, Gökalp ise farkında olmadan kucağında uyuyan oğluna sıkıca tutundu. Duyduklarına inanamıyordu. Sevdiği önce ondan gitmişti, şimdi de birlikte nefes aldıkları dünyayı terk etmeye hazırlanıyordu. Acı amansız bir girdap gibi karanlığına çekerken işittiklerini kabul etmek istemedi. Nefise'ye kırılmıştı, gidişinden sonra paramparça olmuştu ama onu sevmeden, özlemeden, düşünmeden geçirdiği tek bir anı olmamıştı.

Doktor son cümlelerini söyleyip onlardan uzaklaşırken, Selin hıçkırarak ağlıyordu. "Benim kardeşim güçlüdür. Atlatacak Biliyorum. O neleri atlatmadı ki. Bunu da atlatır."

Yaşlar Gökalp'in gözlerinden tane tane dökülürken Selin'e, "Böyle yapma!" dedi. "Her şey bitmiş gibi ağlama. Sen söyledin şimdi. Nefise güçlü kızdır. İyileşecek."

Selin gözlerini silerken, “O zaman sen neden ağlıyorsun?” dedi. “Duymadın mı doktoru? Açık açık umutsuz konuştu. Her şeye hazırlıklı olun, dedi.”

İkisi birbirlerine umut vermek için konuşurken bebek aralarındaki duvarlara rağmen annesinin varlığını hissetmiş gibi ağlamaya başladı. O ağladıkça küçük yavrunun kadersizliğine Selin daha çok ağladı. Babası varlığından habersizdi. Annesi ise soğuk odalarda ölüm kalım savaşı veriyordu. Gerçeği Gökalp’e açıklamamak için dişlerini sıktı Selin. Nefise uyanacaktı. Uyandığı zaman Gökalp’e her şeyi anlatması için kardeşini ikna edecekti.

Saatler gece yarısına yaklaştığında Selin kollarının arasında taşıdığı bebekle bir koltukta, Gökalp ise başka bir koltukta bekliyorlardı. Doktorlar hiçbir şey söylemiyordu. Ellerinden çaresizce beklemekten başka bir şey gelmiyordu.

Yeğeni ağlamaya başladığında Selin yanında getirdiği çantanın içine baktı. Mama bitmiş, Çağrı acıkmıştı. Üstelik son yedek bezini de bir saat önce değiştirmişti. Bebeği kucağında sallarken Gökalp yanına geldi. “Abla seni eve bırakayım. Bebekle perişan oldunuz. Sizi bıraktıktan sonra ben tekrar buraya döner, gelişmelerden seni haberdar ederim.”

Selin ağlamaktan kısılan sesiyle, “Olmaz.” dedi. “Nefise’yi burada yalnız bırakamam.”

“Ama o yalnız değil. Ben burada olacağım.”

Selin dolan gözlerini silerek Gökalp’e saatler sonra düğününü hatırlattı. “Sen bugün evlenmemiş miydin? Karın ne der?”

Onun sorusu karşısında Gökalp başını yere eğerek nikâhın iptal olduğunu söyledi. “Evet diyemedim. Çünkü tesadüfen kazayı duydum.”

Selin onun bakışlarını kaçırmamasından, evlenmekten vazgeçmesinden emin olmuştu. Hâlâ Nefise’yi çok sevdiği belliydi. Merakına yenilerek aklından geçen soruyu sordu. “Madem düğünü bırakıp hastaneye koşacak kadar çok seviyordun, o zaman başka birisiyle evlenmeye nasıl karar verebildin?”

Geçmişlerini düşünen Gökalp terk edildiği günü hatırladığında başını kaldırıp ıstırap yüklü gözleriyle Selin'in yüzüne baktı. "Unuttun galiba abla. Bizden vazgeçen Nefise'ydi. Ben değildim."

Selin hakkı olmadığını bilse de işittiklerine sinirlendi. *Sen de fırsat bu fırsat hemen yeni birini buldun öyle mi* demek istedi ama düşüncelerini dile getirmedi. Çağrı'nın ağlaması şiddetlendiğinden ayağa kalktı.

Kırk beş dakika sonra Gökalp, Selin'in tarif ettiği dar sokağa girdiğinde genç kadın, "İleride sağda durur musun?" dedi. "Burası."

Gökalp etrafına bakındı. Bulundukları semt pek tekin bir muhit sayılmazdı. Arabadan inerek Selin ve bebeğin kolayca dışarıya çıkmaları için kapılarını açtı. "Ben hastaneye dönüyorum. Durumda bir değişiklik olursa seni ararım. Numaran aynı, değil mi?"

Selin öylesine tükenmişti ki cevap verecek mecali kalmamıştı. Başını sallayarak aynı numarayı kullandığını belirttiğinde bu sefer merak ettiği soruyu soran kişi Gökalp oldu. "Babana kazayı haber verdin ama Nefise'nin birlikte olduğu adama haber vermedin. Neden?"

Selin cevap vermedi. Konuşmak yerine yönünü yaşadıkları iki katlı eve döndü. Gökalp'le aralarındaki mesafeyi açtığında battaniyenin içinde kıpırdanan yeğenine bakarak fısıltıyla konuştu. "Haber vermeme gerek yoktu. Çünkü Nefise'nin birlikte olduğu tek erkek şu an kucağında. Ah Gökalp. Bir bilseydin."

Gökalp arabayı çalıştırıp hastaneye dönmek için gaza yüklendiğinde bir yandan da saatlerdir kapalı olan telefonunu açtı. Arka arkaya mesaj bildirim sesleri gelirken telefon çalmaya başladı. Arayan kişi arkadaşı Metin'di. "Oğlum saatlerdir seni arıyorum. Neredesin?"

"Hastaneye dönüyorum kardeşim."

Gökalp'in Metin'e hangi hastaneye gittiğini anlattığı dakikalarda Meltem odasında ağlıyordu. Nikâhta terk edildiği andan itibaren hiç dinmemişti gözyaşları. Eve döndüklerinde ona moral vermeye çalışan ailesinin söyledikleri bile umurunda değildi.

Gökalp'le konuşmaya ihtiyacı vardı. Neden böyle olduğunu ondan duymak istiyordu.

Yüzünü gözünü silip telefonundan genç adamı aradı. Fakat hat meşguldü. Birisiyle konuşuyordu. Yatağından kalkıp üzerini giyinerek odasından çıktı. Saate aldırmadan onu bulmak tek istediği idi. Bunun için Ozan'ı görmeliydi. En yakın arkadaşı o olduğundan Gökalp'in nerede olduğunu Ozan kolaylıkla bulabilirdi.

Meltem aklından geçenlerle evde dolaştı. Herkes uyumuştı. Hemen yönünü Ozan'ın odasına çevirdi. Çalmak için kapıya yaklaştığında içeriden sesler geldiğini duydu. Önce kardeşinin telefonla hararetli bir şekilde konuştuğunu sandı. Saniyeler içerisinde babası Hulusi Bey'in sesini duyduğunda yanıldığını anladı. "Hepsi senin suçun. Eğer Meltem, Gökalp'e âşık olduysa sebebi sensin. Ben bilmiyorum muydum senin ne boklar yediğini!"

Ozan, "Ama baba!" dediğinde; Hulusi Bey, "Kes!" dedi. "Senin gibi bir evladım olduğu için utanıyorum. En başından beri ne karıştırdığını anlamadım mı sanıyorsun? Şerefsizliğinin duyulmaması için susmadım bugüne kadar. Sustum çünkü senin gibi bir alçağın babası olduğum bilinsin istemedim."

Ozan kendini savunmak için ağzını açacakken babası bir kere daha susturdu. "Nefise ve Gökalp'i ayıracak her ne yaptıysan, bak cezasını Meltem çekiyor. Şimdi mutlu musun?"

İşittiği hakaretlerin, azarın altında ezilen Ozan, "Bir tek ben mi suçluyum?" dedi. "Meltem'i de seni de uyardım. Hadi o âşık oldu, dinlemedi beni. Ya sen baba? Gidip oğlana kızınla evlenmesi için yalvardın. Meltem'i sevmediği hâlde Gökalp'i evlenmeye ikna ettin, yalan mı?"

Hulusi Bey oğlunun sesini yükselterek söylediklerine tahammül edemediğinden elini kaldırdı. Eli Ozan'ın suratına inerken önce tokadın sesi duyuldu odada, hemen ardından kapının arkasından gelen çarpma sesi.

Hulusi Bey ne olduğunu anlamak için Ozan'la birlikte kapıya koştuklarında yerde yatan kızını gördü. "Meltem!"

6. BÖLÜM

"ŞANTAJ"

Gökalp, Metin'le görüştüktan sonra babasını arayıp olanlar için özür diledi. "Böyle olsun istemezdim. Benim yüzümden siz de buralarda rezil oldunuz."

Telefonun ucundaki İsmet Bey, "Neden?" diye sordu. "Seni bekliyoruz oğlum. Artık bize neler olduğunu açıklaman gerekiyor."

Gökalp aracı kullanırken derin bir soluk aldı. Onlardan daha fazla saklayamazdı. Sesi titreyerek, "Nefise," dedi. "O, hastane-de baba. Durumu ağır."

Genç adam boşdaki eliyle acıyan kalbinin üzerini ovdu. San-ki böyle yaparsa içindeki acı hafifleyecekmiş gibi hissediyordu ama işe yaramıyordu.

Nefise'nin ismini duyan babası şaşkınlıkla ayağa kalkarken aile fertleri adamın yüz ifadesinden kötü bir şey olduğunu an-ladılar. Karısı, "Ne oluyor İsmet?" dediğinde parmağıyla sessiz olmalarını işaret ederken, "Ne olmuş Nefise'ye? Ne demek du-rumu ağır?" diye sordu.

Odada bulunan herkes paniğe kapıldı. Çünkü Nefise'yi hep-si çok severdi. Hatta Gökalp ilişkilerinin bittiğini söylediğinde çok şaşırmışlar, üzölmüşlerdi. Gökalp ve Nefise'nin okulları bit-tiğinde kız isteme planları yapan ailenin hevesi yarım kalmıştı. Hep bir ağızdan İsmet Bey'e ne olduğunu sorduklarında soruları

duyan Gökalp sadece hangi hastanede olduğunu anlatabildi. Telefonu kapattığında ellerini arka arkaya direksiyona vurdu. "Neden?" diye bağırdı "Allah'ım, neden?"

Hastaneye ulaştığında yanına ilk gelen kişi Metin oldu. "Kardeşim, Nefise nasıl?"

Konuşamadı Gökalp. Saatler sonra kendini kasmaktan bitap düşen bedeniyle arkadaşına sarıldı. Sadece, "Kötü." diyebilirdi. Bildiği bütün sözcükler tükenmişti sanki.

Bir süre Metin'in omzunda ağladıktan sonra geri çekilip gözlerini, yüzünü sildi. Üzgün olduğunu söyleyen arkadaşına Meltem'i sordu. "O nasıl?"

Metin, Gökalp'le birlikte boş koltuklara yerleşirken, "Üzgün." dedi. "Eve döndüler. Sürekli ağlıyordu."

"Böyle olmasını istemezdim. Yapabilirim sandım ama Nefise..."

Gökalp kendini suçlu hissettiğinden devam edemedi. O sustuğunda Metin elini güç vermek ister gibi omzuna yerleştirdi. "Ah be kardeşim. Keşke diyeceğim ama olan oldu artık. Yapacak bir şey yok."

Metin ve Gökalp doktorun anlattıklarını konuşurken yanlarına hızlı adımlarla babası İsmet geldi. "Oğlum, Nefise'nin durumunda gelişme var mı? Nasıl olmuş bu kaza?"

Gökalp oturduğu yerden kalkmadan gözünden damlayan yaşları silip Nefise'nin kayıp gittiği, ondan artakalan boş ellerine baktı. "Araba çarpmış. Doktor... 'Kendinizi her şeye hazırlayın.' dedi."

Oğlunun yıkılmış hâlini görmek İsmet Bey'in yüreğini sızlattı. Bir yanda gencecik Nefise, diğer yanda Gökalp vardı. Hangisine daha çok yanacağını bilemedi. Etrafına bakınarak, "Aileden kimse yok mu?" dedi.

"Selin abla tesadüfen İstanbul'daymış. Az önce eve bıraktım. Bebeği durmadığı için gitmek zorunda kaldı."

Aylar önce Nefise'nin babası Nihat ile konuşmuştu İsmet Bey. Adana'dan Gaziantep'e taşınırlar bile aralarındaki dostluk hiç bit-

memişti. Adamın telefonda Selin'in biten evliliği yüzünden dert yandığını hatırladığında, "Selin geçtiğimiz yaz kocasından boşanmamış mıydı?" dedi. "Nihat bu sefer tamamen bitti demişti."

Gökalp, Nefise'nin anlattığı kadarıyla Selin'in sorunlu evliliğini biliyordu. Hatta birkaç defa kocasıyla ayrılıp tekrar barıştıklarına tanık olmuştu. Nefise'yle ayrılmadan kısa bir süre önce yaptığı telefon konuşmasını hatırladı. "Abla ne demek bir şans daha vermek? Delirdin mi sen? Can çıkar huy çıkmaz, değişmez eniştem."

Geçmişi hatırlayan Gökalp babasının sorduğu soru karşısında sessiz kalırken, İsmet Bey oğlunun kolundan tuttu. "Kalk hadi, hava alalım biraz. Aılırsın."

Metin de orta yaşlı adamı destekleyince, Gökalp gönülsüzce ayağa kalktı.

Baba oğul soğuk havada dışarıya çıktıklarında İsmet Bey cebinde taşıdığı sigara paketini çıkarttı. akmağını ateşlerken, Gökalp'e banka oturmasını söyledi. Yan yana oturduklarında, "Anlatmanı bekliyorum." dedi. "nce gizlice evlendiniz, sonra boşandınız."

Gökalp babasının söylediklerine şok olmuş yüz ifadesiyle bakarken İsmet Bey devam etti. "stnden bir yıl geçmeden yeniden evlenmeye karar verdiğini söyledin. Kolumuzdan tutup buraya Meltem'i istemeye getirdin bizi. Aylardır benimle konuşmanı bekledim oğlum. Ben sormadan sen anlatırsın diye bekledim. Ama sen sustun. şimdi madem bu noktaya geldik, konuş artık."

Gökalp, Nefise ile yaptığı gizli evlilik yüzünden babasının yüzüne bakamadı. "Annemler ve sen biliyor muydunuz? Ama nasıl?"

İsmet Bey sigarasından bir nefes çekip dumanı hafif esen rzgra bırakırken, "Sadece ben biliyorum." dedi. "Ben senin babam. Attığın adımı, ciğerini bilirim. Okumak için buraya geldin diye bizim babalığımız bitti, elimizi üzerinden çektik mi sandın oğlum? Ha bugüne kadar yüzüne vurmadım, konuyu açmadım çünkü senden bekledim. ocukluğunuzdan beri Nefise ile aranızda nasıl bir bağ olduğunu biliyordum. Hafta sonları Gaziantep'ten

Adana'ya kaçtığın günlerde anlamıştım bu kızla ayrılamayacağınızı. Allah var, her ne kadar Nefise'nin babası duyarsa dostluğumuz sarsılır diye korksam da ikinizin kararlılığı, cesaretiniz, evlenmeniz hoşuma gitmişti. Buraya kadar her şeyi biliyorum ama bundan sonra ne oldu da bu hâle geldiniz, onu anlat. Bugün nikâh masasından kalkacak kadar seviyorsan, neden ayrıldınız?"

Gökalp elleriyle yüzünü kapatıp avuçlarının içiyle suratını ovuşturduktan sonra cesaretini toplayıp babasına baktı. "Beni terk etti." dedi. "Başka birisine âşık olmuş. Ben onun için sadece alışkanlıkmişim. Öyle söyledi yüzüme."

Islanan gözleriyle kalbini yaralayan sözleri babasına anlattığında İsmet Bey şaşırdı. "Anasını babasını düşünmeden seninle aynı deftere imza atan kız mı dedi bunları? Nefise'den bahsediyorsun, öyle değil mi?"

Gökalp oturduğu yerde duramadığından ayağa kalktı. "Ben de senin gibi şaşırdım baba. Peşine düştüm. Günlerce, haftalarca her yerde onu aradım. İnanmamıştım çünkü. Beni terk etmesinin başka bir sebebi olduğuna inandım. Kabullenmedim. İstanbul'da bulamayınca memlekete döndüğünü sandım. Onunla yüzleşmek için Adana'ya kadar gittim. Markete uğrayıp Nihat amcayla Nursel teyzenin ağzını yokladım. Bana aynı üniversitede olduğumuz için kızlarını sordular. Nefise nasıl, dediler. Sonra Selin abla onun başka bir yerde kaldığını, benimle görüşmek istemediğini anlattı. Peşimi bıraksın, demiş. Haber gönderdi bana. Üstüne bir de boşanmak için avukata vekâlet verince bende kayış koptu. Çıldırdım önce, sonra beni istemeyeni ben de istemem deyip dediğini yaptım. Kendime onsuz yeni bir hayat kurmaya çalıştım."

Gökalp'in anlattıklarından sonra İsmet Bey, "Kurabildin mi bari diyeceğim ama durum ortada." dedi.

"Yokluğuna alışmıştım baba. Seviyordum, özlüyordum ama eskisi kadar canımı yakmıyordu artık. Ta ki damatlık almak için gittiğim mağazada karşılaşınca kadar. Bir yıl sonra onu karşımda görünce feleğim şaştı. Yaşadığım bütün acıların aslında geçmediğini, sadece yok saydığımı fark ettim."

Babası Gökalp'i dinlerken sonrasında neler olduğunu sordu.

"Damatlığı aldım. İçimdeki özlemle birlikte öfkem de o kadar büyüktü ki hıncımı almak için damatlığı ayağıma getirmesini istedim. Getirdi de..."

Gökalp o anları düşündükçe pişmanlıkla kıvrandı. Çünkü kabul etmese de içinde bir yerlerde Nefise'nin başına gelenlerden kendini sorumlu tutuyordu. Kısa bir an soluklanmak için bekledikten sonra, "Damatlığın pantolonunu otele getirmek zorunda kalmasaydı, belki de bu kaza olmayacaktı."

İsmet Bey oğlunun yanına yaklaşp koluna dokunarak yanlış düşündüğünü söyledi. "Evladım böyle söyleme. Yaradan her şeyin en iyisini bilir. Her şerde bir hayır vardır. Tevekkülü elden bırakma."

Babasının tüm söylediklerine rağmen Gökalp'in içindeki vicdan azabı azalmak yerine anbean artıyordu. Onun ruh hâlinin farkında olan İsmet Bey, "Ailesine haber verildi mi?" diye sordu.

"Evet. Selin abla, Nihat amcayı aradı. Gece uçak bulamayacakları için sabah gelirler muhtemelen."

İsmet Bey düşünceli hâlde elini alına yaslayarak Nefise'nin annesini hatırlattı. "Nursel Hanım öğrendiğinde hastalığı nüksetmez umarım. Kadıncağz geçen yıl ameliyat oldu, ölümünden döndü."

Baba oğul konuşurlarken hastanenin girişine gelen ambulansı gördüler. Hemen ardından ambulansı takip eden aracı fark ettiler. Hulusi Bey koşarak ambulansın peşine gittiğinde, İsmet Bey, "Bunlar Hulusi Beyler, değil mi?" dedi şaşkınlıkla.

Gökalp'in aklına Meltem geldiğinde, o da babasıyla birlikte aceleci adımlarla ambulansın yanına gitti. Genç kız sedyeyle dışarıya çıkartılırken, Gökalp'i gören Ozan yumruğunu suratına indirdi. "Hepsi senin yüzünden!"

İsmet Bey hemen araya girerek oğluna gelecek yeni darbeyi önledi. "Dur oğlum, ne yapıyorsun!"

Ozan hırsını alamayarak, "Senin bu adi oğlun yüzünden kardeşim bayıldı." dedi. Sonra yüzünü Gökalp'e dönerek tehdit savurdu. "Eğer ona bir şey olursa, arkadaş falan dinlemem, seni öldürürüm Gökalp."

Hulusi Bey de tıpkı İsmet Bey gibi Ozan'a tepki gösterdi. Hatta biraz ileriye giderek yüzüne günün ikinci tokadını savurdu. "Aklını başına topla Ozan! Hem suçlusun hem güçlü. Eğer kızıma bir şey olursa, asıl sen bana nasıl hesap vereceksin, onu düşün."

Ozan'a bağırان Hulusi Bey, Gökalp ve babasına hiçbir şey söylemeden sedyedeki Meltem ile birlikte hastaneye girerken Ozan da peşlerinden koştu.

Bu sırada başka bir suçluluk duygusuyla daha yüzleşti Gökalp. Hayatına giren bütün kadınlar onun yüzünden zarar görüyordu. İsmet Bey oğluna iyi olup olmadığını sorarken genç adam Meltem'le evlenme sebebini itiraf etti. "Baba, Meltem lösemi. Benden onunla evlenmemi Hulusi Bey rica etti. Çünkü kızının bana karşı duygusal anlamda bir şeyler hissettiğini anlamış."

Gökalp'in anlattıklarından sonra İsmet Bey onun girdiği çıkmaza çok üzüldü. "Evladım bu nasıl iş? Neler yaşadın sen? Neden bize anlatmadın?"

"Öyle gerekti baba."

Gün doğup sabah olduğunda hayatının en uzun gecesini yaşayan Gökalp bulunduğu hastane koridorunda yalnızdı. Nefise'nin doktorunun gelip güzel bir haber vermesi için dua ediyordu. Babası sabah üçte gitmişti. Meltem'in yattığı kata çıkmadığından Metin sabaha kadar Gökalp'e haber taşımıştı. Diğer yandan Selin defalarca arayarak Nefise'nin durumu hakkında gelişme olup olmadığını sormuştu.

Gökalp yorgun gözlerini kapatarak Nefise'yle geçirdiği zamanların hayalini kurarak başını geriye yasladığında koridorun diğer ucundan onu izleyen bir çift göz vardı; Ozan. Ozan sebep oldukları yüzünden kendine öfkelenirken, hepsinin hayatını altüst eden o günleri hatırladı.

1 YIL ÖNCE

Ozan şirkette babasının odasına girdiğinde, Hulusi Bey'in Amerikalı ortakları dışarıya çıkıyordu. Adamlar Ozan'ı gördüklerinde gülümseyerek selam verdiler. Bu sırada babası, "Gel oğlum." dedi.

Hulusi Bey, oğlunun karşısına geçerek ortaklarıyla yaptığı görüşmeyi anlattı. "Adamlar bizim mimarların projelerini çok beğeniyorlar. O kadar ki genç mimarlara fırsat vermeyi düşünüyorlar. Bunun için de özel bir program hazırlamayı planlıyorlar. Az önce onu konuştuk. Seçecekleri bir kişiye hem iş fırsatı hem de yüksek lisans yapma imkânı sunmak niyetindeler. Bunun için bizden kendileri için yetiştirecekleri yetenekli bir mimar adayı istiyorlar."

Aldığı haberle Ozan'ın yüzü aydınlandı. En büyük hayaliydi Amerika. Meltem gibi o da yurt dışına açılmak istiyordu. Aslında amacı babasından bağımsız çalışmaktı. Özgürlükler ülkesiydi Amerika. Orada babasının istediği gibi bir adam olmak zorunda kalmayacaktı. Kendisi gibi olabilecekti. Umutlanarak, "Bunun için ne istiyorlar?" diye sordu. "Yani aradıkları kriterler neler?"

Hulusi Bey, Ozan'ın heveslenmesine güldü. "Benden yetenekli beş aday istediler. Bu beş adayın onlar için AVM projesi çizmesini istiyorlar. İçlerinden beğendiklerini kabul edecekler. Hem sen neden soruyorsun?"

"O adaylar içinde olmak istiyor olamaz mıyım?"

Oğlunun verdiği yanıtı Hulusi Bey daha çok güldü. "Evladım sen ciddi misin? Yoksa şaka mı yapıyorsun, anlamadım. Bu yıl okulun bitiyor. Seneye istediğin okulda yüksek lisans yapabilirsin. Sen benim oğlumsun, unutma."

Ozan elbette kimin oğlu olduğunu unutmuyordu ama babasına kendini ispatlamak için bu bir fırsat olabilirdi. Ona merakla bakan babasına, "Neden olmasın ki?" dedi. "Senin yardımın olmadan da bir

şeyler başarabilirim. Yoksa bu işin altından kalkamam diye mi düşünüyorsun?"

Hulusi Bey hemen ciddileşti. "Geleceği parlak bir mimar olduğunu görebiliyorum ama seçeceğim adaylar arasında Gökalp de var. Biliyorsun, çocuk bölüm birincisi. Üstelik staj sürecinde yeteneğini defalarca konuşturdu. Üzgünüm oğlum ama onun yanında şansın çok düşük. Aslında ben Gökalp'i kendi şirketime istiyorum fakat geleceğine de engel olamam."

Ozan konunun yine aynı yere gelmesine şaşırmadı. Babasının bu söylemlerinden, sürekli Gökalp ile kıyaslanmaktan bıkmıştı. Yıllardır okulu bitirmekten çok Gökalp'ten daha başarılı olmak için çalışmıştı. Arkadaşı bilmeseyse bile onunla yarışmıştı bunca sene. Fakat ne kadar emek verirse versin, Gökalp kadar başarılı olamamıştı. Hedeflediği meslekte kötü değildi ancak ondan daha iyi de değildi. Eğer Amerikalıların gözüne girerse hem babasına karşı ilk zaferini kazanmış olacaktı hem de ondan kendi çabasıyla kurtulacaktı. Ama yok kazanamazsa, babası yine başlayacaktı aynı şeyleri söylemeye. Polisin oğlu yine kazandı. Polisin oğlu şöyle, polisin oğlu böyle. Biz sana her türlü imkânı sunduk ama polisin oğlunu görüyor musun, sana göre daha düşük imkâna sahip olmasına rağmen Amerika işini de kaptı.

Gökalp'i çok seviyordu, kardeşi gibi görüyordu ancak onunla yarıştırmak kanına dokunuyordu. Geldiği gibi odadan çıkarken babası arkasından, "Nereye?" diye sordu.

"Düğüne."

O gün Nefise ve Gökalp'in nikâhı vardı. Ozan onların en mutlu günlerinde hep yanı başlarındaydı. Nikâh kıyıldıktan sonra kutlama için gittikleri restoranda gelin ve damadı izledi. Öyle mutluydular ki. Dans ederken birbirlerinin kulaklarına bir şeyler fısıldayıp kıkırdamalarına bakarken, onların yerinde olmayı ne çok istediğini düşündü. Şanslı adamdı Gökalp. Ailesi her koşulda hep desteklerdi. Akıllıydı, başarılıydı. Hayata dair istediği ne varsa tuttuğunu kopartmıştı. Onu seven dünyalar tatlısı bir kızla evlenmişti. Nefise güzel olduğu kadar da ahlaklı, düzgün bir kızdı. Hangi erkek istemezdi böyle birisiyle hayatını birleştirmeyi?

Ozan'ın aklındaki ilk defa o gün tilkiler dolanmaya başlamıştı.

Hatta aklından geçen planı uygulamak için ilk adımı da o akşam atmaya karar vermişti.

Haftalar sonra Amerikalılar işi ciddiye bindirip Hulusi Bey'den adayların listesini istemişlerdi. Ozan ve Gökalp'in projelerini hazırlamak için önlerinde tam bir ayları vardı. İki genç harıl harıl çalışmaya başladıklarında Gökalp gülümseyerek Ozan'a, "İyi olan kazansın." demiş, başarılar dilemişti.

Projelerin teslim edilmesine bir hafta kala Gökalp'in seçileceğine kesin gözüyle bakan Ozan, Nefise'yi görmek için üniversiteye gitti. Dersten çıkan genç kadın onu görünce şaşırmişti. "Hayırdır Ozan?"

Ozan önemli bir mesele olduğunu söyleyerek onu üniversiteye yakın bir kafeye götürmüş, bütün cesaretini toplayarak, "Senden Gökalp'in hazırladığı projeyi bana vermeni istiyorum." demişti.

Nefise önce onun şaka yaptığını sanmıştı. Ciddiye almamıştı. Fakat genç adamın ürktücü bakışları açıkça ciddi olduğunu gösteriyordu. "Asla böyle bir şey yapamam. Delirdin mi sen? Siz yakın arkadaşsınız."

Ozan mecbur kaldığını, nedenini açıklayamayacağını söylediğinde Nefise ayağa kalktı. "Ölsem de bu hainliği bana yaptıramazsın. Gökalp senin nasıl birisi olduğunu öğrendiğinde çok üzülecek."

Genç kadın tam gidecekken, Ozan onu durdurmak için bileğinden tuttu. "Dur bir dakika," dedi. "İzlemeni istediğim bir şey var. Bakalım gördüklerinden sonra bir daha böyle ahkâm kesebilecek misin?"

"Ne saçmalıyorsun sen? Ne görüntüsü?"

Ozan telefonunu göstererek, "Düğün geceniz," dedi. "Her saniyesi burada. Eğer istediğimi vermezsen bu görüntüleri direkt annene, babana gönderirim. Herhâlde gerdek gecenizi onların izlemesini istemezsin. Anadolu insanı daha onurludur. Aileni düşün."

Duyduklarıyla dehşete kapılan Nefise telefonu Ozan'ın elinden almak için hamle yaptı ama başaramadı. Aklına anne ve babasının o anları gördükleri geldiğinde çıldıracakmış gibi oldu. "Bu kadar iğrenç olamazsın. Blöf yapıyorsun!"

Ozan doğruyu söylediğini ispatlamak için kamera kaydını açtığında ekrana nikâh gecesini Nefise ve Gökalp'in birlikte otel odasına girdikle-

ri an geldi. Kayıt Gökalp'in yüzükleri taktıktan sonra Nefise'yi öptüğü ana geldiğinde genç kız kapatmasını söyleyecekken, Ozan ondan önce davranarak görüntüyü durdurdu. "Bundan sonrası +18 ama sen zaten bu filmin başrol oyuncusu olarak neler olduğunu biliyorsun."

Nefise ağlayarak, "Neden bunu yapıyorsun?" dedi. Bir yandan da çevrelerinde onları izleyen birileri var mı diye bakındı. En mahrem anlarını Ozan'ın izlemiş olması nedeniyle öfkesi kadar utancı da büyüktü.

"Kendimce haklı sebeplerim var. Dediğim gibi mecburum. Ben her şeyi göze aldım Nefise. Kaybedecek hiçbir şeyim yok. Eğer senden istediğim şeyi ya da video kaydını Gökalp duyarsa, hiç düşünmem, görüntüleri önce ailene gönderirim, sonra internet ortamında yayılmasını sağlarım. Bende kopyası çok. Bu saatten sonra beni kimse durduramaz."

Nefise yalvardı Ozan'a. "Ne olur bunu bize yapma," dedi. "Bu proje için gece gündüz çalıştı. Eğer sana verirsem bir daha Gökalp'in yüzüne bakamam. "

"Ailenin yüzüne nasıl bakacaksın? Bence sen daha çok bunu düşün. Şahsen ben kızımı çırılçıplak hâlde bir adamla seks yaparken görem utançtan yüreğime inerdi."

Nefise vurmak için elini kaldırdığında, Ozan bileğini havada yakaladı. "Sakın! Sana yarın sabah ona kadar süre veriyorum."

"Amerikalılar seçilen kişiyi açıklayıp projeyi çarşaf gibi sergilediklerinde Gökalp görecektir, anlayacak. Bakalım o zaman ne yapacaksın."

Ozan güldü. "Sen o kısmını bana bırak." dedi. "Unuttun galiba. Adamlar babamın ortağı. Projeler bizim şirket aracılığıyla onlara ulaşacak. İşte tam orada ben devreye gireceğim. Düşündüğün gibi seçilen projenin sergilenmesine izin vermem."

Hayatının en zor tercihini yapmak zorunda kalan Nefise çantasını alıp kafeden çıkarken, Ozan arkasından baktı. Oynadığı bu onursuz oyundan hiç zevk almasa da yapması gerekeni yapmıştı. Babasının gözünde zafer kazanmış olabilmek için amaca giden her yolu mübah kabul etmişti.

Nefise öpüşmeden sonrası olmayan video kaydına inanarak Gökalp'in çalışmalarını getirecekti. Bu sayede Ozan için babasından kurtulacağı Amerika yolu sonuna kadar açılacaktı.

GÜNÜMÜZ

Nefise'ye şantaj yaptığı günü hatırlayan Ozan köşeye sıkıştığını anladı. Eğer Nefise, Gökalp'in hazırladığı projeyi verip sonra hiçbir şey olmamış gibi hayatlarına devam etmiş olsaydı işler böyle karışmayacaktı. Meltem hastalığı nedeniyle yine Türkiye'ye dönse bile Gökalp'e âşık olmayacaktı. Çünkü evli adamlarla işi olmazdı kardeşinin. Kuralları vardı. Ayrıca, en kötüsü, babasının gözünde yüceldiğini düşünürken daha da dibe batmayacaktı.

Uzaktan Gökalp'in çaresizliğini izleyen Ozan, Meltem'in bayılmadan önce babasıyla yaptığı konuşmayı duyup duymadığını merak ederken yanından orta yaşlarda bir adam hızla geçti. Gökalp'e fark edilmekten çekindiği için hemen geriye çekildi. Birkaç dakika sonra başını saklandığı yerden uzattığında az önce yanından geçen adamın Gökalp'in karşısında iki büklüm ağladığını gördü. Nefise'nin babası olmalıydı.

1 YIL ÖNCE

Nefise kafeden ayrıldıktan sonra önünde uzayıp giden caddede bilinçsizce yürüdü. Aşkla, sevgiyle dolu olan rengârenk dünyası bir gün içinde bütün renklerini kaybetmişti. Aydınlık olarak baktığı geleceğinin üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu artık. Durmaksızın akan gözyaşlarını sildikçe yerine yenileri eklenirken gökyüzüne baktı. "Ne olur Allah'ım, bir yol göster bana." dedi. "Ben şimdi ne yapacağım?"

Bir yanında en büyük aşkı, en büyük tutkusu, çocukluk hayali olan sevdiği vardı, diğer yanda ise ona inanan, güvenen ailesi. Hasta annesi yeni yeni toparlanmaya başlamışken o görüntüleri gördüğünde

neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordu. Ya babası... Bir daha onun yüzüne nasıl bakardı? Baksa bile her yüz yüze geldiğinde kızının çıplak görüntüleri aklına gelmez miydi? Düşündükçe midesi bulandı. Düşündükçe delirecekmiş gibi olduğunda cep telefonunun sesini işitti. Mesaj gelmişti. Gökalp'ten geldiğini düşünerek gözlerini silip ekranı açtığı anda gönderen kişinin Ozan olduğunu gördü. "Gökalp'e ya da polise anlattığın an, yemin olsun, görüntüleri ailene göndermekten çekinmem. Ben yanarsam, sen de yanarsın."

Ozan'ın yazdıklarını okur okumaz Gökalp'in görmesinden çekinerek hemen mesajı sildi. Dizleri mutsuz bedenini taşımakta zorlandığından yakınındaki kaldırıma oturdu. O an aklına annesinin yıllar önce söylediği söz geldi. "Anne ve babanın rızası alınmadan yapılan evlilikten hayır gelmez." demişti annesi. Belki de bu başına gelenlerin sebebi ailesinden gizli evlenmesiydi.

Nefise oturduğu kaldırımdan saatlerce kalkmadı. Çaresizce bir çıkış yolu arıyordu ama bulamıyordu. Bir ara her şeyi göze alıp Gökalp'e anlatmayı, Ozan'ın gerçek yüzünü ortaya dökmeyi düşündü. Sonra vazgeçti. Biliyordu ki Gökalp arkadaşının şantajını duyarsa gözü dönerdi. Öldürürdü Ozan'ı. Çünkü ortada ahlaksız bir tehdit vardı. Biri Nefise'ye göz ucuyla baktığında bile kıskançlıktan deliren Gökalp; Ozan'ın, Nefise'nin çıplaklığını izlediğini bilse neler yapmazdı. Gözünün önüne sırasıyla olabilecek en kötü senaryolar geldi. Bu senaryolardan birinde Gökalp, Ozan'ın boğazını sıkıyordu. Başka bir senaryoda ikisi kıran kırana kavga ederken Ozan bıçağı Gökalp'e saplıyordu.

Düşündüğü bütün çıkış yolları tek tek kapanırken tekrar telefonu çaldı. Bu sefer arayan kişi Gökalp'ti. "Latilokumum neredesin?"

Nefise, Gökalp onu izliyormuş gibi hissettiğinden hemen oturduğu yerden kalktı. Etrafına bakınarak okuldan çıktığını söyledi. "Eve geçecektim. Sen neredesin?"

"Marketteyim bebeğim. İnternette yeni bir tarif buldum. Malzemeleri alıyorum şimdi. Akşama kocan sana çok özel bir menü hazırlıyor. Ellerimle besleyeceğim karımı."

Gökalp'in neşeli gelen ses tonu Nefise'yi daha çok ağlatırken hıçkırık seslerini duymaması için eliyle ağzını kapattı. Yaşananlardan ha-

bersiz olan Gökalp telefonun ucundaki sessizliği garipsediğinden, "Sen iyi misin?" diye sordu. "Neden konuşmuyorsun. Sesin de bir tuhaf."

Nefise bir kere daha kendini toparlayarak iyi olduğunu ifade etti. "Sabah erken kalktım ya, hâlsizim biraz."

Onun sığındığı bahaneyi Gökalp farklı yorumladı. Neşeli ses tonu ciddileşerek, "Sen de haklısın nefesim." dedi. "Bu aralar şu proje yüzünden çok ihmal ettim seni. Ama söz veriyorum, açılan arayı telafi edeceğim. Bütün çabam ileride sana hak ettiğin hayatı yaşatmak için. Kendim için bir şey istediğimden değil. Sen daha çok mutlu ol diye."

Gökalp'in sözleri yüzünden Nefise kendini daha kötü hissetti. Onu bu kadar seven kocasına nasıl hainlik yapardı? Haftalardır doğru düzgün uyumamıştı Gökalp. Nefise çok kereler sabaha karşı onu masanın başında çalışırken bulmuştu. Uykusuz geçen onca gecede verilen emek, Ozan gibi bir şerefsizin eline nasıl geçerdi?

Konuşursa Gökalp'in iyice işkilleneceğini anladığından görüşmeyi sonlandırmak için, "Biliyorum." dedi. "Evde görüşürüz."

Telefonu kapatan Nefise evlerinin bulunduğu sokaktaki kuaföre uğradı. Gökalp ağladığını anlarsa sebebini öğrenmeden durmayacağı için gözyaşlarının dağıttığı makyajını yeniledi. Hiçbir şey olmamış gibi davranmak güç olsa bile kendine çekidüzen verdi. Apartmana girdiğinde asansöre biner binmez aynada nasıl görüldüğüne göz attı. Gözlerinin şişliğini kapatmak için yoğunlaştırdığı makyajı biraz abartıya kaçsa da şüphe çekmemeyi dileyerek on beş numaraya bastı.

Anahtarını kilide takıp çevirdiğinde kalbi duracakmış gibi oldu ama sakın görünmek için kendi kendine, "Yapabilirsin." dedi. "Yapabilirim."

İçeriye girer girmez duyduğu ıslık sesiyle olduğu yerde kaldı. Mutfak tezgâhında salata için sebzeleri doğrayan Gökalp ıslığıyla Unutamadım'ı çalışıyordu. Nefise'nin içeriye girdiğini anladığından, "Geldin mi latilokumum?" dedi. "Hadi gel de yardım et bana. Bak mutfak talan oldu."

Genç kadın kucağındaki kitapları ve çantayı vestiyere bırakıp arkasından yaklaştı. Aynı anda Gökalp yüzünü dönünce kollarını beline dolayıp başını göğsüne yasladı. "Devam et." dedi. "Seni dinlemeyi seviyorum."

Gökalp gülümseyerek Nefise'nin başını öptü. "Sen yeter ki iste, gerekirse boğazım kuruyana kadar çalarım."

Bir süre konuşmadan birbirlerine sarıldılar. Nefise'nin düştüğü tuzaktan habersiz olan Gökalp dakikalarca sevdiğinin isteğini yerine getirdi. Sonunda dudakları uyuşmaya başladığında duraksadı. Durumun farkında olan Nefise parmak uçlarında yükselip Gökalp'in ılık çalmaktan uyuşan dudaklarına minicik bir öpücük bıraktı. Geri çekildiğinde genç adam, "Ama bu oldu mu güzelim?" diyerek üzerindeki mutfak önlüğünü başından çıkarttı. Nefise'yi kucağına alarak yatak odasına taşıırken, "Dikkatimi dağıttın." dedi. "Yemek biraz bekleyebilir."

Gökalp acele etmeden Nefise'nin üzerindeki kıyafetleri çıkartırken usul usul dudaklarına öpücükler kondurdu. "Seni bütün gün nasıl özlediğimi, nasıl istediğimi bilseydin; o öpücüğü asla vermezdin."

Bir saat kadar sonra birlikte yatakta yatarlarken Nefise başını Gökalp'in çıplak göğsünden çekerek yüzüne baktı. "Bugün bir şey dedim ve çok etkilendim." dedi.

Gökalp onun saçlarını okşarken merakla ne öğrendiğini sordu.

"Haberlerde gördüm. Adamın birisi evli bir çiftin yatak odasına kamera yerleştirmiş. Onların uygunsuz görüntülerini videoya alarak şantaj yapmış."

Nefise sözlerini bitirmeden Gökalp kaşlarını çatarak, "Şerefsiz piç." dedi. "Öylelerini meydanlarda sallandırıcaksın."

Nefise öğrendiğinde onun vereceği tepkiyi merak ettiği için uydurmuştu bu olayı. Tam da tahmin ettiği yanıtı alınca, "Bu biraz fazla değil mi?" dedi. "Yani hani meydanlarda sallandırıcaksın diyorsun ya."

Gökalp öfkelenerek, "Asla!" dedi. "Herif benim karımın olduğu videoyu izleyip mastürbasyon yapsın, kendini tatmin etsin, yetmesin, üstüne şantaj yapsın... Ee ben de bunu normal bir şeymiş gibi mi kabul edecektim? Kadının kocasının yerinde olsam o pisliği öldürürdüm."

Nefise yatakta oturma pozisyonu alırken ülkede adalet olduğunu söyledi. "Herkes kendi cezasını verseydi, ülkede kan gövdeyi götürürdü. Allah'tan o çift polise haber vermiş."

Gökalp sinirlenerek yataktan inerken, "Sana katıldığımı söylemeyeceğim." dedi. "Suçlu şantajdan üç beş ay ya da bir sene yatar, sonra salıverilir. Böylelerini geberteceksin ki başkaları ibret alsın. Hem sen neden bu kadar taktın bu olaya?"

Gökalp üzerini giyinirken, Nefise bir an için kendini o insanların yerine koyduğunu söyledi. Bu sözler üzerine genç adam, "Allah korusun." dedi. "Düşünme böyle şeyler. Hadi mutfağa gidip şu tarifi yapalım."

Nefise aldığı cevaptan sonra Gökalp'e anlatma düşüncesinin üzerine tamamen bir çizgi çekti. Sevdiğinin bu olay yüzünden elini kana bulamasından çok korktu.

O gece sabaha kadar hiç uyumadı. Aklında sadece Ozan'ın tehdidi ve Gökalp'in söyledikleri vardı. Sabah olduğunda Gökalp erkenden kalkıp hazırlandı. Yatakta yatan Nefise'nin alnını öpüp çıkması gerektiğini söyledi. "Bu sabah toplantı var. Hulusi Bey özellikle benim de bulunmamı istedi."

Nefise yatakta doğrularak sevdiğine sarıldı, yeni tıraş olmuş pürüzsüz yanağını öptü. Mezun olduktan sonra Gökalp, Ozanların mimarlık şirketinde çalışmaya başlamıştı. Hulusi Bey ile Nefise henüz tanışmamış olsalar bile Gökalp patronu hakkında güzel şeylerden bahsediyordu. Babacan bir adam olduğunu anlatıyordu. O an gidip Ozan'ın babasına durumu anlatmayı düşündü. Sonra yine vazgeçti. Ne demişti Ozan? "Video kayıtlarının elimde başka kopyaları da var. Birisine anlatırsan, hiç düşünmem, görüntüleri ailene gönderirim. Kaybedecek bir şeyim yok."

Gökalp çıktıktan sonra Nefise ağır adımlarla Gökalp'in çalışma masasına gitti. Yaptığı çalışmalar masanın üzerinde duruyordu. Bir gün önce projeyi tamamladığından bahsetmişti. Saate baktı. Dokuz olmak üzereydi. Son bir saati kalmıştı. Gözünün önüne önce babası geldi. Evde şortuyla babasının yanında otururken bile hareketlerine dikkat ederdi Nefise. Akılları erdiği andan itibaren ona ve ablalarına edep ve haya, kendilerini sakınmaları öğretilmişti. Üç kız kardeş babalarının yanında hiçbir zaman sere serpe uzanmamışlardı. Ailesi bu konularda bu kadar hassasken video görüntülerini nasıl sindirebilirlerdi? Ölüm-

den dönen annesi perişan olmaz mıydı? Gökalp'i çok seviyordu ama ailesinden de vazgeçemezdi. Saatler sonra tekrar ağlamaya başladığında hayatında ilk defa kendini çaresiz kalmış hissetti. Çok fena kapana kısılmıştı. Elleri titreyerek masayı kaplayan çizim kâğıdına dokundu. Elinin altındaki kâğıt sıradan bir kâğıt parçası değildi. Gökalp'in umuydu, hayaliydi. Nefise iki hafta sonra mezun olduğunda düğün yapacaklar, kazanırsa Amerika'ya birlikte gideceklerdi. Daha bir hafta önce ailesine kız istemek için hazırlıklara başlamalarını söylemişti. Gözlerinden yaşlar akarak cep telefonunun kamerasını açtı. Projenin fotoğrafını çekerken ağır ağır can verdiğini hissetti. Nasıl bakacaktı sevdiğinin yüzüne? Nasıl hiçbir şey olmamış gibi davranacaktı? Kalleşlikti bu. İhanetin başka bir şekliydi. Ama anlatamazdı da. İki ucu boklu değnekti. Ne ailesinin yüzünü yere yıkabilirdi ne de sevdiğinin katil olmasını göze alabilirdi.

Bütün cesaretini toplayıp gözlerini sildikten sonra fotoğrafları Ozan'a gönderdi. Düğümlenen boğazıyla, "Beni affet." dedi. "Mecburum sevdiğim. Başka yolu yoktu."

Sonraki günler aynı evin içinde yaşamalarına rağmen Nefise çektiği vicdan azabı yüzünden Gökalp'ten köşe bucak kaçtı. Hasta olduğunu söyleyerek çoğu zaman yataktan çıkmadı.

Projenin teslim edileceği gün geldiğinde sabah erkenden kalktı genç adam. Heyecandan yerinde duramıyordu. Yatakta yatan karısının yanına oturarak, "Bugün büyük gün." dedi. "Şans öpücüğümü veremeyecek misin?"

Nefise suçluluk duygusuyla kıvrandığından gönülsüzce yanağını öptü. "Bol şans." dedi hiçbir şansı olmadığını bilerek. Ozan bir yolunu bulup projeleri değiştirecek, sonuçlar açıklandığında Gökalp çok üzülecekti. Ve hiçbir zaman neden kaybettiğini bilmeyecekti. Ağlamak istemediği hâlde gözlerinden damlalar usul usul aktığında Gökalp geri çekilip inanamayarak yüzüne baktı. "Latilokumum ne oluyor? Sen iyice duygusallaştın mı bu aralar? Yahu alt tarafı proje teslim ediyorum."

Hiçbir şey söyleyemedi Nefise. Tek kelime edemedi. Sadece kollarını sevdiğinin boynuna doladı. Fakat eskiden olduğu gibi kokusunu doyasıya içine çekemedi bu sefer. O an ilk defa Gökalp ona yasakmış

gibi hissetti. Onu sevmeye, dokunmaya hakkı yokmuş, aralarında koca bir uçurum varmış gibi geldi. O zaman anladı ki Ozan'a projeyi gönderdiğinden beri Gökalp'e bulunduğu uçurumun ucundan bakıyordu.

Nefise'nin aklı ve kalbi ezeli birer düşmanmış gibi ölümüne kapışırken, Gökalp ne hissettiğini sordu. "Senin altıncı hissine güveniyorum. Sence kazanacak mıyım? Ne hissediyorsun?"

Nefise bu soruyla ölmeyi diledi. Ama ölmek o kadar kolay değildi. Dilemekle olmuyordu maalesef. Gökalp ikinci defa aynı soruyu tekrarladığında sonucu bilmesine rağmen, "Bilmiyorum." dedi.

Gökalp evden çıktıktan sonra Nefise pencereye gitti. Kapı kapandığından beri şiddetlenen gözyaşlarıyla gözden kayboluncaya kadar arkasından baktı. Günden güne içinde bir yerler eriyordu fakat derdini kimseye anlatamıyordu. Utancından yaptığı kötülükten kimseye bahsedemiyordu. Dermansız derde yakalanmış bir hasta gibiydi. Umut kapıları tek tek yüzüne kapanırken karanlık kapılar onun girmesi için ardına kadar açılmıştı. Onu ele geçiren karanlık yüzünden hiçbir zaman iflah olmayacaktı. Hiçbir zaman iyileşemeyecekti, hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaklardı. Gökalp kaybettiğini öğrendiği gün yıkıldığında yüzüne de bakamayacaktı. Pencerenin önünde, Gökalp'in ayak izlerinin kaldığı yola uzun uzun baktı Yapamazdı artık. O gün geldiğinde onun gözünün içine baka baka teselli sözleri söyleyemezdi. Bir kere hainlik yapmıştı, daha fazlasını yapacak tahammülü yoktu. Ne kadar çok severse sevsin, Gökalp'i hak etmediğine o an karar verdi. Gitmeliydi.

Nefise bütün gün evin içinde ruhsuz bir şekilde dolaştı. Çocukluklarından beri birlikte yaşadıkları bütün anıları teker teker defalarca gözlerinin önüne geldi. Birlikte okula gitmeleri, okul hayatı boyunca Gökalp'in Nefise'nin çantasını omzunda taşıması, okulu kırmaları, yersiz kıskançlıkları, ilk dansları, birbirlerine yaptıkları sürprizleri, ilk öpücükleri, evlendikleri gece...

Akşam olup Gökalp eve geldiğinde, Nefise günler önce kaybettiği cesaretini tekrar toplayıp Gökalp'i öpücüklerle karşıladı. Genç adam günün bütün yorgunluğunu unutturken, burnuna dolan yemek kokusuyla ne pişirdiğini sordu.

"Senin için patlıcan kebabı yaptım. Annenin yaptığının yerini tutmaz ama idare edeceksin artık."

Gökalp, Nefise'nin hazırladığı masanın veda yemekleri olduğunu bilmeden güldü. Karısının kalçasına şakayla hafifçe vururken, "Erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini söyleyen doğru söylemiş. Sen bu işi kapmışsın hatun." dedi.

Nefise hüzünlü gözleriyle Gökalp'e tebessüm ettiğinde, genç adam onun söylediği söze bozulduğunu düşünerek düzeltti. Nefise'nin yüzünü avuçlarının içine alıp burnunun ucunu öperek, "Gerçi kalbime giden yolu senin ayaklarının altına sereli çok zaman oldu." dedi. "Yemek bahane. Sen benim hiç eksilmeyen, her doğan günle katlanarak büyüyen ilk ve tek sevdamsın, gözümün nurusun. Her şeysin, her şeyimsin..."

Gökalp'in kullandığı her sözcük Nefise'nin yüreğine sanki kanla kazılıyordu. Dayanamıyordu. Onu susturmak için dudağını öptü. Tek bir öpücükle çözülen Gökalp bildiği bütün kelimeleri unuttuğunda memnuniyetle sevdiğinin tenini kabul etti. Tek bir dokunuş yine yatak odasında bittiğinde, Gökalp karısının yaklaşımına şaşırdı. İlk defa onu bu kadar cüretkâr ve tutkulu görüyordu.

Dakikalar sonra yemek masasına geçtiklerinde Nefise yemeklerin soğumuş olduğunu söyledi. "Ben şunları ısıtayım iyisi mi."

Gökalp imalı şekilde güldü. "Evlendik evleneli bir kere soğutmadan yiyemedik ki."

Kocasının takılmalarını sessizce dinleyen Nefise müzik sisteminde Sezen Aksu'nun Beni Unutma isimli şarkısını açtı. "Dans edelim mi?"

Gökalp dans teklifini mutlulukla kabul etti. Aklına üniversite sonuçlarının açıklandığı gün gelse bile aralarında ayrılık konusunun açılmasını istemediğinden yorum yapmadı. Çünkü ayrılık kelimesi aralarında yasaklı olan tek kelimeydi. Bunu, yıllar önce Nefise'ye doğum günü sürprizi yaptığında konuşmuşlardı.

Gecenin ilerleyen saatlerine kadar dans ettiler, yemeklerini yediler. Gün tekrar yatak odasında bittiğinde hiç eksilmeyen tutkularıyla gecenin son saatlerine kadar sevişip sabaha kadar sarılarak uyudular.

Sabah olduğunda Nefise erkenden uyandı. Hafta sonu olduğu için

Gökalp saatini kurmamıştı. Sessizce sevdiğinin kollarından sıyrılıp yüzünün her bir detayını daha önce ezberlememiş gibi Gökalp'e baktı. Sevdiği adamın yüzünü unutmak istemiyordu. Ömrünün son anına kadar görüntüsü hafızasından silinmesin istiyordu. Hatırlamak için fotoğraflara bakmak zorunda kalmamalıydı. Gökalp'i izlerken yemin etti Nefise. Senden başkası olmayacak. Toprağın altına girinceye kadar bana başka birisi dokunmayacak. Gökalp yatakta bilinçsizce kıpırdandığında anladı. Gitme vakti gelmişti. Hatta geç bile kalmıştı. Evlenmeden ona dokunmayan Gökalp aşklarının kutsallığından, temizliğinden bahsederken Nefise o aşkı yüzüslülüğüyle daha fazla kirletemezdi. Fısıltıyla, "Elveda sevdiğim." dedi. "Geçmişim, bugünüm... Geleceğim diyemem de geleceğimi hayaliyle, hatıralarıyla süsleyenim... Elveda. Sana ilk defa beni unutmaya demeyeceğim. Beni unut ve acı çekme."

Nefise sessizce kıyafetlerini alıp odadan çıktı. Üzerini hızlıca giyinip vestiyere astığı çantasını aldı. Son defa bakışları evinin içinde gezinirken daha fazla dayanamadı. Çantasından çıkarttığı anahtarı vestiyere bırakıp kapıyı açtı. Dışarıya çıktığında nefesinin kesildiğini, hayatla tüm bağlarının, kapattığı kapıyla birlikte koptuğunu hissetti. Gökalp'siz yarım kalmıştı.

Apartmandan çıkar çıkmaz güçsüz bacaklarıyla koşmaya başladı. Koştukça daha çok ağladı. Sokağın başına ulaştığında durdu. Arkasını dönüp evine bakmak istedi, yapamadı. Ama yapması gereken son bir şey kalmıştı. Evle arasındaki mesafeyi yeterince açtığında gördüğü parka girip bir banka oturdu. Gözyaşları akmaz oluncaya kadar ağladı. Ozan'ın şerefsizliğine küfürler savurdu, kendi güçsüzlüğüne lanet etti. Bir yol bulamadığı, çaresiz kaldığı için ömür boyu kendinden nefret edeceğini bilerek cep telefonunu çıkarttı. Son oyununu oynamak zorunda olduğunu bilerek ses kaydını açtığında gözlerini sımsıkı yumup Gökalp'i yaralayacak sözleri içi kan ağlayarak sarf etti.

"Olmuyor Gökalp, yapamıyorum. Zaten baştan beri hep bir soru işareti vardı kafamda. Şu an daha iyi anlıyorum. Bizimkisi sadece alışkanlıktan ibaretmiş. Bu aşk değil. Üzgünüm ama artık ben yokum... Lütfen arama beni, peşime düşüp daha da zorlaştırma. Bitti."

7. BÖLÜM

"EVLAT"

GÜNÜMÜZ

Gökalp, Nefise'nin babasını karşısında gördüğü an ayağa kalktı. "Nihat amca!"

Orta yaşlı adam gözyaşlarıyla, "Kızım!" dedi. "Ne olur bana yavrumun iyi olduğunu söyle Gökalp. Evladımın yaşadığını söyle!"

Evlat acısı yaşamaktan korkan bir adamın gözyaşlarıydı inci taneleri gibi dökülen. Çaresizce yalvarışydı dudaklarından çıkan her bir kelime. Genç adamın ağlamamak için kendini sıkmaktan kasılan çenesi titrer gibi oldu. Çatallaşan sesiyle, "İyi olacak." dedi. "Umudumuzu kaybetmeyelim."

İkisi uzaktan onları izleyen Ozan'dan habersiz birbirlerine teselli eden sözler söylerken yanlarına genç bir hemşire yaklaştı. "Kerem hoca sizi bekliyor." dedi.

Korku, endişe, panik... Gökalp'in ruhuna bir kibrit çakılmış gibiydi. Yangını benliğinin en derinlerinde hissederken onun sormaya cesaret edemediği soruyu Nihat Bey sordu. Elini yüreğine koyan adam kısılan sesiyle, "Kötü bir haber yok, değil mi kızım?" dedi. "Nefise'm iyi, ona bir şey olmadı?"

Genç hemşire, gözü yaşlı babaya moral vermek ister gibi koluna dokunarak endişe edecek bir şey olmadığını söyledi. "Amcacığım, hasta hakkında bilgi verecek sanırım."

Sabahın erken saatleri olduğu için poliklinikler sakindi. Henüz muayeneler başlamamıştı. Gökalp ve Nihat, Kerem'in odasına girdiklerinde nefeslerini tutarak hastalarının sağlık durumunun nasıl olduğunu sordular.

İkisinden oturmalarını isteyen Kerem, "Güzel bir haber beklediğinizi biliyorum ama maalesef şimdilik size iyi haberler veremeyeceğim." dedi. "Az önce hastamızın muayenesini yaptım. Nefise Hanım'ı bugün de uyutacağız."

Doktor Kerem oluşabilecek komplikasyonlardan bahsederken, Gökalp üstüne bastığı zeminin sarsıldığını hissetti. Doktorun, Nefise'nin hayati tehlikesinin devam ettiğini söylemesini, yaşamasının bile bir mucize olduğunu tekrarlamasını, umut vermeyen sözlerini kabul etmek istemiyordu. Nefise'yi kaybetmişti. Sevdiği ondan gidele koskoca bir sene olmuştu ama en azından bir yerlerde nefes aldığını bilerek geçmişti onca zaman. Gökalp, Nefise'nin ondan ayrı kalmasına hatta başka bir adamla yaşamasına bile razıydı. Yüreğine taş basar, ölene kadar acısını içinde taşırdı. Katlanırdı kendisinin olmamasına. Uzaktan hayalini sever, anılarıyla avunurdu ancak ölümüne dayanamazdı. O bu dünyadan giderse, Gökalp'e yaşayacak bir dünya kalmazdı ki.

1 YIL ÖNCE

Gökalp sabah uyanır uyanmaz gözlerini açmadan kollarını yanındaki boşluğa uzattı. Nefise yoktu. Onun kendinden önce kalkmasına gülümsedi. Her zamanki gibi hafta sonu kahvaltısını hazırladığını sandı. Yataktan çıktığında üzerine yatağın ayak ucunda duran gri eşofman altını ve siyah tişörtünü giydi. Terliklerini ayağına geçirip genişleyen gülümsemesiyle yatak odasından çıkarken doğruca mutfığa yöneldi. Her zamanki gibi Nefise'yi mutfak tezgâhının başında kahvaltılıkları hazırlarken bulacağını tahmin etti. Karısına arkasından sarılıp gıdıklanacağını bilerek ensesine, boynuna öpücükler kondurmayı hayal etti.

Fakat mutfağa girdiğinde karşılaştığı koca bir boşluktu. Merak ederek banyoya ve diğer odalara baktı, yoktu. Dışarıya ekmek almak için çıkmış olabileceği geldi aklına. Vestiyerde çantasının olmadığını gördüğünde tahmininde yanılmadığını anladı. Ta ki Nefise'nin bıraktığı anahtarı görene kadar. Karısı anahtarı almadan gitmezdi ki. Endişelenerek akşam mutfak tezgâhına bıraktığı telefonuna koştu. Direkt numaralara dokunup arama tuşuna bastı. Fakat karşısına telesekreter çıktı. Endişesi paniğe dönerken sırtını tezgâha yaslayıp tekrar aradı. Telefonu kapalıydı. O an mesajı fark etti. Nefise'nin sesli mesajını gördüğünde şaşırarak açtı.

"Olmuyor Gökalp, yapamıyorum. Zaten baştan beri hep bir soru işareti vardı kafamda. Şu an daha iyi anlıyorum. Bizimkisi sadece alışkanlıktan ibaret. Bu aşk değil. Üzgünüm ama artık ben yokum... Lütfen arama beni, daha da zorlaştırma. Bitti."

İnanamadı. Kötü bir şaka sandı. Tekrar numarayı tuşladı. Hep böyle yapardı. Asla rehbera ya da arama kaydına girip aramazdı sevdiğini. Ona ait, onunla ilgili her şey Gökalp için çok anlamlıydı çünkü. Ama bu mesaj... Bu soğuk sesli mesaj Nefise'ye ait değildi. Olamazdı.

İkinci defa karşısına yine telesekreter çıktığında bir önceki geceyi düşündü. Birlikte dans etmeleri, gecenin bir yarısına kadar sevişmeleri, sarılarak uyumaları... Her şey çok normaldi. Hatta her zamankine göre daha olağaniüstüydü. Tekrar tekrar ses kaydını dinledi. "Ama neden," dedi. "Gidemezsin! Bunu bize yapamazsın. Bunları söyleyen sen olamazsın!"

Bir elinde telefon, diğer elinde evin anahtarıyla olduğu yerde taş kesilen genç adam boş gözlerle ellerine baktı. "Neden latilokumum?"

GÜNÜMÜZ

Gökalp doktorun anlattıklarını dinlerken acısını, öfkesini haykırmak istedi. Yapamadı. Yapamazdı. Nihat Bey onların sa-

dece arkadaş olduğunu biliyordu. Kızını deli divane sevdiğini, bir zamanlar soyadını taşıdığını, aynı evi aynı yatağı paylaştığını bilmiyordu ki. Sana ne oluyor demez miydi? Acısını bile özgürce yaşayamayan Gökalp ruhundaki isyanı bastırmakla meşgulken, doktordan duydukları sebebiyle yıkılan Nihat Bey kararan ten rengiyle koltuklardan birisine çöktü. Sessiz sessiz gözyaşı döken adam yüzü bir türlü gülmeyen kızının kaderine ağlarken aylar öncesini hatırladı.

DOKUZ AY ÖNCE

Nihat akşamın geç saatinde marketi kapatacakken içeriye kocasından ayrılan Selin ve Nefise arka arkaya girdiler. Kızlarının yüzüne bakan adam hâllerini hiç beğenmedi. Bir şey olmuştu, belliydi. Nefise'nin ağlamaktan gözleri şişmiş, Selin ise çok üzgün görünüyordu. Aklına ilk gelen bir saat önce eve gönderdiği karısı Nursel oldu. Panikleyerek, "Anneniz iyi mi?" dedi. Çünkü ölümle savaşmıştı karısı. Yeni iyileşiyordu.

Nefise'den önce Selin konuşarak annelerinin iyi olduğunu söyledi. Sonra Nefise'nin kolunu dürterek konuya girmesini işaret etti.

Ama genç kadın nereden nasıl başlayacağını bilemediğinden sustu. Başını önüne eğdi.

Nihat Bey konunun Nefise ile ilgili olduğunu anladı. "Kızım artık anlatmayacak mısın? Üç aydır gözümün önünde çiçek gibi solup gidiyorsun, neyin var diyorum, anlatmıyorsun, mezuniyet törenine bile gitmemizi istemedin. Neler oluyor Nefise? Bu hâle gelmene sebep olan nedeni artık anlatmayacak mısın?"

Nefise başını kaldırmadan ağlarken, Nihat yere damlayan yaşları gördü. Kızına bir adım yaklaşarak, "Yüzüme bak Nefise!" dedi.

Ama genç kadın başını iki yana sallayarak kabul etmedi. "Bakmam baba. Anlatamıyorum da... Çünkü üzülürsün."

Nefise'nin hıçkırıkları arasında söyledikleri Nihat Bey'i korkuttu.

Yanına gidip çenesini tutarak başını kaldırdı. Fakat Nefise yere bakmakta diretti. Bu sırada marketin kapısını kapatıp kilitleyen Selin, "Babacığım arka tarafa geçelim mi?" dedi. "Anlatacakları ayaküstü konuşulacak konular değil."

Selin'in söyledikleriyle Nihat daha çok korktu. Eğer mevzu oturularak konuşulacak kadar derinse, duymak istemeyeceği bir şeyler oluyor demekti. Serinkanlılığını korumaya çalışarak elini Nefise'nin çenesinden çekti. "Madem öyle, hadi bakalım." dedi.

Önden marketin arka tarafında bulunan, ofis olarak kullanılan odaya doğru adımladığında; Nefise ürkek adımlarla babasının arkasından takip etti. İçeriye girdiklerinde Nefise ve Selin sandalyelere oturdular, Nihat ise masaya geçti. Önünde duran tesbihi alan adam tesbihin boncuklarını gerginlikle parmaklarının arasında sayarken, "Sizi dinliyorum." dedi. "Şu hâlinize bakılırsa pek hoş şeyler duymayacağım sanırım."

Nefise sessizliğini korurken konuya direkt giren Selin oldu. "Baba, Nefise İstanbul'da evlendi."

Nihat'ın şoktan gözleri irileşirken, "Ama bir ay önce boşandılar. Yani artık evli değil." dedi.

Orta yaşlı adam elini sertçe masaya vurdu. "Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?"

Ablasının söyledikleri ve babasının tepkisiyle Nefise yerin dibine girdiğini hissetti. Cesaretini toplayarak şaka olmadığını söyledi. "Seni hayal kırıklığına uğratmak istemezdim ama ablam doğru söylüyor baba. Ben evlendim."

Bir baba için işittikleri kolay değildi. Kızını okuması, geleceğini kurtarması için İstanbul'a göndermişti. Tek okuyan çocuğuydu Nefise. En çok onunla gurur duyar, her zaman her yerde onunla övünürdü. Nihat Bey duyduğu itirafla kırılmıştı, üzülmüştü, kızmıştı fakat asıl yıkılacağı haberi henüz kızlarından öğrenmemişti. Öfkeyle ayağa kalkarak, "Böyle bir şeyi nasıl yaparsın kızım?" dedi. "Benim yüzümü yere nasıl yıkarsın sen! Şerefimizi, haysiyetimizi nasıl beş paralık edersin! Ne hakla? İstemeye geldiler de biz mi vermedik seni? Seviyorum, istiyorum dedin de biz mi karşı çıktık? Aileden gizli saklı evlenmek ne demek

Nefise! Adamlarla evlenmişsin, birlikte yaşamışsın, utanmadan şimdi mi söylüyorsun? Ya da bizden habersiz evlenip boşandığını söylediğinde normal karşılayacağımızı mı sandın? Gerçekten böyle mi düşündün? Bak, kendi başına evcilik oyunu oynadın da ne oldu? Ele güne rezil olacağız. Adın dula çıkacak, dillere düşeceğiz."

Babası konuştuğu Nefise daha çok ağladı, konuştuğu kendi ni daha kötü hissetti. Çünkü tanıyordu babasını. Merhametli iyi bir adamdı o. Bir karıncayı bile incitmekten imtina ederdi. Gururlu, şerefine namusuna düşkün birisiydi. O nedenle tepkisini anlıyordu ama bu, söylediklerinin canını yakmadığı anlamına gelmiyordu. Ayrıca bir yerde de haklıydı. Gökalp'i sevmekten, onunla evlenmekten pişman değildi ama biraz daha bekleyebilirlerdi. Eğer bekleselerdi Ozan'ın eline böyle bir koz geçmeyecekti. Belki de ailesinden gizli evlenmesinin bedeliydi video kaydı.

Selin ten rengi kırmızıya dönen babasına bir bardak su uzatırken, Nefise elleriyle yüzünü kapatmış, ağlıyordu. Kardeşinin çaresizliğine, üzüntüsüne dayanamadı Selin. Her şey bir anda olsun bitsin, konuşulsun istiyordu. Çünkü babasının kalbini biliyordu, yumuşayacağına inanıyordu. Bu düşüncelerinden güç alarak cesaretini toplayıp tek nefeste, "Nefise hamile baba." dedi.

İşittikleriyle yıkılan adam öfkesini kusmayı bıraktı. Her şeyini kaybetmiş gibi düşen omuzlarıyla masanın arkasındaki koltuğa yığıldı. Tek kelime edemiyordu artık. Bir şoktan başka bir şoka girmişti. Ağzından çıt çıkmıyordu. Nefise oturduğu sandalyede iki büklüm hâlde başı önünde ağlarken boş bakışlarıyla kızına baktı. Bu kadarı çok fazlaydı. Peki ne yapmalıydı şimdi? Evladıydı karşısındaki. Gözünden sakındıyordu. Tek bir damla gözyaşına kıyamadığıydı. Nasıl yapardı böyle bir hatayı? Nasıl olur da babasına bu utancı reva görürdü? Böyle mi yetiştirmişti çocuklarını? Acaba babalık yapmayı mı becerememişti kendisi? Dirseklerini masaya dayayarak ellerini başının iki yanına yaslayıp düşündü. Hayatı boyunca kızlarına tek bir fiske vurmamıştı. Vurmak bir yana neredeyse sesini bile yükseltmemişti. Kızlarını 'boncuklarım' diye severdi hep. Onların kendisine Allah'ın emanetleri olduğunu düşünürdü. Yaptıkları hatalarda kalplerini kırmadan uyarır, hatalarından ders çıkarmalarını öğütlerdi.

Nihat Bey onca yaşına rağmen ilk defa ne diyeceğini, nasıl bir tepki vereceğini bilemedi. Evlattı. Kolundan tutup sokağa atamazdı. Canıydı, kanıydı, Allah'ın emanetiydi en küçük boncuğu. Nefise'nin doğduğu günü, onu kucağına ilk aldığı anı hatırladığından gözlerinden yaşlar tek tek masanın zeminine düştü. Selin ilk defa babasının ağladığını görüyordu. Babaannesinin, dedesinin cenazesinde bile ağlamayan adam karşılarında küçük bir çocuk gibi sessizce gözyaşı döküyordu. Heybetli, iri yarı babası oturduğu koltukta bedenen sanki ufaldıkça ufalmıştı. Ağlamaya başlayan Selin, "Baba!" dediğinde Nihat Bey susması için elini kaldırdı. Nefise'ye bakarak alçalttığı ses tonuyla, "Bana her şeyi baştan anlat." dedi. "Uğruna aileni çiğnediğin, seni bu hâle getiren adam kim, en başından anlat, bilmek istiyorum."

Nefise başını yerden kaldırmadı. Kaldırmasa bile babasının ağladığını anladı. Daha çok kahroldu. Daha çok yandı içi. Utancı, acısı katlandı. Ama konuşmalıydı. Ondan cevap bekleyen babasına anlatmalıydı. Gözlerini Selin'in uzattığı peçeteye silip babasının yüzüne bakmadan anlatmaya başladı. "Üniversitede tanıştık. Birbirimizi çok seviyorduk. Mezuniyetten önce evlenmemize onay vermezsiniz diye biz de gizlice evlendik. Onun ailesinin de haberi yoktu."

Aileleri tanıştığı için evlendiği kişinin Gökalp olduğunu saklayan Nefise kısa bir ara duraksadığında, Nihat sakinliğini korumaya çalışarak neden ayrıldıkları sordu. "Madem bu kadar âşıktınız, neden boşandınız?"

"Yapamadık. Evlilik kolay değilmiş, onu anladık ve ayrılmaya karar verdik."

Kızının bir şeyler sakladığından şüphelenen Nihat, "Neden anlattıklarının bunlarla sınırlı olmadığını düşünüyorum?" dedi. Sesini yükselterek devam etti. "Ne gizliyorsun Nefise? Madem ortada bir bebek var, neden hâlâ buradasın? Neden o adam yanında değilsin. Bu kadar kısa sürede önce âşık olup, sonra boşanmanız falan... Bu hikâyede başka bir şey var. Bana onu anlat."

Ozan meselesini bilen tek kişi Selin olduğundan babasına karşı Nefise'yi savunmak için araya girdi. "Çünkü oğlan boşanır boşanmaz başka birisiyle nişan yapmış. Yakında evlenecekmiş. Nefise bu yüzden bebeği ona anlatmıyor."

Selin nişan, evlilik konusunda yalan söylemişti babasına. O tarihe kadar Gökalp, Meltem ile henüz nişanlanmamıştı. Kızlar bir şeyleri saklamak için battıkça batıyorlardı.

Duyduklarıyla öfkesini kontrol etmekte zorlanan Nihat Bey, "Ailenin onayını almazsan olacağı bu." dedi. "Şimdi ben sana ne diyeyim Nefise? Ne yapayım, söyle? Bu yaştan sonra seni dövsem olmaz, sövsem olmaz, kızsam olmaz, senden beklemezdim desem, hiç olmaz. Ben size babalık yapmayı becerememişim kızım, hiçbir şey öğretememişim meğer, yazık."

Odadaki birkaç dakikalık sessizliğin ardından bir çıkış yolu arayan Nihat Bey, Nefise'ye bakarak ne yapmayı düşündüğünü sordu. "Bu bebeği doğurmayı düşünmüyorsun herhâlde?"

Markete girdikleri andan itibaren Nefise ilk kez babasının yüzüne baktı. Koruma içgüdüleriyle kollarıyla karnını sararak, "Asla!" dedi. "Vazgeçmem ondan. Vazgeçmem. Seni bu kadar üzmememe rağmen bak sen benden vazgeçebiliyor musun baba? Yüzümü yere yıktın, defol git, diyebiliyor musun?"

Nihat Bey çaresizlikle elleriyle yüzünü kapattığında; Selin, Nefise'nin bebekten vazgeçmesinin mümkün olmadığını söyledi. "Baba bebek üç ayını doldurmuş. Hamile olduğunu bugün anladı. Hiçbir doktor almaya cesaret edemez. Mecbur doğuracak."

Nefise'nin gerçekleriyle kahrolan Nihat Bey odadan çıkmak için ayağa kalktığı anda sendeledi. Aynı anda Nefise ve Selin ayağa kalkarak koluna gireceklerken itirazıyla karşılaştılar. "Dokunmayın bana!"

Nefise hayatının en berbat anlarından birisini yaşarken kapıdan çıkmakta olan babasının arkasından seslendi. "Özür dilerim baba. Seni üzmemek, isteyebileceğim en son şey bile değildi. Ne olur affet beni."

Nihat Bey tuttuğu kapı kolunu avucunun arasında ezer gibi sıkarken arkasını dönmeden, "Bu meseleyi annenize söyleyip kadının yüreğine indirmeyin. Ben bir yolunu bulacağım." dedi. "Anne katili olmak, baba kalbi kırmaya benzemez. Dua et de Allah seni o karnındakiyle sınamasın. Evlatla verilen imtihanı her yürek kaldırmaz."

İşittiği sözlerle Nefise katbekat yerin altına girdi, utançtan, vicdan azabından kalbi duracak gibi oldu. Sel gibi akan gözyaşlarını koluy-

la silerken babası yüzüne döndü. "Bana yaşattığın bu hayal kırıklığını unutma sakın. Çünkü ben asla unutmayacağım. Keşke ölüm haberin gelseydi, bu kadar kahretmezdin beni. Yazıklar olsun sana."

GÜNÜMÜZ

O gün, Nefise'ye söylediklerini ve onun gözlerinde gördüğü utancı, pişmanlığı, acıyı hatırlayan adamın ağlaması şiddetlenirken içinden 'Keşke o kadar ağır konuşmasaydım.' dedi ama söylenen sözler geri alınmıyordu. Sırf kırıldığı için kırmak istemişti Nefise'yi. Asla yürekten gelerek ölümünü dilememiştir. Dileyemezdi. İnsan ne kadar incinirse incinsin, evladının canına zarar gelsin ister miydi hiç?

Nihat Bey'in çektiği acıyı gören doktor, "Kızınız için biz elimizden gelen her şeyi yaptık." dedi. "Beklemekten başka yapabileceğimiz bir şey kalmadı. Bundan sonrası yakınlarınıza dün de söylediğim gibi, Allah'ın takdiri."

Gözü yaşlı adam çaresizlik içinde Kerem'e baktı. Doktorun yüz ifadesinde küçük de olsa bir ümit kırıntısı arıyordu ama göremiyordu. Yaşından dolayı Nihat Bey'in hayatta çok kere tecrübe ettiği bir hakikat vardı. Doktorlar genellikle umutları kalmadığında Allah'ın takdiri derlerdi.

Onun hissettiklerini anlayan Gökalp dolan gözlerini saklamaya çalışarak koluna girdi. "Hadi Nihat amca, biz çıkalım artık."

Birlikte odanın kapısına doğru yürürlerken Nihat Bey pişmanlıkla mırıldanır gibi konuştu. "Anne beddua ettiğinde sütü korurmuş ama babalarinki tutarmış, derlerdi. Vallahi özümnden gelerek söylemedim. Ben kızım ölsün ister miyim hiç? Ben ona nasıl kıyarım? Sadece canını acıtmak için öyle söyledim."

Onun söylediklerinden bir şey anlamayan Gökalp neden böyle konuştuğunu sordu.

Nihat Bey, "Beni utandırdı diye..." dedi fakat yüksek sesli düşündüğünün farkına vararak cümlenin devamını getiremedi.

Aldığı cevapla Gökalp şaşırdı. Nefise ne yapmıştı ki babası ona beddua okumuştı, anlamamıştı. Yaşadığı üzüntü sebebiyle bu merakının üzerine de gidemedi. O an için önemli olan tek şey Nefise'nin iyileşmesiydi.

İkisi kol kola odadan çıktıklarında orta yaşlı adamın kalbi yaşadığı acıya dayanamadı. Onun fenalaştığını anlayan Gökalp hemşirelerden yardım isterken, "Kendini bırakma, her şey bitmiş gibi davranma Nihat amca." dedi. "Nefise'nin uyandığında sana ihtiyacı olacak."

Gökalp böyle söylemişti ama kendisinin de ondan bir farkı yoktu. İçinde sevdiği kadına dair büyüttüğü tüm çiçekler bir bir sararıp solsa da sessiz çığlığa dönüşen feryatlarını duyuracağı hiç kimsesi yoktu.

8. BÖLÜM

"ANNE SÜTÜ"

Selin uyumakta olan Çağrı'yı usulca yatağa yatırdıktan sonra beşikten bir adım geri çekilerek gözyaşlarıyla masum bebeğin yüzüne baktı. Ağlamamak için dudaklarını kanatırcasına ısırırken kendi kendine, "Pes edemezsin Nefise." dedi "Bak konunu arıyor yavrun, sabaha kadar uyumadı. Oğlunun annesiz büyümesine izin vermezsin, biliyorum. Gececek bugünler, iyileşeceksin."

Ağlaması şiddetlenen Selin yeğenini uyandırmamak için odadan çıkıp bir saat önce yaptıkları görüşmede hastaneye ulaştığını söyleyen babasını aradı. Fakat cevap alamadı. Aklına ilk gelen kötü bir haber olduğuydu. Korkuya kapılarak Gökalp'i aradı. O da telefona yanıt vermedi. En son çare kadın doğum hastanesinde çalışan arkadaşları Büşra'ydı. Arayıp kazayı anlattığında Büşra doğuma girmek üzere olduğunu söyledi. "İşim bitsin, hemen hastaneye geçerim. Kötü düşünme, ne olur. Sakin ol."

Korkudan ne yapacağını bilemeyen Selin ne kadar olumlu düşünmek istese de doktorun söyledikleri aklından çıkmıyordu. "Allah'ım, ne olur onu bize bağışla." derken aylar öncesini hatırladı.

Gün doğana kadar gözünü kırpmayan Nihat Bey, sabah olduğunda kızlarının kaldığı odanın kapısını çaldı. "Anneniz yürüyüşe çıkmışken konuşalım sizinle. Salonda bekliyorum." dedi.

Kızlar aceleyle üzerlerini giyinip babalarının karşısına çıktıklarında, Nihat Bey bakışlarını kaçırarak Nefise'ye bebeğin babasını sordu. "O adam her kimse bana adresini, numarasını ver. Konuşmak istiyorum."

Babasının isteğiyle köşeye sıkışan Nefise ağlamaya başladı. "Vere-mem." dedi. "Bunu isteme benden, ne olur."

Kardeşinin yalvarır gibi konuşması Selin'in yüreğini sızlattı. İki hafta önce Nefise'nin vekâlet verdiği avukat arayarak boşanma işleminin tamamlandığını söylemişti. Nefise bunu atlatamadan üzerine bir de hamile olduğunu öğrenmişti. Her şey üst üste geliyordu. Onun üzülmeye dayanamayan Selin, korumacı tavrıyla kardeşini destekledi. "Baba, herif evleniyor. Sen arayınca nişanlısını bırakıp Nefise'yle tekrar evlenir mi sanıyorsun? Bizim kızı gerçekten sevseydi başkasına nikâh kıyabilir miydi? Yapma! Duyduğunda en fazla yapacağı şey bebek doğduğunda onu annesinden ayırmak olur."

Nefise ablası konuştuğu daha çok ağladı. Başka bir adamdan bahseder gibi konuşmalar da söz konusu olan kişi Gökalp ve bebeğiydi. Kar-nında ondan bir parçayı taşıdığını duysa sevinçten yere göğe sığmayacak adamdan bir şerefsizmiş gibi bahsetmek kanına dokunuyordu.

Nefise babasının istediği bilgileri vermemekte diretince Nihat Bey pes etti. "Söz konusu günahsız bir yavru olduğundan sana ne yapacağını söyleyemem, zorlayamam. Vicdanım el vermez. Bu senin hayatın, senin yolculuğun. Madem babasız bir çocuğu doğurmakta bu kadar kararlısın, o zaman gitmelisiniz. Bizim çevremiz bunu kaldırmaz. Şerefimin, namusumun insanların diline sakız olmasını, annenizin üzüntüden ölmesini istemiyorum."

Selin, "Baba!" dediğinde Nihat Bey bitmediğini söyleyerek devam etti. "El âlemin ağzı torba değil ki büzeyim. Kimse, bu kız evlenip boşanmış demez. Altında daha başka şeyler arayacaklar. Yalan yanlış dedikodu yapacaklar. Dayanamam. Hele de anneniz hiç dayanamaz. O yüzden bu bebeği -Yeliz de dâhil- şimdilik hiç kimse bilmeyecek. Çocuk hele bir doğsun, ananız kendini biraz daha toparlasın, o zaman onu da karşımıza alıp hep beraber konuşuruz."

Nefise yorum yapmadan sessizliğe gömüldüğünden ağzından tek kelime çıkmıyordu. Selin merak ederek babasına bu işin nasıl olacağını sordu. "Anneme ne diyeceğiz baba? Nefise'nin okulu bitti. Tek başına nereye gitsin kız?"

Nihat Bey gözleri dolarak, "Tek gitmeyecek." dedi. "Sen de onunla birlikte gideceksin. Nereye gitmek istediğinize birlikte karar verirsiniz. Ev kiranızı, giderlerinizi ben karşılayacağım. Annenize Nefise'nin iş bulduğunu söyleriz. Senin durumun da malum, boşanmana rağmen adam rahat vermiyor. Buradan uzak kalmanın sana da iyi geleceğini söyleriz. Ben annenizi ikna ederim."

O gün üçü arasında konuşulanlar o odada kalmış, bir hafta içinde babalarının isteği üzerine Adana'dan ayrılarak İstanbul'a gelmişlerdi. Bu şehri seçen kişi Nefise olmuştu elbette. Çünkü hayatının en acı ve en tatlı anılarının bulunduğu şehirde Gökalp'e biraz daha yakın olmak bile kendini mutlu hissettireceğinden böyle bir karar vermişti. Apar topar internet üzerinden buldukları eve yerleştikleri ilk gün Selin, Nefise'ye, "Korkmuyor musun?" demişti. "Yani aynı şehirdesiniz, hadi tesadüfen karşılaşırsanız falan."

Nefise gözlerinden damlayan yaşları silerken gülümseyerek cevap vermişti. "Ateşe dokunursan yanacağını bilirsin ama ısınmak için de onun varlığına, ışığına ihtiyacın vardır ya hani... İşte bu da öyle bir şey abla. Onun burada, aynı gökyüzünün altında olduğunu bilmek bile bana güven veriyor. İçimi ısıtıyor. Daha az korkuyorum."

Nefise'nin İstanbul'a yerleşmek istemesinin bir diğer nedeni ise yurttan arkadaşı olan Büşra'nın o dönem özel bir kadın doğum kliniğinde çalışıyor olmasıydı. Hemşire olan Büşra'nın yardımıyla ilk ve tek muayenesini onun çalıştığı klinikte yaptırmışlardı. Nefise hamile-

liğinin kayıtlara geçmesini istememişti. Bunun sebebi ise boşandıktan sonra üç yüz gün iddet müddetinin olmasıydı. Kanuna göre bu süre içinde doğan bebekler otomatikman boşanılan eşin nüfusuna geçiyordu.

Nefise hamileliği süresince bebeğini bir kere ultrasonda görmüştü. Çok merak etmesine rağmen cinsiyetini bile öğrenememişti. Çünkü git-tikleri klinik özel olduğu için muayene ve test ücretleri yüksekti. Zaten ev kirası, eşyaların parası, evin giderleriydi derken yeteri kadar masrafları olmuştu. Yüzünü yere yıktığı babasından bir de her ay doktor parası isteyemezdi. O kadar da değildi. Babası bile olsa kimseye yük olmak istemiyordu. Bu nedenle doğuma kadar karnındaki bebeğini sürpriz yumur-ta diye sevmişti. Sürpriz yumurta diye başlayan cümleler kurmuştu.

Selin'in ısrarlarına rağmen doktor konusunu tamamen kapatmış, Büşra ile doğum meselesini konuşmuştu. Arkadaşı ilk gebelik olduğunu, evde yapılacak doğumda ters giden bir şeyler olabileceğini, sorumluluk alamayacağını söylediğinde; Gökalp'ten neden ayrıldığını, bebeği ondan neden sakladığını arkadaşına anlatmak zorunda kalmıştı. Nefise'nin ne kadar zor durumda olduğunu gören Büşra ise çok üzülmüş, çekincelerinden dolayı gönülsüz de olsa onun isteğini kabul etmişti.

Selin aylar içerisinde Nefise'nin çektiği acılara, üzüntüsüne şahit olurken çoğu zaman onunla birlikte ağlamıştı. Çoğu gece kardeşinin uykusunda Gökalp'in adını sayıkladığını duymuştu. Karnında bebeğinin ilk hareketlerini hissettiğinde saatlerce ağlamasına tanık olmuştu. Nefise'nin yüzü bu süreçte hiç gülmemişti. Gereksiz konuşmamış, iyice içine kapanmıştı. Yemeği bile sırf bebek vitamin alsın diye birkaç lokma yemişti.

Doğuma bir hafta kala daha fazla dayanamayan Selin, Nefise'yi karşısına alarak düşüncelerini paylaşmıştı. "Ablacığım, seni anlamaya çalışıyorum, kendimi senin yerine koyuyorum, olmuyor. Bak bebek neredeyse gelmek üzere. Bugün yarın doğacak. Hastaneye gitmemiz gerek. Böyle evde çocuk mu doğurulur? Hem kendi hayatını riske atıyorsun hem onunkini. Üstelik Büşra'yı da çok büyük bir sorumluluğun altına sokuyorsun."

Nefise ablasını duymamış gibi yaptığında Selin diğer konuya geçti. "Yapma. Gel Gökalp'e her şeyi anlatalım. Bu bebek doğduğunda kim-

liğe, daha da önemlisi annesi kadar babasına da ihtiyaı olacak. Nereye kadar saklayabilirsin? Hiçbir sır sonsuza dek gizli kalmaz.”

Yorum yapmadan ablasını dinleyen Nefise de biliyordu bunları. Ama yapamazdı. Emek hırsızlığı yapmıştı. Sevdieği adamın haftalarca üzerinde çalıştığı projeyi, geleceğini Ozan’a kendi elleriyle vermişti. Hem Gökalp’in gözünde hain damgası yemeye tahammül edemezdi hem de arkadaşının yaptığı şantacı öğrendiğinde vereceği tepkiyi göze alamazdı. ğrenirse Gökalp, Ozan’a neler yapardı düşünmek bile istemiyordu. Hele Ozan’ın video kaydını acımadan annesine babasına gönderme ihtimali... Dşndk bile kalbi daralıyordu.

Aynı günün akşamı kızları ziyarete gelen Büşra beraberinde de Gökalp’in nişan haberini getirmişti. Nefise, morali bozuk olan arkadaşına ısrarla ne olduğunu sorunca konuşmuştu genç kadın. “Nefise, seni zmek istemezdim ama bugün tesadüfen Metin’le karşılaştım.”

Gökalp’in başına kötü bir şey geldiğini zanneden Nefise korkuyla, “Gökalp?” dedi. “O iyi, değil mi?”

“Merak etme, iyi. Sadece...”

Büşra susunca Nefise, “Sadece ne?” dedi. “Neler oluyor Büşra? Taksit taksit söyleme Allah aşkına.”

“Gökalp evleniyormuş, Nefise. Bunu benden duymanı istemezdim.”

Sevdiğinin başka birisiyle evleneceğini duyan Nefise ayağa kalkıp özür diledikten sonra kendini odasına kapattı. Saatlerce dinmedi gözyaşı, hafıfledi kalbisindeki acı. Onun başka birisiyle başka bir hayat kurabileceğini hesaba katmıştı ancak ne bu kadar çabuk olacağını tahmin edebilmişti ne de öğrendiğinde böyle si yanabileceğini.

GÜNÜMÜZ

Hastanede kendine gelen Meltem odadaki pencereye baktı. Gün doğmuştu. Ne kadar zamandır bulunduğu yatakta yattığını

bilmiyordu. Karşısındaki koltukta uyuklayan annesi onun ayıldığını görünce, "Kızım!" dedi. "Şükür uyanabildin. İyi misin? Doktorunu çağırayım mı?"

"İyiyim ben. Babamı görmek istiyorum."

Annesi, babasının Ozan'la birlikte dışarıda olduklarını söyleyerek ayağa kalktığı anda sadece babasını görmek istediğini tekrarladı. Çünkü babasına kırgın olsa bile Ozan'a çok öfkeliydi. Öfkesi dinmeden onunla yüz yüze gelmek istemiyordu.

Saniyeler sonra Hulusi Bey içeriye girip şefkatle kendini nasıl hissettiğini sorduğunda, sorusuna soruyla karşılık verdi. "Neden baba? Neden bir yalana inanmama izin verdin?"

Babası kendini suçlu hissettiğinden sustu. Konuşamadı. Meltem aynı soruyu ikinci defa sorduğunda, "Sen mutlu ol diye." dedi. "Çünkü senin mutlu olman benim için her şeyden önemli."

Aldığı yanıt Meltem'i sinirlendirdi. "Bunun için sen de git, Gökalp'ten benimle evlenmesini istedin, öyle mi baba? Sence şimdi daha mı iyi oldu? Bak, nikâhın ortasında beni terk etti."

Hulusi Bey sinirlenerek kaşlarını çattığında Meltem, "Sakın!" dedi. "Ona kızmaya hakkım, hakkımız yok. Adam sırf hatır için, iyi niyetinden hasta bir kızla evlenmeyi kabul etmiş. Beni sevdiğin, mutlu olmam için bu noktaya geldiğimizin farkındayım baba ama keşke benim için sadece bir hayal olarak kalsaydı. Şimdi bana olan ilgili davranışlarını düşünüyorum da meğer sadece merhamettenmiş. Aslında anlamıştım, biliyor musun? Ama inatla kabul etmek istemedim. Kendimi onun da beni sevdiğine ikna ettim."

Son cümlelerinde Meltem sessizce gözyaşı döktüğünde, Hulusi Bey yatağın kenarına oturup kızına sarılarak saçlarını okşadı. "Özür dilerim yavrum. Kaş yapmak isterken göz çıkartabileceğimi düşünemedim. Affet beni."

Meltem geri çekilerek gözlerini sildikten sonra kafasının içinde dönüp dolaşan soruyu sordu. "Ozan tam olarak ne yaptı baba? Bunu bilmek istiyorum. Eğer seni affetmemi istiyorsan,

bunu bana söylemek zorundasın. Gökalp ve o kız neden ayrıldı?"

Hulusi Bey de tam olarak oğlunun ne yaptığını bilmiyordu. "Ben de bilmiyorum kızım. Tek bildiğim, Ozan'ın aldığı burs için hırs yaptığı ve Gökalp'in projesiyle kendi projesini değiştirmesi. Amerikalıların burs için seçtiği proje aslında Gökalp'indi."

Meltem sırtını yatağa yaslarken öfkeyle tepki gösterdi. "Baba sen ne dediğinin farkında mısın? Bile bile oğlunun hırsızlığına göz yummuşsun. Bunu nasıl yaparsın? Hem projeler aynı gün kabul edildi. Ozan nasıl değiştirebildi ki?"

"Ben durumu adamlar kabul ettikten sonra fark ettim kızım. Ozan'ın üzerinde çalışıp sır gibi sakladığı projeyi odasında daha önce görmüştüm. Gerçi görmesem de yine anlardım. Çünkü oğlumun potansiyelini, neler çıkartabileceğini çok iyi biliyorum. Anladığımda iş işten geçmişti. Adamlara bunu itiraf edip kendimi daha da yerin dibine sokamazdım yavrum. Benim için de kolay mı sanıyorsun? Burs alabilmek için her imkâna sahip olmasına rağmen oğlum rakip olarak gördüğü arkadaşının projesini çalmış. Bunu nasıl yaptığına gelecek olursak... Başvuru gününden önce bir yolunu bulup Gökalp'in birlikte olduğu kıızı ikna etmiş. Ama nasıl, neyle ikna ettiğini bilmiyorum. Hatta o günden sonra Gökalp ve kız ayrılmışlar. Sebep bu proje mi başka bir şey mi, onu da bilmiyorum. Gökalp'e bu konuyu hiç açmadım."

Babasının anlattıklarına inanamayan Meltem neye, kime daha çok üzüleceğini şaşırdı. Kardeşinin yaptığı sahtekârlığa mı kızsın, babasının göz yumdukları yetmezmiş gibi Gökalp'e iş verip hiçbir şey yokmuş gibi yüzüne bakmasına mı üzülse yoksa nikâh masasında sevdiği adam tarafından terk edildiğine, sevilmediğine mi yansa... Kısa bir an düşündükten sonra yerinden kalkmak için ayaklarını yataktan aşağı sarkıttı. "Buradan gitmek istiyorum." dedi.

"Ama kızım, doktorun gelseydi. Ne bu acelen?"

Odaya giren annesi de Hulusi Bey gibi hastanede kalmaları gerektiğini söyledi fakat Meltem umursamadı.

Beş dakika sonra üzerini giyinip annesiyle birlikte odadan

çıktıklarında dışarıda bekleyen Ozan'a yaklaştı. "Beni Gökalp'in olduğu hastaneye götür." dedi.

Babası ve annesi itiraz ettiklerinde Meltem yüzüne bakamayan kardeşine isteğini tekrarladı. "Sana, beni Gökalp'e götür diyorum!"

Annesi sağlık durumu yüzünden endişeliydi. Kızlarının Gökalp ile karşılaşma ihtimaline karşılık hastaneyi değiştirmişlerdi. Fakat Meltem'i, Gökalp'ten uzak tutma çabaları işe yaramamıştı. Morale ihtiyacı olan kızının daha fazla acı çekmesini istemiyordu. Doktor defalarca kez tedavi aşamasında psikolojik etkilerden bahsetmişti çünkü. "Kızım, ne olur sakın ol. Hem Gökalp ile konuşup ne yapacaksın? Geçmiş geride kaldı. Yine seversin. Yine âşık olursun. Dünyanın sonu değil ya."

Annesinin sözlerini duyan Meltem her an ağlayacak gibi bakan gözleriyle, "Geçmişte kaldığını ben de biliyorum anne. Sorun geçmiş değil ki. Sorun bir geleceğimin olmaması ama..."

Kadın ağlamaya başladığında Meltem annesine sarılarak kendisi için üzülmemesini söyledi. "Merak etme. Sadece Gökalp ile konuşacağım. Beni sevmediğini, sevemeyeceğini biliyorum artık. Bizim konumuz başka."

Son kurduğu cümle ile Ozan ve Hulusi Bey gerilirken; Meltem, Ozan'a bakarak, "Gidelim." dedi.

Arabaya bindiklerinde konuşmadılar. İkisi de sessizdi. Biri yaptıkları ortaya çıktığında başının ne kadar ağrıyacağını düşünüyordu, diğeri ise Gökalp'siz bir hayata nasıl alışacağını. Aralarında uzayıp giden sessizliği korkuları yüzünden Ozan bozdu. "Bana kızgın olduğunu biliyorum ama başka çarem yoktu. Gerçeği Gökalp'e anlatarak beni yakmayacaksın, öyle değil mi? Yapmazsın kardeşine?"

Meltem cevap vermeyince, Ozan devam etti. "Babamın yıllardır beni sürekli başkalarıyla kıyaslamasından, küçümsemesinden bıkmıştım. Polisin oğlu şöyle yaptı, polisin oğlu böyle bir çocuk, yine mi ikinci oldun, daha iyisini yapamayacağını zaten biliyordum, sana güvenilip şirket mi bırakılır, iki günde batırır-

sın... Bu sözlerinden bıkmıştım artık. Sonunda önüme hem kendimi ispat edebilecek hem de onun gölgesinden kurtulabilecek bir fırsat geçmişti. Ne yapsaydım? Burada kalıp psikolojik şiddetine boyun mu eğseydim?"

Ozan konuştuğu Meltem daha çok sinirlendi. Bağırarak, "Durdur arabayı!" dedi.

Kardeşinin ineceğini zanneden Ozan kapıları kilitleyip arabayı kenara çektiğinde, Meltem küçümser gibi gülümseyip saçmalamamasını söyledi. "Ne yani, hırsızlığına bulduğun kılıf bu mu? Babam psikolojik şiddet uygulamışmış."

Bedenini kardeşine doğru çeviren Ozan, "Sen onun daima küçük prensesi oldun ama ben küçük prens olamadım sevgili kardeşim. Senin için böyle konuşması, yargılaması kolay tabii."

Meltem, Ozan'ın kıskançlıklarının hep farkında olmuştu. Babaları ne zaman Meltem için bir şey yapsa Ozan'ın suratı asılır, tavır koyardı. Kendi kardeşini bile çekemeyen bir adam olacağını çocuk yaşta belli etmişti ama Meltem bu konuyu çok ciddiye almamıştı. Kısa bir süre düşünüp, "Çünkü babam seni geleceği olarak görüyordu." dedi. "Hep sen daha iyi ol diye uğraştı. Bir gün, yıllarca emek verdiği şirketini sana devrettiğinde gözü arkada kalsın istemedi. Kabul, senin hem insan olarak hem de iş alanında mükemmel olabilmen için yanlış yol izledi. Ben de bunun farkındayım. Onu savunacak değilim ama bu, senin bu kadar ahlaksız olmana sebep olmamalıydı. Bana söyler misin sevgili ağabeyciğim, utanmadan aylarca nasıl baktın Gökalp'in yüzüne? O senin en iyi arkadaşın değil miydi?"

Ozan cevap vermeden bakışlarını kaçırdığında cevabını merak ettiği soruyu en sona saklamıştı. "Bana söyler misin, o projeyi eline geçirmek için ne yaptın?"

Meltem'in sorusuyla Ozan ne diyeceğini şaşırdı. Hızlıca mantıklı bir cevap vermeli, kardeşinin Gökalp'e gerçeği anlatmasını engellemeliydi. O nedenle aklına ilk geleni söyledi. "Nefise para karşılığı projeyi bana sattı."

Meltem işittiklerine inanmıyormuş gibi baktığında Ozan,

Nefise'nin annesinin sağlık sorunlarını hatırladı. "Kızın annesi ameliyat olacaktı. Ailesinin durumu iyi değildi. Bir yerde sevap işledim. Şimdi, lütfen Gökalp'e gerçeği anlatma. Bak sevdiği kadının ona böyle bir kazık attığını duyarsa terk edilmekten daha çok koyar, yıkılır, kötü olur. Eğer onu gerçekten biraz sevdiysen daha fazla yaralama."

Ozan'ın Nefise'den Gökalp'in sevdiği kadın olarak bahsetmesi Meltem'in canını daha çok acıttı. Hiçbir zaman sevilmemiş olması, sevilmeyeceği gün gibi ortadaydı. Ozan'a cevap vermeden arabayı çalıştırmasını söylediğinde kardeşi, "Söylemeyeceksin, değil mi?" dediğinde, "Bilmiyorum." diye karşılık verdi.

Ozan, Meltem'in cevabıyla rahatladı. Çünkü onu tanıyordu. Konuşacak olsa direkt hayır derdi. Tavrını net bir şekilde ortaya koyardı. Bilmiyorum demezdi.

Nihat Bey'in yükselen tansiyonu nihayet düştüğünde serum karıştırılan sakinleştirici sayesinde uykuya dalmıştı. Gökalp hemşireye döneceğini söyleyerek yoğun bakım katına gitti. Akli Nefise'deyken hiçbir yere sığamıyordu. Katta bulunan hemşirelerden birine hastasının ismini söyleyip durumuyla ilgili bir değişiklik olup olmadığını sordu. Aldığı cevapla umudu biraz daha kırılırken kendini boş koltuklardan birine bıraktı. Nihat Bey biraz toparlandığında ona Nefise'nin daha iyi şartlarda olan bir hastaneye nakledilmesi gerektiğini söylemeliydi. Kerem hoca iyi bir doktora benziyordu ama bulundukları hastanenin durumu da ortadaydı. Gökalp, Nefise'yi iyileştirecek bir çare ararken sessiz olan telefonunun titreşimini hissetti. Arayan kişi babasıydı.

"Oğlum, bir gelişme var mı?"

Kalbi acıyarak, "Yok," dedi. "Ben de seni arayacaktım baba. Nihat amca burada ve çok kötü. Gelebilir misin? Birinin desteğine ihtiyacı var."

"O nasıl soru oğlum? Annenle hastaneye gelmek için hazırlanıyorduk zaten. Bir şeye ihtiyaç olup olmadığını sormak için aramıştım. Sana temiz kıyafetler getirecektik ama odanın kapısını kilitlemişsin. Annenle ablaların açmaya çalıştı, müsaade etmedim."

Yatak odası Nefise'den kalan hatıralarla dolu olduğu için Gökalp o odayı hep kilitli tutmuştu. Atamamıştı hiçbir şeyi. Meltem'le yeni evlerinde yaşamaya başladıklarında bile zaman zaman kaçıp yalnız kalacağı, acılarını dibine kadar yaşayacağı bir sığınak olarak görmüştü evini. Bu nedenle kira kontratını bir yıl daha uzatmış, Meltem bunu hiçbir zaman öğrenmemişti. Düğünden sonra normalde Gaziantep'e dönecek olan ailesinin, nikâhın yarım kalması sebebiyle İstanbul'da kalmaları, otelden genç adamın evine geçmeleri hiç planda olmadığından Gökalp kapıyı kilitli tutmasına şükretti. Çünkü Nefise'yle nikâh masasında çektikdikleri fotoğrafı gördükleri an annesiyle ablaları anlamlardı her şeyi. Babasına teşekkür edip görüşmeyi bitirdiğinde elinde tuttuğu telefonun ekranına bakarken gözlerini kapatıp kısa bir an duraksadı. Birkaç damla gözyaşı kirpiklerinin arasından usulca sızarken gözlerini araladı. Cesaretini toplayıp telefonunun galerisini açtı. Oluşturduğu dosyaya yıllar önce '*latilokumum*' ismini vermişti. Ne kadar kırgın, ne denli öfkeli olursa olsun, defalarca silmek istemesine rağmen silememişti. İşaret parmağıyla dosyaya tıkladı. Saniyeler içinde Nefise'yle yaşadığı anılar gözlerinin önündeydi artık. Her fotoğrafa bakarken tekrar o anları yaşıyormuş gibi içi kıpır kıpır oldu. Öyle çok özlemişti ki sevdiğini. Aylardır bakmamak için kendisiyle mücadele ettiği fotoğrafları tek tek inceleyip, nikâh günü çekilende durdu. Nefise'nin yüzündeki tebessüm, kendi yüzündeki mutluluk o kadar canlıydı, o kadar gerçektir ki. Bir kere daha neden bu hâle geldiklerini sorgulayarak tekrar gözlerini kapatıp başını geriye, duvara yasladı. "Ben seni çok sevdim." dedi. "Hem de hiç eksilmeden, tek bir an kendi aşkımdan şüphe duymadan, sorgulamadan. Neden latilokumum? Neden bu hâle geldik?"

Gökalp zifirî karanlık dünyasında kendi kendine konuşurken kapanıp açılan kapı sesinin ardından iki hemşirenin konuşmalarını işitti.

Hemşirelerden biri diğerine, "Ağlama artık." diyordu. Arkadaşını sakinleştirmeye çalışıyordu.

Ağlayan genç hemşire cevap verdi. "Ya göğüslerinden akan

sütü görmedin mi? Bebeği varmış. Belli ki doğum yapalı çok uzun süre olmamış. Ölürsa..."

Sesleri duyan Gökalp duruşunu düzelterip dirseklerini dizlerinin üzerine dayayarak başını iki yanından avuçladı. Bu sırada bir metre kadar mesafede duran iki hemşire konuşmaya devam ediyordu. Konu her neyse diğerine göre yaşı daha küçük olan hemşire tanık olduğu şeyden çok etkilenmişti. Böyle düşündü genç adam.

"Tamam artık, ağlama. Allah korusun. İyileşir inşallah. Allah bebeğine, ailesine bağışlasın, ne diyelim. Bu senin ilk yılın olduğu için etkilenmen normal. Ben neler gördüm bu duvarların arasında. Zamanla alışıyorsun."

Ağlayan hemşire gözlerini silip, "Kerem hoca ümit vermiyor. Yaşamayı bir mucize olur, diyor. Bebeği olduğunu ona da anlatmalıyım. Ayrıca alışabileceğimi hiç sanmıyorum. Galiba yanlış meslek seçtim."

Hemşireler konuşarak yanından geçerken içlerinden birisinin, "Daha yirmi üç yaşında, yazık." demesiyle Gökalp'in başından aşağı kaynar sular döküldü. Bahsettikleri hasta Nefise'yle yaşıttı. Üstelik Kerem hoca'nın hastasıydı. Kendi kendine, "Olmaz, sadece tesadüf olmalı." dedi. "Bebek ne alaka? Nefise'nin bebeği yok ki."

İçine düşen şüphe ve merakla yerinden kalkıp az önce hemşirelerin çıktıkları odanın kapısına baktı. Nefise de o odada kalıyordu. Ama yoğun bakımdaki tek hasta Nefise değildi. Başka birisinin olabileceğini düşündü. Yanılıyor olmalıydı. Tekrar yerine oturduğunda aklına önce Selin'in kucağında gördüğü bebek geldi, sonra kendi babasının Selin'in boşanması hakkında söyledikleri. İçine iyice kurt düşmüştü. Artık yerinde duramıyordu. Nasıl emin olacağını düşünürken, yoğun bakım odasına dalmak istedi. Eğer odadaki aynı yaşlardaki tek kişi Nefise ise onun olduğundan emin olabilirdi. Ancak sadece sevdiğini değil, diğer hastaların da hayatlarını tehlikeye atabilirdi. Yapamazdı. Oda'nın önünde ileri geri yürürken az önce ağlayan hemşirenin ken-

dinden tarafa geldiğini gördü. Yanına giderek, "Pardon," dedi. "Az önce arkadaşınızla yaptığınız konuşmaya kulak misafiri oldum. Bahsettiğiniz hastanın ismi Nefise miydi? Nefise Öner?"

Gökalp alacağı cevaptan korktuğundan nefesini tutarak bekledi fakat hemşire cevap vermedi. Üzerindeki damatlıkla ondan hasta hakkında bilgi almak isteyen adamın kim olduğunu ne için sorduğunu bilmiyordu. Hemşire, "Yakını mısınız?" diye sordu.

"Evet. Sizi yeni görüyorum. Sizden önceki hemşireler artık beni tanıyor. Sütünün geldiğini söylediniz. Bu durumdayken anneden süt alabilmek mümkün mü?"

Gökalp, bebeği olan ablasının annesiyle yaptığı konuşmalardan kadınlara ve anneliğe dair bazı şeyleri biliyordu. Şimdi onlardan öğrendiklerini gerçeği öğrenmek için kullanıyordu. Nefise'nin eski eşi olduğunu söylese belki sorusuna yanıt alamazdı. Kısa bir an bekleyen hemşirenin yüzü yumuşadı. "Maalesef," dedi. "İlaçlar süte karıştığı için doktorun buna izin vereceğini sanmıyorum."

Hemşire açıkça, "Evet. Hastanın ismi Nefise." dememişti ama zaten onun olduğunu ifade etmişti. Gökalp nefesinin sıkıştığını hissetti. Hastane koridorunun duvarları üzerine üzerine geliyordu sanki. Bu gerçek olamazdı. Ne zaman ayrıldıklarını düşündü. Tam bir yıl olmuştu ayrılalı. Hatta bir yıl iki hafta. Bebek ise daha çok küçüktü ama doğalı birkaç hafta olmuşa benzemiyordu. En fazla dört beş aylıktı. Yeğeninden biliyordu. Elini belinin iki yanına yaslayarak kısıp sesle ve içini kasıp kavuran ateşle, "Of!" dediğinde hemşire sakin olmasını söyledi.

"Bebekler için mamalar var. Önemli olan hastanızın iyileşmesi."

Gökalp şaşkındı, üzgündü, kırgındı, öfkeliydi... Kısacası karmakarışık. Bebek kendinin olabilir miydi? Ama Nefise başka birisine âşık olduğunu söylemişti. "Yok artık," dedi içinden. "Bana bunu yapamaz. Evli olduğumuz sürede beni aldatmış olamaz. Olsa bilirdim. O kadar da değil."

Kafasındaki şüphe bütün ruhuna ıstırap verdiğiinden daha

fazla bekleyemedi. Bir an önce Selin'i görmeliydi. Koşar adımlarla hastane çıkışına ilerlerken Ozan ve Meltem'le yüz yüze geldi. Genç kadın, "Gökalp!" dediğinde durdu. "Özür dilerim Meltem ama şimdi sırası değil. Acil gitmem gerekiyor. Seni arayacağım."

Meltem'in konuşmasına fırsat vermeyen Gökalp koşarak otoparka gitti. Yolda babasını aradığında, "Nihat amca acil serviste." dedi "Serumu bitmek üzeredir. Benim acil işim çıktı baba. Hemen döneceğim. Sen onunla ilgilenirsin."

Yarım saat sonra adrese ulaştığında evin kapısını açan kişi kucağındaki bebekle Selin'di. "Gökalp o kadar aradım seni. Babama da ulaşamıyorum. Nefise iyi mi?"

Selin'in ağlayarak sorduğu soruyu duymuyordu sanki. Konuşmak yerine sadece bebeğe bakıyordu. Ondaki tuhaflığı fark eden Selin aynı soruyu yinelediğinde, Gökalp çatlayan sesiyle durumda bir değişiklik olmadığını söyledi. Konuşurken gözlerini bebekten ayırmamıştı. Sanki bir şeyleri anlamak, çözmek gibi bir çabası vardı. Düşünceli görünüyordu.

Selin tahminlerinde yanılmadı. Gözleri dolu hâlde Gökalp, Selin'in gözlerinin içine bakarak, "Bebek," dedi. "Gerçeği bilme-ye hakkım var, öyle değil mi?"

Selin'in gözyaşları tane tane damlarken taşıdığı sırrı daha fazla tutamadı. Kucağındaki minik varlığı ait olduğu kollara, babasının kucağına tutuşturdu. "Oğlun." dedi. "Çağrı."

Şüphelerinin gerçek olduğunu anlayan Gökalp olduğu yerde kilitlendi. Dünyadaki bütün sesler sustu, zaman da durdu sanki. Kollarında en büyük hayalini, ölen ikiz kardeşinin ismini alan küçük bir mucizeyi taşıyordu. Sevinçten bayram etmesi, kahkaha atması gerekirken dudakları ölüm sessizliğine bürünmüştü. Neredeyse nefes bile almıyordu. Çünkü duygularından emin olsa bile kafası karmakarışık. Selin'e donuk bakan gözlerine tezat olarak içinde bastırılması mümkün olmayan isyanlar başlamıştı. Onu dünyanın en mutlu adamı yapacak haberi bu şekilde mi almalıydı? Eğer kaza yaşanmamış olsaydı, sonsuza dek baba olduğunu öğrenemeyecek miydi? Nefise böyle bir şeyi

neden, nasıl saklayabilirdi? Yoksa... Yoksa başka bir adama âşık olduğu da mı yalandı? Az önce kendinden bir iz taşıyıp taşımadığını anlamak için yüzünü incelediği bebeğine bakamıyordu. Öfkeden bağırarak istiyordu, yapamıyordu, paramparça olan kalbindeki acıdan dolayı ağlamak istiyordu fakat gözyaşları tükenmiş gibi akıyordu artık.

Selin kıpırtısız duran Gökalp'in aklından neler geçtiğini merak ederken, bebek varlığını hatırlatmak ister gibi kollarında kıpırdandı. İlk defa babası olduğunu bilerek oğluna baktı Gökalp. O kadar masum, öyle sevimliydi ki. Sanki annesinin gözleriyle bakıyordu babasına. Huzur veriyordu. Masumiyetiyle içindeki öfkeyi, kırgınlığı alıp götürüyordu. Üzülme, artık ben varım, umut var, diyordu. Çağrı, Gökalp için Nefise'nin aşkından geriye kalan kanlı canlı tek hatıraydı. Bebeğini usulca göğsüne çekip incitmemeye özen göstererek yüzünü kalbinin üzerine yasladı. Oğlu kalbinin atışını duysun istiyordu. Sanki duyarsa babası olduğunu anlardı. Küçük mucizesinin kömür karası saçlarını koklayarak içine çekerken onların ilk sarılmasını izleyen Selin yaşlarla dolu gözlerini sildi. "Benim hastaneye gitmem gerekiyor." dedi. "Artık Çağrı güvenli ellerde olduğuna göre kardeşimin ve babamın yanında olmalıyım. Bu küçük adam sana emanet."

Gökalp gitmek için arkasını dönen Selin'e Nefise'nin hamileliğini neden sakladığını sordu.

Selin ise kararlı duruşuyla, "Bundan sonrası beni aşar." dedi. "Nefise uyandığında sana her şeyi açıklamak zorunda artık. Boshuna ısrar etme Gökalp, konuşamam. Yeminim var, söz verdim."

Gökalp ısrarlarının karşılığını alamayacağını anladığında cesaretini toplayıp Selin'e, "Gerçekten başka birisi var mıydı?" diye sordu. "Yani başka bir adam... Ne olur Selin abla, en azından bunu söyle bari. Yoksa bu muamma delirtecek beni."

Selin geri çekilerek Gökalp'ten içeriye girmesini istedi. Onu Nefise'nin odasına yönlendirip kapıyı açtığında, "Bu sorunun cevabı içeride." dedi. "Çağrı'nın çantasını oturma odasında bırakmıştım. Hemen alıp geliyorum."

Oğluyla birlikte içeriye adımladığında gözüne ilk çarpan duvar kenarına yerleştirilmiş olan tek kişilik yatakla onun hemen yanındaki beşikti. Yatağa yaklaşıp üzerine oturduğunda Nefise'yi hayal etti. O da yatmadan önce aynı yere oturmuş muymdu? Ya yastığı? Her gece başını koyduğu yastığa yine uzun saçlarını dağıtarak mı yatmıştı? Yine yatağın her yerine kokusu sinmiş miydi? ağrı'yı sol kolunun üzerinde tutarken sağ eliyle önce yastığa okşar gibi dokundu, sonra kendine çekerek yumduğu gözleriyle kokladı. Bir gece önce yatağında uyumamasına rağmen hâlâ buram buram Nefise kokuyordu. Tıpkı bir yıl önce, en son birlikte uyuduklarındaki gibiydi kokusu, hiç değişmişti. Gökalp hatıralarıyla bir uçuruma sürüklendiğini hissetti. Tam o uçurumun ucundan dşecekken bebek huzursuzlanarak ağlamaya başladığında gözlerini açtı. Yastığı yatağa geri bıraktı. ağrı'yı susturmak için iki kolunun arasında sallarken karşısındaki ikinci el olduğu belli olan yıpranmış şifonyeri ve zerindeki Nefise'nin fotoğrafını gördü. Bir an için nefesinin kesildiğini hissetti. Keskin bir acı sırtından içeri girmiş misali hafifçe öne doğru eğildi. Dakikalar önce buz tutan gözyaşları şimdi eskisinden daha sıcak akıyordu. Güçlükle ayağa kalkıp fotoğrafa yaklaştı. Titreyen parmaklarıyla çerçeveye dokunacakken yanacakmış gibi elini geri çekti. Bu sırada kapıdan onu izleyen Selin, "Bunu doğumdan bir hafta önce ben çekmiştim." dedi. "Aradığın cevabı bulabildin mi?"

Gökalp bulamadığını belli etmek için konuşmadan başını iki yana sallarken saçındaki duvarda asılı olan fotoğrafı fark etti. Gözyaşları yüzünden net göremediğinden gözlerini silerek duvara yaklaştı. Karşısındaki ereveden Nefise buruk bir tebesmle canlıymış gibi ona bakıyordu. Üstelik kuşağında ağrı, hemen yanında duran sehpa da ise Gökalp'in fotoğrafı vardı. Onun, kafasının karıştığını anlayan Selin üçünün aynı karede olduğu fotoğrafı açıkladı. "Bunu da doğumdan iki gün sonra çekmiştim. Nefise nzn bir arada olduğu bir fotoğraf olsun istiyordu."

Selin'in kurduğu her cümlede Gökalp'in boğazı dğmlen-

di. Kurduğu her kelimedede daha derin bir çukurun içine gömüldüğünü hissetti. Çünkü aradığı cevabı bulmuştu. Nefise ondan vazgeçmemişti. Aslında hiçbir şey bitmemişti. Son bir yıldır zifirî karanlık olan dünyasının kapısını önce Çağrı'nın varlığı aralamıştı, şimdi ise öğrendiği hakikat o kapıyı sonuna kadar açarak aydınlatmıştı. Mutluluktan ölebilir miydi insan? Eğer ölseydi o dakika kendi kalbi durmaz mıydı? Aklına gelen sorularla mutluluğu yarım kaldı. Ondan saklananların nedenlerini öğrendiği güne kadar da tamamlanamayacaktı, eksik kalacaktı. Kısa bir an düşünüp, "Sizinkilere durumu nasıl açıkladınız?" diye sordu.

Selin sadece babasının bildiğini söyledi. "Ona bebeğin babasının sen olduğunu söyleyemedik." dediğinde Gökalp, Nihat Bey'in hastanedeki sözlerini hatırladı. Nefise'nin ölümünü dileyecek kadar gözünün dönmesinin sebebi bu olabilir miydi?

Selin babalarına söyledikleri yalanı ve İstanbul'a geliş hikâyelerini utanarak açıkladığında Gökalp duyduklarına inanamıyordu. "Bu kadar yalanın nedenini sorsam da açıklamayacaksın, öyle değil mi?"

Selin konuşmak yerine elinde tuttuğu çantayı Gökalp'in omzuna astı. Yeğenini koklayarak öptükten sonra, "Ben artık gitmiyorum." dedi. "Aradığın cevapların diğer yarısı Nefise'de."

Selin tam gidecekken geri döndü. Gökalp'i baştan ayağa süzerek, "Çok merak ediyorum," dedi. "Madem kardeşimi bu kadar çok seviyorsun, o hâlde başka birisiyle evlenmeye nasıl karar verebildin?"

Duyduğu soru Gökalp'i şaşırtmadı ama duygusal anlamda öyle bir hâle gelmişti ki Meltem konusunu konuşmak istemiyordu. Kısa bir an düşündükten sonra, "Şimdilik bu da benim sırrım olsun." dedi.

Onun misilleme yaptığını düşünen Selin sinirlenerek alaycı bir tebessümle gülümsedi. "Ne hoş. Demek ki gizem taşıyan tek kişi Nefise değilmiş. Senin sır dediğin sebepler yüzünden kucağındaki bebek vaktinden bir hafta önce, az önce üzerinde oturduğun yatakta doğdu."

Gökalp şaşırdı. "Nasıl yani?"

"Nefise nişanlandığını öğrendiği günün gecesi, üzüntüden erken doğum yaptı."

Selin'in gitmeden önce yaptığı son itirafıyla Gökalp bir kere daha bozguna uğradı. Kollarının arasındaki bebekle olduğu yerde hareketsiz kalırken, "Ben... Bilmiyordum." dedi. Sırf hasta bir kızı mutlu etmek için verdiği kararın, bebeğinin erken doğmasına neden olacağını nereden bilebilirdi?

Yarım saat sonra Gökalp omzunda bebek çantası, kucağında yolda uykuya dalan oğluyla birlikte evinin zilini çaldığında kapıyı büyük ablası Suna açtı. "Gökalp! Bu bebek kimin, nereden buldun bunu?"

Ablasının sorusunu duymuyormuş gibi cevap vermedi. Hatta hemen onun arkasında beliren diğer ablası Hasret'i görmezden gelerek yanlarından geçip içeriye girdi.

Hiçbir şey konuşacak, tek kelime edecek mecali kalmamıştı. Son yirmi dört saat içinde sevdiği kadının ölüm korkusunu yaşadığı yetmezmiş gibi üstüne bir de baba olduğunu ve Nefise'nin yalanını öğrenmişti.

Her daim yanında taşıdığı anahtarı cebinden çıkartıp bir zamanlar Nefise'yle ikisine ait olan odaya girerken, Suna ve Hasret arkasından onunla birlikte hareket ettiler. Odaya girdiğinde doğruca yatağa ilerleyip uyumakta olan oğlunu özenle yatağın ortasına çapraz duracak şekilde yatırdı. Hemen sonrasında ayak-kabıllarını çıkartıp bebeğinin yanına, yüzüne bakarak uzanırken Suna tuvalet aynasının önünde duran çerçevesi kırık fotoğrafı fark etti. Nefise ile Gökalp'in nikâh defteriyle çekilen fotoğrafı görmüşlerdi. Şaşkınlardı. Suna dayanamayarak kısık sesle, "Bu fotoğraf da neyin nesi?" dedi. Aslında her şey ortadaydı, çok açıktı. Erkek kardeşleri ailesinden gizli Nefise'yle evlenmişti. İki genç kadın birbirlerine bakarak gözleriyle tahminlerini tasdiklediler. Sadece bebek konusunda emin olamıyorlardı ama Gökalp de konuşacak gibi görünmüyordu.

Duyduğu soruyla göz pınarında biriken damlalar burnu-

nun ucundan tek tek yatağın çarşafına düşmeye başladı. Bu bilinmezlik, nedenler tüketmişti onu, çok yıpratmıştı. Nefise terk ettiğinde Metin'e bundan daha büyük bir üzüntü olamayacağını söylediğine pişmandı artık. Büyük konuşmuştu. Kötünün en kötüsü olduğunu yaşayarak acı şekilde öğrenmişti.

Gökalp'in suskunluğundan başka bir anlam çıkartan Hasret, kötü bir haber duymaktan çekinerek, "Nefise yaşıyor, değil mi?" dedi. "O ölmedi?"

Yeni gelen soru Gökalp'in suratına inen sert bir tokat oldu âdeta. Ona bir şey olursa ne yapardı? Oğluna ne derdi? Çağrı annesiz büyüyemezdi. Kendisi Nefise'siz tek bir gün bile geçiremezdi. Yaşadığı şoklar yüzünden kabuğuna çekilip sebebini bilmediği yalanlar yüzünden sevdiği kadını cezalandıramazdı. Kırılmış, dağılmış olsa bile bebeğinin annesine gitmeliydi. Nefise'nin gizledikleri yüzünden milyonlarca parçaya bölünse de nedenler her ne olursa olsun, aslında kalbinde bir yerlerde onu affetmeye dünden razıydı. Çağrı'nın saçlarını koklayıp alnına tüy kadar hafif bir öpücük bırakıp yerinden kalktı. Bir yıl önce Nefise'nin koltuğun üzerine bıraktığı sabahlığı alarak Çağrı'nın üzerini örttü. Ondandır cevap bekleyen ablalarına, "Yaşıyor, yaşayacak." dedikten sonra bakışlarıyla oğlunu işaret etti. "Ne anladığınız işte o." dedi. "Bebeğin annesi Nefise."

Suna, "Ama nasıl oldu bu iş, siz hangi ara..." daha fazla konuşmadı ablası. Sorarken cevabı düşünceleri vermişti. Çocukluklarından beri hiç ayrılmamalarından anlamıştı.

Ablaları bebeğin uyanmaması için fısıltıyla konuşurlarken, Gökalp banyoda üzeri değiştirip odadan çıkacakken yüzünü tekrar iki genç kadına döndü. "Çağrı." dedi. "Onun ismi Çağrı. Oğlum size emanet."

Amcasının ismini taşıyan bebeğe bakan iki kardeşin gözleri dolduğunda, Gökalp hastaneye ulaşmak için hızla kapıya gitti.

9. BÖLÜM

"ÇAĞRI"

Gökalp hastaneye ulaştığında doğruca yoğun bakım servisine gidip Nefise'nin durumunda bir gelişme olup olmadığını sordu. Yoktu. Durumunda hiçbir değişiklik olmamıştı. Ama umudunu kaybedemezdi. Nefise kendisi için olmasa bile oğlu için yaşam savaşını kazanmalıydı. O da tıpkı Selin gibi düşünüyordu. Pes etme gibi bir şansı olamazdı. Sonuna kadar direneceğini biliyordu. Güçlüydü sevdiği. Annesine muhtaç bir bebeği dünyada tek başına bırakmazdı.

Yoğun bakım katından ayrılırken babasını arayıp nerede olduklarını öğrendi. Birkaç dakika içinde bekleme salonuna gittiğinde anne ve babası, Nihat Bey ile oturuyorlardı. Uzaktan orta yaşlı adamın solgun yüzüne bakarken sebep oldukları yüzünden kendinden utandı. Bir adam için kızının babasız bir bebek dünyaya getirmesi kim bilir ne kadar zordu? Allah bilir öğrendiğinde neler hissetmiş, ne kadar üzölmüştü. Bunu kimseye yaşatmaya hakkı yoktu. Kendini onun yerine koydu, hiç kolay değildi. Bir gün gerçekler ortaya çıktığında biliyordu ki Nihat Bey'in yüzüne bakarken daha çok utanacaktı. Nefise ile ailelerinin onayını almadan gizlice evlendikleri için ilk defa o an pişmanlık duydu. Yanlış yapmışlardı ama iş işten geçmişti.

Pişmanlıklarıyla onlara yaklaştığında Nihat Bey'in sözlerini duydu. "Kadere bakar mısın İsmet? Sana, marketi bırakacak

kimse yok diye düğüne gelemeyeceğimi söyledim ama söz konusu insanın evladının canı olunca yapamayacağı şey yokmuş. Kusura bakma.”

İsmet Bey yıllardır dostu olan adama önemli olmadığını söyledi. “Ne kusuru Nihat. Nefise kızım iyileşsin, yeter. Sen şimdi bunu düşünme.”

Nihat Bey mahcup şekilde arkadaşına teşekkür ederken aklına Gökalp geldi. “Sahi, dün canımın sıkıntısından senin oğlana sormayı unuttum. Düğün dün akşam değil miydi? Gökalp’in damatlıkla hastanede ne işi vardı?”

İsmet Bey köşeye sıkıştığında aynı masaya oturan Gökalp, “Nihat amca düğün olmadı. Meltem’le evlenmenin yanlış karar olduğunu düşündüğüm için vazgeçtim.” dedi ve hem dikkat çekmemek hem de konuyu değiştirmek için az önce durumunu öğrenmemiş gibi Nefise’yi sordu. “Şimdi bunları boş verelim. Nefise’den haber var mı?”

Çocukluklarından beri Nefise ile Gökalp’i birbirlerine çok yakıştıran, onu oğlu gibi seven Nihat Bey bu habere memnun olsa da önceliği kızının sağlık durumuydu. “Yok oğlum. Doktorlar hâlâ hiçbir şey söylemiyor.”

Gökalp üzüntüyle başını eğdiğinde annesi kulağına fısıldadı. “Oğlum, Meltem seni bekledi. Gelmeyince az önce gitti. Madem evlenmekten vazgeçtin, kızı karşına al, konuş. Yazıktır. Öyle nikâhtan kalkıp gitmekle olmaz. Hak etmiyor bunu. En azından bir açıklama yap.”

Başını annesinin omzuna yaslayarak, “Tamam.” dedi. “Önce Nefise kendine gelsin. Meltem’le konuşurum. Ben de biliyorum hak etmediğini. Hatta çok üzülüyorum ama şimdi olmaz.”

Annesi Saadet Hanım, Gökalp’in söylediklerinin üzerine söz söyleyemedi. Çünkü tahmin ediyordu nikâhtan neden caydığını. Hâlâ Nefise’yi seviyordu. Feri dönen gözlerinden, yorgun bakışlarından, iyi bir haber almak için geceden beri hastane köşelerinde beklemesinden anlıyordu bunu.

Saadet Hanım, “Nursel’in kazadan haberi var mı?” dediğin-

de bulundukları ortama elindeki su şişesi ve karton bardaklarla gelen Selin cevap verdi. "Annem bilmiyor. Neler atlattığını siz de biliyorsunuz. Ameliyattan sonra bir türlü tam olarak toparlanamadı. Nefise kendine gelmeden ona bu kazadan bahsetmemeye karar verdik."

Suyu tek tek bardaklara doldurup önce büyüklere ikram eden Selin, sıra Gökalp'e geldiğinde tedirgin bakan gözleriyle bebeğin nerede olduğunu sorgular gibi suyu uzattı. Gökalp onun endişesini anlıyordu. Direkt soramasa bile Çağrı'nın nerede olduğunu merak ettiği çok açıktı. Selin'i rahatlatmak için, "Ablamlar da gelmek istediler ama beklemelerini söyledim." dedi. "Hastanede kalabalık yapmalarını istemedim. Çok selamları var."

Gökalp'in ablalarının İstanbul'da olduğunu öğrenen Selin bebeğin onlarda olduğu mesajını aldığı anda rahat bir nefes aldı. Bu sırada genç adam babasına gözleriyle işaret yapıp ayağa kalktı. "Nihat amca öğlen oldu. Ben sana yiyecek bir şeyler getireyim. Sen şimdi üzüntüden öğle yemeği yememişsindir. Nefise uyandığında seni iyi görmeli."

Nihat Bey teşekkür edip canının bir şey istemediğini söylerken, İsmet Bey ayağa kalktı. "Dur oğlum, ben de seninle geleyim."

Gökalp babası ile birlikte ortamdan uzaklaştıklarında konuya nasıl gireceğini bilemedi. Kafeteryaya çıktıklarında İsmet Bey neler olduğunu sordu. "Sende bir şey var oğlum. Ne oldu?"

Babasından masalardan birine geçmesini istedi. İsmet Bey merakla sandalyeye oturduğunda, "Baba... " dedi kısa bir süre bekleyerek. "Benim bir oğlum varmış. Üstelik ismi Çağrı. Nefise saklamış."

İsmet Bey'in şaşkınlıktan gözleri aralanırken Gökalp bebeği açıkladı. "Ayrıldığımızda Nefise hamileymiş."

Babası şok olmuş bir şekilde eliyle ağzını kapattı. "Oğlum siz ne yaptınız! Nihat biliyor mu?"

"Hayır baba, bilmiyor. Yani bebeği biliyor ama babasının ben olduğumu bilmiyor."

Gökalp, Nefise ve Selin'in bebek konusunda söyledikleri yalanı açıkladığında İsmet Bey'in kafası da karışmıştı. "Evladım, bu kız ailesini karşısına alarak çocuğunu doğurduysa, seni bu kadar seviyorsa neden boşandı? İyi düşün Gökalp. Boşanmadan önceki hâllerini hatırla. Bir şey olmuş olmalı. Hiç şüphelendiğin bir şey yok mu? Bir tartışma falan yaşadınız mı? Farkında olmadan onu üzecek bir şey yapmış ya da söylemiş olabilir misin?"

Geçmişlerini düşünen Gökalp, "Biz hiç tartışmazdık ki." dedi. "Hiç kavgamız olmadı. Bırak tartışmayı, kavgayı; ters düştüğümüz, fikir ayrılığı yaşadığımız bir konu bile olmamıştır. Nefise benim diğer yarım gibiydi. Hani ruh eşi diyorlar ya, öyleydik baba."

İsmet Bey oğlunun söylediklerini düşünürken Gökalp, Nefise'nin evi terk etmeden önceki hâlini hatırladı. O son birkaç gün sürekli hasta olduğunu söylemesi, bütün gün yataktan çıkamaması... Acaba o günlerde mi bir şey olmuştu, bilemiyordu.

"Şimdi Nihat'a ne diyeceğiz, adamın yüzüne nasıl bakacağız?"

Babasının söyledikleriyle Gökalp elini başına yaslayıp bilmediğini söyledi. "Öyle ya da böyle öğrenecek. Sonsuza kadar saklanacak bir şey değil bu. Ama Nihat amcadan önce konuşmamız gereken başka biri var."

İsmet Bey, merakla bakarken Gökalp o kişinin annesi olduğunu söyledi. "Bebek şu an ablamlarla. Annem eve gidip Çağrı'yı gördüğünde şok olacak. Senden rica etsem, eve giderken ona durumu sen açıklar mısın?"

Çağrı'nın ismini ikinci defa duyan İsmet düşünceli şekilde, "Tamam." dedikten sonra dolan gözleriyle tebessüm etti. "İsmi Çağrı demek. Tıpkı amcası gibi. Ama kaderi ona benzemesin inşallah."

"Amin baba."

Gökalp yiyecek bir şeyler almak için ayağa kalktığında babası, Nihat Bey ile bir an önce konuşmaları gerektiğini dile getirdi. "Oğlum bu iş uzamaya gelmez. Yalan yalanı doğuruyor.

Daha zor duruma düşmeden bir an önce ona gerçeği açıklamalıyız. Sakladıkça boku çıkacak.”

Gökalp onu haklı olduğunu biliyordu ama Nefise’nin babasına nasıl söyleyecekti, işte bunu bilmiyordu. Oğlunun bakışlarından ne hissettiğini anlayan İsmet Bey canını sıkmamasını söyledi. “Üzülme, ben konuşurum.”

“Baba nasıl söyleyeceksin? Benim evleneceğimi duydu adam. Selin ablanın ona anlattığı hikâyedeki adamın direkt ben olduğumu düşünecek. Bırak, kendi hatamı kendim anlatayım. Hem babasının arkasına sığınan korkak bir çocuk olduğumu düşünmesini istemem. Tepkisi her ne olaksa razıyım ben.”

İsmet Bey oğlunun cesaretinden dolayı bir kere daha gurur duydu onunla. Gökalp hiç yanıltmamıştı babasını. “Aferin oğlum. Çok doğru düşünüyorsun. Hadi bir an önce yemeği hazırlat da gidelim. Geciktik diye merak ederler şimdi.”

Akşamüzeri İsmet Bey eşi ile hastaneden ayrıldığında Nihat Bey, Selin ve Gökalp bekleme salonunda yalnız kalmışlardı. Genç adam tam konuşmak istediğini söyleyip onu bahçede sessiz olan bir yere götürmeye niyetlendiğinde orta yaşlı adamın telefonu çaldı. Karısı arıyordu. Selin’e bakan adam, “Annen yine arıyor.” dedi. “Bir şeyler olduğundan kesin şüphelendi.”

“Babacığım istersen dışarıda konuşalım. Anons sesini falan duyarsa hastanede olduğumuzu anlayabilir.”

Baba kız telefonla konuşmak için dışarıya çıktıklarında, Gökalp üzüntüyle arkalarından baktı. Tam bu sırada yanından geçen doktor Kerem’i gördü. “Kerem hocam,” dedi ayağa kalkarak, “İzin verirseniz Nefise’yi görmek istiyorum.”

Kerem önce bunun pek mümkün olmadığını söylese bile Gökalp’in ısrarına dayanamadı. Belli ki hastayı çok seviyordu. Üzgün yüz ifadesinden anlıyordu ne kadar acı çektiğini. Aynı yoldan dönen birisi olarak acının kokusunu alırdı. “Tamam ama sadece iki dakika.” dedi. “Anlaştık mı?”

Sevinçten saatler sonra ilk defa içten gelerek gülümsedi Gökalp. “Söz. Sadece iki dakika.”

Doktor Kerem'den Nefise'yi görmek için izin kopartmayı başaran Gökalp, koşarak yoğun bakım katına çıktı. Odaya girmek için hemşirenin yardımıyla hazırlandığında nefesini tuttu. Sevdği kadını göreceği için çok heyecanlanmıştı. Fakat bu heyecan yoğun bakım ünitesine girip diğer hastaları gördüğü an korkuya dönüştü. Hemşire onu odanın sonuna yönlendirip Nefise'nin olduğu yatağa yaklaşmasını sağladığında o ana kadar yaşadığı en büyük şoku yaşadı. Çünkü sevdiği kadın neredeyse tanınmaz hâldeydi. İki eliyle ağzını kapatırken, "Allah'ım." dedi. "Ne olur bana dayanma gücü ver."

Hemşire, ikisini yalnız bıraktığında söyleyeceği onca söz olmasına rağmen Gökalp konuşamıyordu. Odada duyulan tek ses, hastanın kalp atışını gösteren monitörden çıkan bip sesiydi. Fazla vakti olmadığını bildiğinden yatağın ayak ucuna yaklaştı. Yaklaştıkça kapıldığı dehşet nedeniyle yaşlar gözlerinden durmaksızın akıyordu. Kendini toplamaya çalışarak ellerini dudaklarının üzerinden indirdi. Sanki Nefise, onu görecekmış gibi ellerine bulaşan gözyaşlarını üzerine giyindiği mavi önlüğe silerek gülümsedi. "Ben geldim." dedi. "Buradayım latilokumum."

Ağzından çıkan son kelimedен sonra tutamadı kendini. Tekrar ağlamaya başladığında kirpiklerinin arasından düşen damlaları saklamak için bedenini kapı yönüne çevirip elini acıyan kalbinin üzerine yerleştirdi. Derin derin nefes aldı. Yatakta yatan, canıyla uğraşan Nefise'ydi ama ölen sanki kendisiydi. Gözlerini silen Gökalp, bir kere daha yüzünü sevdiği kadına dönüp tebessüm etmeye çalıştı ama olmuyordu. Yüz kasları işlevini yitirmiş, beyninin verdiği emre uymuyordu. Küçük bir tebessüm bile edemiyordu.

Gülümsemek için kendini zorlamaktan vazgeçti. Yatağın başına yaklaşp solunum cihazı sayesinde nefes alan Nefise'nin yüzüne baktı. Morun en koyu tonlarını taşıyan sol yanağı, kırılan elmacık kemiği yüzünden diğer yanağının neredeyse iki katı büyüklüğünde şişmişti. Üzerine kablolar yapıştırmışlardı. Dokunmaya kıyamadığı teninin her yanı çürüklerle doluydu. Sanki kendi canı acıyormuş gibi içi sızlayarak dişlerini sıktı. Bu-

lunduğu an üzüntüden ölmezse bir daha asla ölmeyeceğini düşündü. O an, ince boynuna takılan boyunluğun içindeki tenini öptüğü zamanları hatırladı. Sanki dün yaşanmış gibi tazecikti anıları. Boynundan hep gıdıklanırdı sevdiği. Onun inadına, gıdıklanacağını bile bile daldığı an boynuna öpücük kondururdu. Çünkü en sevdiği sestti Nefise'nin kıkırtısı. O gülünce bahar gelirdi ömrüne, o gülünce güller açardı şimdi hazana uğramış olan gönül bahçesinde. Nefise gittiğinden beri çoraklaşmıştı yüreği. Kara kışa esir düşmüş gibi hep soğuktu. Yalnızlıktan buz tutmuştu, kararmıştı ruhu. Nefise gittikten sonra hayatını, o gitmeden önce ve o gittikten sonra diye iki kısma ayıran Gökalp'in aklına, Nefise'nin yemek yaparken parmağını kestiği gün geldi. Yara bandıyla kesilen bölgeyi sararken söylediği sözü hatırladı. "Sen dokunursan iyileşirim." demişti. Yine iyileşir miydi? Parmaklarının ucuyla Nefise'nin şiş olan yanağına dokunacakken vazgeçti. Canını daha fazla acıtmaktan korktu. Bu sırada geçmiş ve bugün arasında gelip giderken başka bir anı hatırladı. Sevdiği kadını başka birisiyle evleneceği gün ayağına çağırmıştı resmen. Bununla da yetinmeyip üstüne bir de bahşış vermişti. Sırf kalbini acıtmak için hakaret etmişti. Ne kadar da onur kırıcıydı. Pişmanlıktan kıvranıırken, "Özür dilerim." dedi. "Ne olur affet beni. Ben seni hiç bile isteye kırar mıyım? Bilmiyordum, latilokum. Vallahi bilmiyordum. Benim bu hayatta bildiğim tek şey seni çok sevdiğim."

Gökalp konuşurken yanına gelen hemşire vaktin dolduğunu hatırlattı. "Artık çıkmalısınız. Burada bulunduğunuz her saniye hastayı riske atıyorsunuz."

"Tamam." dedi "Ne olur izin verin, veda edeyim."

Hemşire, Gökalp'in ne kadar çok üzüldüğünü görebiliyordu. Erkeklerin ağladığına çok nadiren şahit olduğu için, "Otuz saniye." diyerek saatine baktı. "Kapıda bekliyor olacağım."

Gökalp, hemşireye minnetle teşekkür edip Nefise'nin kulağına eğildi. "Ben hep buralarda olacağım. Seni çok seviyorum sevgilim. Ne olur bize geri dön."

Sarsak adımlarla dışarıya çıktığında saçındaki boneyi çektiştirerek çıkarttı. Sırtını destek almak için duvara dayarken, iki büklüm hâlde hıçkırarak ağlamaya başladı. Susturamıyordu kendini, durduramıyordu. Doktor, Nefise'nin durumunu açıkladığında onu bu kadar kötü bulacağını tahmin edememişti. Duyguları reddetse bile iyileşeceğine dair içinde taşıdığı umut onu gördüğü an zedelenmişti. Doktorun neden yaşaması bile mucize dediğini şimdi daha iyi anlıyordu.

Nefise'nin yataktaki görüntüsü Gökalp'in zihninde hiç kaybolmayacakmış gibi yer ederken, onu perişan hâlde bulan Selin kötü bir şey olduğunu sandı. Şoka girdiği belli olan Gökalp'in soğuk bakan gözlerinde gördüğü yaşlar kötü bir haber olduğunu gösteriyordu. İki kolundan tutup sarsarak, "Ne oldu!" diye bağırdı. "Kardeşime bir şey mi oldu? Gökalp, cevap ver!"

Etraftaki insanların garipseyen bakışlarını görecekt hâlde olmayan Selin, ağlamaya başladığında duymak istediği cevabı az önce Gökalp'e yardımcı olan hemşire verdi. "Hastanın durumu stabil. Beyefendi üzüntüden sarsılmış olmalı. Rica etsem biraz sessiz olabilir misiniz?"

Korkudan kendini kaybeden Selin hemşireden özür dilerken, Gökalp başını olumsuz anlamda sallayarak kısılan sesiyle, "Kötüydü." dedi. "Çok kötüydü. Sanki benim... Bizim Nefise'miz değildi o."

Gökalp robot gibi söylemişti işittiklerini. Üzüntüden kendini kaybetmişti. Başka birisinden bahseder gibi konuşmuştu. Selin, onu kendine getirmek için hemşirenin uzaklaşmasını bekledi. Sonra, "Böyle söyleme!" dedi. "İyileşecek, bak görürsün."

Cevap vermedi Gökalp. İfadesiz görünen yüzüyle bir yabancıya bakar gibi baktı. Onun ruhsal durumundan ürken Selin tokadı suratına indirdi. Alçalttığı ses tonuyla sertçe uyardı. "İyileşecek diyorum sana, duymuyor musun beni! Böyle her şey bitmiş gibi davranamazsın. Benim kardeşim, bebeği için o yataktan kalkacak. Oğlunu annesiz bırakmayacak!"

Tıpkı Gökalp gibi konuştuğu onun da sesi boğuldu. "Sonra

ben sürpriz yumurtaya ne derim?" dedi. "Annen seni bırakıp gitti diyemem ki."

İlk defa Gökalp, Selin'e sarıldı. "Abla onu bir görseydin..."

İkisi birbirlerine sarılmış hâlde ağlarken yanlarına Nefise'nin arkadaşı Büşra geldi. O da Selin gibi kötü bir haber olduğunu sanarak panikledi. "Nefise iyi, değil mi?"

Selin geri çekilerek iyi olduğunu söyledi. "Daha da iyi olacak." dedi ve merakla babasını sordu.

"Nihat amca hâlâ annenle konuşuyor. Ailevi konulara girince sana bakmak için arkandan geldim."

Selin annesinin bir şeylerden şüphelendiğinden emin olurken, Gökalp'i kendine çekidüzen vermesi konusunda uyardı. "Babam seni bu hâlde görmesin. Görürse o da bizim gibi yanlış anlar şimdi."

Genç adam onu başıyla onayladığında Büşra, Gökalp'e selam verdi. "Seni bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum." dedi. "Kader ne yaptı etti, yine hepimizi bir araya topladı."

Onun imasıyla Selin susması için gözlerinin içine baktı. Zira fırsatını bulduğu an Büşra'nın gerçekleri ortaya dökebilme potansiyeli vardı. Nefise'ye defalarca Gökalp'e her şeyi anlatması için baskı yapan kız, Nefise bu hâldeyken çok zor susacaktı. Selin de onunla aynı fikirde olsa bile kardeşine yemin etmişti. Eğer birisi Gökalp'e gerçeği açıklayacaksa o kişi Nefise'nin kendisi olmalıydı. Zaten Çağrı'nın varlığını açıklayarak ileri gitmişti, daha fazlasına izin veremezdi.

Selin kardeşine karşı vicdanını rahatlatmaya çalışırken aklına bebeği Gökalp'e verdiği geldiğinden, "Eyvah!" dedi. "Babama çocuğu komşuya bıraktığımı söyledim. Ya eve giderse? O zaman öğrenir komşuda olmadığını. Ben bunu nasıl akıl edemedim?"

Selin'in söylediği yeni yalandan sonra Gökalp kendini toparlamaya çalıştı. Bu konuyu daha fazla uzatmamaya karar verdi. Çünkü vakit geçtikçe işler daha çok sarpa sarıyordu. Gerçeklerden ne kaçabilirdi ne de onları saklayabilirdi. Beş on dakika önce

darmadağın olan kendisi değilmiş gibi Selin'e her şeyi düzelteceğini söyledi. Ardından, "Nihat amca bahçede mi?" diye sordu.

"Evet. Annemle konuşuyordu. Neden sordun?"

Cevap vermedi Gökalp. Cesaretinin kırılmasından çekinecek doğrucu çıkış kapısına yürüdü. O, hastanenin bahçesine çıktığında Nihat Bey giriş kapısına doğru yaklaşmaktaydı. Adımlarını hızlandıran adam, "Haber mi var oğlum?" dedi.

Tükenmiş görünen Gökalp haber olmadığını söyledi. "Yok Nihat amca. Doktorla konuştum, durumu aynı. Benim seninle konuşmam gereken başka bir mevzu var."

Orta yaşlı adam şaşırdı. Ne konuşacağını merak etti. Kızının durumunda bir değişiklik olmadığını öğrenince az da olsa içi rahatladığından, "Tamam." dedi. "Şükürler olsun yaşıyor."

İkisi birlikte bahçedeki büfeye ilerlediler. Büfeden su alan Gökalp, yakınlarındaki beton masayı gösterdi. Her an son nefesini verecekmiş gibi ağır hareket ederken, "Şuraya geçelim." dedi.

Gökalp'in gizemli, bir o kadar da ürkek olan tavırlarını Nihat Bey hayra yormadı. Korkudan hızla rengi sararırken, "Kızım iyi, değil mi?" dedi. "Bana yalan söylemedin?"

Gökalp, onu Nefise'nin iyi olduğuna ikna ederken nereden, nasıl başlayacağını düşünüyordu. Nihat Bey her türlü üzülecekti ama nasıl anlatılırsa daha az üzülmüdü, işte ona karar veremiyordu. Çünkü anlatan için olduğu kadar dinleyen için de zor bir meseleydi. Özellikle de Nefise'yi gördüğü andan itibaren mantığı durduğundan daha bir zordu.

Aralarında uzayıp giden sessizliği bozmak için konuya iptal olan nikâhı ile girdi. "Nihat amca, evlenmekten vazgeçtiğimi biliyorsun. Vazgeçtim çünkü nişanlımla aramda herhangi bir gönül bağım yoktu."

Nihat Bey onu ilgiyle dinlerken konunun nereye varacağını merak ediyordu. Gökalp anlatmaya devam etti. "Nişanlım, çalıştığım mimarlık şirketinin sahibinin kızı. Onunla şirkette tanış-

tık. Bana karşı bir şeyler hissettiğini hiç fark etmedim çünkü çok yakın zamanda sevdiğim kız tarafından terk edilmişim. Yaralı olan kalbime başka birisini almaya gücüm yoktu. Bir gün patronum, benden kızı ile evlenmemi rica etti. Önce şaka yaptığını sandım. Ciddi olduğunu anlayınca reddettim fakat kız hastaydı, lösemi. Çok üzüldüm durumuna. Gencecikti, hayat doluydu. Aramızda bir yaş ya var ya yoktu. Babası kızının mutlu olabilmesi için gururunu çiğneyip bana bu teklifi yapmıştı. Benim zaten aşka, mutluluğa inancım kalmamıştı, o nedenle kabul ettim. Ama nikâh günü imza atacakken bir haber aldım ve hiç düşünmeden o masadan kalktım.”

Gökalp soluklanmak ister gibi beklerken, Nihat Bey’in aklına onu hastanede damatlıkla gördüğü an geldi. Şüphelendi ancak şüphesini dile getirmedi. Tam bu esnada Gökalp gerçeği itiraf etti. “Nihat amca, beni bir yıl önce saçma sapan bir bahaneyle terk eden kişi Nefise’ydi.” dedi. “Ben senin kızını çok sevdim.”

Nihat Bey inanamıyordu öğrendiklerine. Şaşırmış, kalmıştı. Ne diyeceğini bilemiyordu. Tamam, kimseye söylemese bile Gökalp ile Nefise’yi hep çok yakıştırmıştı. İkisinin evlenmesini çok istemişti ama bu şekilde değil. Karşısında suçlu gibi boynunu büken Gökalp’e bir şeyler söylemek için her ağzını açtığında kelimeler dilinin ucunda kaldı. Konuşamadı. Onun sessizliğine karşılık Gökalp, “Bebeği bilmiyordum.” dedi. “Ben de bugün Selin abladan öğrendim.”

BİRKAÇ AY ÖNCE

Nihat Bey, Selin’in kucağındaki bebeğe bakarken kalbi ısındı. Öyle güzel bir bebektir ki onu kucağına almak için kollarını uzattı. Bir yandan da Nefise’yi sordu.

İstanbul’a geldiklerinden beri babalarının evlerine ikinci gelişle-

riydi bu. İlki eve yerleştikten sonraydı, ikincisi ise o andı. Babasının yumuşamaya başladığını anlayan Selin zıbının içindeki bebeği dikkatlice kucığına verdi. "Nefise banyoda baba." açıklamasını yaptı. Sonra yoldan gelen babasına su getirme bahanesiyle odadan çıktı. O dışarıya çıktığında babası minik torununa bakarak gülümsedi. "Dedesinin en küçük boncuğı." dediğini duydu. "Sana nasıl kıyılır? Sen cennetten inen bir meleksin. Allah affetsin beni."

Selin başını eğerek kapının kenarından babasına baktı. Nihat Bey, Çağrı'yı koklayarak gülümsüyordu. Hüzünlü olsa bile mutlu görünüyordu. Gözleri doldu genç kadının. Hemen mutfağına dönüp bir bardak su doldurdu. Elinde bardakla dışarıya çıktığında mutfağın bitişiğinde bulunan banyonun kapısı açıldı. Nefise'yle yüz yüze geldiklerinde, "Babam burada." dedi. "Çağrı da kucığında."

Nefise panikledi. Koruma içgüdüleriyle ıslak saçlarıyla oturma odasına koştu. Babasının bir karıncayı bile incitemeyeceğini bildiği hâlde tedirgindi. Çünkü aylar önce bebeğın doğmasını istemediğini açık açık belli etmişti. Nefise evhamlanarak odanın kapısından girdiğinde babası oğlunun yüzüne bakarak konuşuyordu. "Sen ne kadar güzel kokuyorsun böyle."

Nefise varlığını belli etmek için genzini temizler gibi hafifçe öksürdüğünde, Nihat Bey yüzünü kızına döndü. Sonra bebeği koltuğun üzerine yatırıp, "Seni affetmiş olmam, yaptıklarını unuttuğum anlamına gelmez." diyerek öpmesi için elini uzattı. "Torunuma dua et."

Nefise, Gökalp'ten ayrıldığı günden sonra ilk defa içten gülümse-di. Babasının yanına giderek elini öptü. Bu sırada Nihat Bey, ondan hiç beklenmedik bir harekette bulundu. Kollarıyla kızını sarıp başını öptü. Bu davranış, affedilmeyi hak etmediğini düşünen Nefise'nin gözlerinden yaşlar akmasına sebep oldu. "Benden vazgeçmediğın için teşekkür ederim baba. Seni isteyerek kırmadım. Ne olur affet."

Kızı gibi duygulanan adam ağlamamak için kendini zor tutarken geri çekildi. Gözleriyle koltukta yatan Çağrı'yı işaret ederek, "Mesele bu yavruyu doğurmak değil." dedi. "Asıl mesele, ona anne olabilmek. Asıl mesele yıkılsan da onun için dik durabilmek. Evladın için hayatta karşına her ne çıkarsa çıksın, ne kadar üzülsen üzü, bütün zorluklara, kötülüklere göğüs gerip onu koruyabilecek misin?"

Nefise tek bir saniye bile düşünmeden cevap verdi. "Sonuna kadar."

GÜNÜMÜZ

Nefise'yle yaptığı son konuşmayı hatırlayan Nihat Bey katı görünse bile birisi dokunsa dağılacak duruma gelmişti. Küçük bir çocuk gibi bağıra bağıra ağlamak istiyordu, yapamıyordu. Kırmak, dökmek istiyordu ama zincire vurulmuş gibi yerinden hareket edemiyordu. Eğer bulundukları zamandan çok daha önce Nefise'nin evlendiği kişinin Gökalp olduğunu duymuş olsaydı, tepkisi çok daha farklı olabilirdi. Bunu da biliyordu. Tanıyordu kendini. Ama her şey boştu. Olan olmuştu. Söyleyeceği hiçbir söz, ne kızında açılan yaraları ne de kendinde açılanları iyileştirebilirdi. O an için önemli olan tek bir şey vardı, Nefise'nin ölüm kalım savaşını kazanması.

Çatılan kaşlarıyla ellerini dizlerine yerleştirmiş hâlde yere bakarak düşünürken, Gökalp hatalı olduklarını kabul etti. "Nihat amca ne söyleyen yerden göğe kadar haklısın ama biz birbirimizi çok sevdik. O kadar çok sevdik ki ailelerimizin ne hissedeceğini, ne düşüneceğini hesaba katmadan gizlice evlendik. Nasıl olsa okul bitince karşı çıkmazsınız diye düşündük. İşlerin bu noktaya geleceğini bilemedik. Yemin ederim, sizlere karşı yaptığımız tek yanlış, habersiz evlenmemiz oldu. Ne senin ne de kendi ailemin şerefini ayaklar altına alacak bir şey yapmadık."

Gökalp konuşurken, Nihat Bey susması için önce elini kaldırdı. "Benim yerimde olsaydın sen ne yapardın?" diye sordu.

Cevap veremedi. Sorunun ağırlığı altında ezildi. Yüzüne bakmadığı için bakışlarını kaçırarak sustu. Çünkü haklı olduğunu biliyordu. İster tanıdık ister yabancı olsun, birisi karşısına çıkıp kızıyla habersiz evlenip boşandıklarını söylese kendisinin muh-

temelen çıldıracağını düşündü. Hatta tekme tokat dalacağını...

Nihat Bey, yanıt alamayacağını bilerek sormuştu bu soruyu. Gökalp'i çocukluğundan beri tanıyordu. Alt kat komşusuydu. Elinde büyümüş sayılırdı. Onun empati kurması, kendini bir anlığına bile olsa Nihat'ın yerine koyması, ne hissettiğini anlaması için yeterliydi.

Gökalp'in yüzüne baktığında amacına ulaştığını anlayan adam ayağa kalktı. "Nefise kendine geldiğinde bunların hepsini ikinizle birlikte konuşacağım."

Nihat Bey'in kendisini sessizliğiyle cezalandırdığını düşünen Gökalp, hastaneye giden adamın arkasından baktı. Eğer söze, "Senden bunu beklemezdim." diye başlamış olsaydı daha mı az utanacağını düşünürken, cebindeki telefonu çaldı. Ekranı baktığında annesinin ismini gördü. Bu demek oluyordu ki babası her şeyi anlatmış, annesi Çağrı ile tanışmıştı. Nefise'yi kaybetme korkusu, gün içinde öğrendikleri, Nihat Bey ile yüzleşmesi... Hepsi üst üste gelmişti. Son yirmi dört saat içinde kaldırmakta zorlanacağı öyle çok şey yaşamıştı ki... Bir de bunlara annesinin azarını, sitemini eklemek istemedi. Telefonu meşgule alıp mesaj yazdı. "Anne sonra konuşalım, müsait değilim."

Mesajı gönderdikten sonra Nefise'ye yakın olmak için içeriye girdiğinde, Metin ve Meltem'le karşılaştı. Annesinden kaçmış fakat eski nişanlısına yakalanmıştı. Bir kişiyle daha yüzleşmek o an istediği son şey olduğu hâlde yanlarına yaklaşıp selam verdi.

Ozan'dan gizli saklı evden çıkan Meltem, Metin'den önce davranarak, "Hastanın durumunda gelişme var mı?" diye sordu.

Gökalp olmadığını belirtmek için başını sağa sola sallarken, Meltem dolan gözleriyle sevdiği adama baktı. Onu seviyordu, Nefise'yi. Bunu anlamamak için aptal olmak gerekirdi. Nikâh masasında terk edilmesine rağmen kabullenmek istemediği gerçeğe asıl o an yüzleşti. Kızamıyordu Gökalp'e. Gücenemiyordu da. Babası istedi diye hasta bir kızı son zamanlarında mutlu etmek için kendini kurban edecek kadar yüce gönüllüydü âşık olduğu adam. Kalbi onu boşuna seçmemişti. Eğer Nefise'nin

başına gelenleri duymamış olsaydı, kendisiyle evleneceğinden emindi. Ayrıca mutluluğunun yarım kalmasına rağmen hak veriyordu Gökalp'e, kızamıyordu. Eğer kendisi sevdiği ve iyilik yapmak istediği kişi arasında kalsaydı, üstelik bu bir ölüm kalım savaşı olsaydı, kendi de aynı şeyi yapar, sevdiğini seçerdi.

Gökalp'in gözlerindeki kederi gören Meltem onun mutsuz olmasına, üzülmesine dayanamadı. Sevmek bir yerde sevdiğinden vazgeçmeyi, gerekirse onun başka birisiyle de olsa mutlu olması için çabalamayı gerektirirdi. O nedenle Gökalp'in gerçeği öğrenmeye hakkı vardı. Nefise'nin, annesinin ameliyat parası için projeyi Ozan'a sattığını öğrenme vakti gelmişti. Hem annesinin sağlığı için aşkını feda eden bir kadın kötü birisi olamazdı.

Cesaretini toplayan Meltem, Metin'den özür dileyip Gökalp'in yüzüne bakarak yalnız konuşmak istediğini söyledi. "Biliyorum, şimdi sırası değil ama konuşmamız gerekiyor."

10. BÖLÜM

“HAIN”

Gökalp, onun yarım kalan evlilikleri ya da işle ilgili konuşmak isteyebileceğini düşündü. Kızını nikâh masasında bıraktığı için belki de Hulusi Bey haklı olarak onu şirketinde istemiyordu. Gerçi istese bile artık işine devam etmesi söz konusu olamazdı. Gökalp kafasındaki varsayımlarla düşünceli hâlde Meltem’e bakarken; Meltem, “Lütfen.” dedi. “Rica ediyorum. Benim bildiğim ama senin bilmediğin önemli bir konu var.”

Meltem’in itiraf edeceği gerçekten habersiz olan Gökalp onu daha fazla kırmak istemiyordu. Evlenmekten vazgeçerek fazlasıyla üzümüştü. Ama Nefise bu hâldeyken açıklama yapacak, başka bir şey düşünebilecek hâlde de değildi. Bir yanında sevdiği, diğer yanında ise hasta olan eski nişanlısı vardı. Annesinin Meltem’le ilgili söylediklerini anımsadığında son bir defa konuşmak için gönülsüzce, “Tamam.” deyip yakınlarındaki boş koltukları işaret etti.

Bu sırada karşılarındaki başka bir koltukta oturan Nihat Bey, Selin ve Büşra ile konuşuyordu. Meselenin ne olduğunu tahmin etmek Gökalp için zor değildi. Büyük ihtimalle az önce bahçede yaptıkları konuşmayı anlatıyordu. Hatta Selin’in kızaran yüzüne bakılırsa, sakladıkları yüzünden azar yiyordu.

Gökalp ve Meltem, kafeteryadan içecek bir şeyler alacağını

söyleyen Metin'e teşekkür edip koltuklara yerleştiler. Bildiklerini direkt konuşamayan genç kadın cevabını bildiği soruyu emin olmak adına tekrar sordu. Metin'in, Gökalp'in Nefise'yi sevdiğini, hikâyelerini anlatmasına rağmen, "Onu çok mu seviyorsun?" dedi.

Bir başkasının Nefise'den bir hiçmiş gibi bahsetmesi, 'o' demesi Gökalp'in canını yaktığı için Meltem'in hitap şeklini, "Nefise," diye düzeltti. "İsmi Nefise."

Meltem özür diledikten sonra açık olan uzun kumral saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıp mahcup şekilde sorusunu tekrarladı. "Nefise'yi bu kadar çok mu seviyorsun?"

Meltem'in sorduğu soruyla Gökalp'in hafızasında yıllar öncesi canlandı.

8 YIL ÖNCE

Gökalp, Nefise'nin hasta olduğunu öğrendiği öğle saatinden itibaren bahçede, tam da onun penceresinin önünde bekliyordu. Yanına gelen ablası Suna, "Oğlum manyak mısın sen?" dedi "Gece yarısı oldu, soğuktan donacaksın. Eğer yukarıya çıkmazsan annem babamı arayacakmış."

Annesinin gönderdiği haberi umursamadı Gökalp. Kararlı olduğunu göstermek için dayandığı bahçe duvarının üzerine oturdu. "Ben böyle iyiyim abla. Anneme söyle, beni merak etmesin. Ayrıca da babamı aramasına hiç gerek yok."

Kardeşinin söz dinlememesi Suna'yı sinirlendirdi "Sana Nefise iyiymiş. Selin uyuduğunu söyledi, demedim mi? Şimdi çabuk in oradan! Bak, ergen falan dinlemem, patlatırım bir tane."

Ablasının ısrarına dayanamayan Gökalp, "Beni bir salın, yeter!" dedi. "Gelmeyeceğim diyorsam, gelmeyeceğim. Bak beni zorlarsan anneme nişanlıyla öpüştüğünüzü söylerim. Sizi mutfakta gördüm."

Gökalp'in tehdidiyle yüzü kızaran Suna kardeşine kızdı. "Sen bizi mi gözetliyorsun, terbiyesiz. Ne hâlin varsa gör! Sabaha kadar şu betonun üstünde kıçın buz tutarsa belki aklın başına gelir."

Suna söylenerek gittikten sonra Gökalp, Nefise'nin odasının camına bakmaya devam etti. Bir yandan da babasının doğum gününde aldığı cep telefonunu kontrol ediyordu. Fakat Nefise ne camda görüldü ne de ablası Selin'in telefonundan mesaj attı. Soğuktan donmak üzere olan ellerini kendi nefesi ile ısıtmaya çalışırken apartman girişindeki hareketliliğe baktı. Baktı ve penye pijamasının üzerine ablasının montunu giymiş olan Nefise'nin kendisine doğru yürümekte olduğunu gördü. Şaşkınlıkla duvarın üzerinden atlayıp sevdiğine koştu. "Öldüm merak-tan, iyi misin?" dedi. "Kaç saattir ne cama çıktın ne mesaj attın. İnsan haber vermez mi? Hem bu hâlin ne, pijamayla dışarıya nasıl çıktın? Sizinkiler ya fark ederse..."

Gökalp arka arkaya sorularını sorarken, Nefise susması için parmak uçlarıyla Gökalp'in dudaklarına dokundu. "Beni bu kadar çok mu seviyorsun?" dedi. Aslında cevabı biliyordu ama Gökalp duygularını çok anlatmazdı. Daha çok gösterirdi, hissettirirdi. Şimdi, bulundukları anda olduğu gibi. Ablasının yakın arkadaşı olan Suna, Selin'i arayıp Gökalp'i eve sokamadıklarını, Nefise'nin iyi olduğunu görmeden içeriye girmeye niyetinin olmadığını anlatınca bir kere daha anlamıştı sevildiğini. O kadar mutlu olmuştu ki az daha hasta olduğu için şükredecekti.

Nefise'nin sorusunu beklemeyen Gökalp, birileri tarafından izlenilmediklerinden emin olmak için apartmana baktıktan sonra sesini alçaltarak, "Çok." dedi. "Çok seviyorum seni."

Nefise'nin sokak lambalarının aydınlattığı yüzü gülümsedi. İlk defa Gökalp sevdiğini açıkça itiraf ediyordu. Sevildiğini bilmek başkaydı ama hem bilip hem de hissetmek bambaşkaydı. On beş yaşın verdiği heyecanla sesi titreyerek, "Biliyorum." dedi. "Ama artık içeriye girmelisin. Hasta olmanı istemiyorum."

Gökalp, Nefise'ye iki beden büyük gelen montunun fermuarını çekip kapüşonunu başına taktı. "Tamam, istediğin gibi olsun ama önce sen git. Ben arkandan gelirim. Şimdi Nihat amcaya ya da Nursel tey-

zeye falan yakalanırsınız, Allah korusun. Hem cidden sen bu saatte nasıl dışarı çıktın?"

Nefise kolları uzun olan montla kendi bedenini sararak Yeliz ablası sayesinde olduğunu anlattı. "Suna abla, Selin ablamı aradığında Yeliz ablam da yanındaymış. Seni çok sever, bilirsin. Sana kıyamadığından beni uyandırdı. İlaçlar yüzünden öğleden beri deliksiz uyuyordum. Annem ve babam yattıklarından kapıdan çıkmam kolay oldu."

Nefise ablasının kapıda beklediğini söyleyerek Gökalp ile vedalaştı. Ertesi gün hafta sonu olduğundan görüşemeyecekleri için ikisi de üzgündü. "Pazartesi günü görüşürüz."

Okula gitmek için sözleştiklerinde Nefise için gitme vakti gelmişti. Sırtını Gökalp'e dönüp iki adım attı fakat gidemedi. Olduğu yerde bedenini sevdiğine çevirdi. "Ben de seni seviyorum. Hem de çok." dedi.

Gökalp sevinçle sırıtırken cevap verdi. "Biliyorum."

GÜNÜMÜZ

Geçmiş anılarıyla kalbi sızlayan Gökalp üç dört metre ileride, tam karşısına düşen koltuklarda oturan Nihat Bey ve kızlara bakarak, "Çok." deyip cümlesini Meltem'e dönerek tamamladı. "Çok seviyorum. Bunları duymanın seni incittiğini biliyorum ama elimde değil. İnkâr edemeyecek kadar çok yorgunum Meltem. Seni istemedenden üzdüğüm için özür dilerim. Böyle olmasını hiç istemezdim."

Meltem önemli olmadığını söyleyip üzüntüsünü saklamak için tebessüm etmeye çalışsa bile Gökalp onun gözlerindeki hayal kırıklığını, acıyı görebiliyordu. Çünkü aşk acısı çekmenin ne demek olduğunu tecrübe etmiş bir adamdı. En iyi kendisi bilirdi. Ve şimdi katlanılması zor olan bu acıyı kendisi yüzünden Meltem taşıyordu. Güya hasta bir kızı mutlu etmek için bir yola çıkmıştı. Çıkmuş ve o yoldan geri dönmüştü. Vicdanı huzursuzdu

ama zaten yeteri kadar haksızlık yapmıştı ona. Yalan söyleyerek daha fazla kandıramazdı. O sebeple, "Seni sevmek istedim, yemin ederim, denedim." dedi. "Sen hayatımda gördüğüm en harikulade kadınsın ama Nefise... Nefise benim sadece bugünüm, yarınım değil; geçmişim, çocukluk aşkım. Gözümü açtım, onu gördüm. Sonra da kimseyi göremez oldum."

Gökalp'in itiraf ettikleri Meltem'in zoruna gitse de, "Şanslı kızmış." dedi. "Hangi kadın böyle sevilme istemez ki? Ayrıca hakkımda düşündüklerin için çok teşekkür ederim. Zorla güzellik olmuyormuş. Bu sayede bunu öğrendik. İnşallah Nefise bir an önce iyileşir ve çok mutlu olursunuz."

Gökalp güzel temennileri için teşekkür etti. "İyileşecek. Hatta iyileşmek zorunda. Başka şansı yok."

İkisi konuşurken Gökalp'in cep telefonu çaldı. Yine annesi olduğunu düşünerek önce önemsemedi ancak arayan kişi ısrarcı olunca Meltem'den özür dileyerek telefonu cebinden çıkarttı. Ekranda ablası Suna'nın ismi yazıyordu. Üstelik görüntülü arıyordu. Normalde hiç görüntülü aramazdı. Aklına oğlu geldi. Bebekle ilgili bir sorun olabileceğini düşündüğü için ekranı kaydırды. Saniyeler içinde ablası ve kucağındaki Çağrı ekrana geldi. Telaşla, "Ablacığım bir sorun yok, değil mi?" dedi. "O iyi."

Ablası gülümseyerek emziğini emen bebeği ekrana yaklaştırdı. "Yok, merak etme. Az önce babam eczaneden emzik aldı. Seninki yalancı memeyi verir vermez sustu. Gökalp... Oğlun sana çok benziyor."

Gökalp gerilerek, "Tamam ablacığım, ben seni az sonra ararım." dedi. Bebekten haberi olmayan Meltem'i daha fazla yaralamamak için görüşmeyi sonlandırdı. Fakat genç kadın telefondaki sözleri işitmişti. Yanlış duymuş olmayı dilerken şaşkınlıkla, "Oğlun mu?" dedi.

Gökalp ablasının aramasına sinirlenirken, "Evet, oğlum." dedi. "Nefise ayrıldığımızda hamileymiş. Baba olduğumu ben de bugün öğrendim. Fakat neden sakladığını henüz öğrenemedim."

Meltem aldığı haberle kendini çok kötü hissetti. Başkasını

sevmesini kabullenmek çok zor değilmiş gibi bir de bebekleri olduğunu öğrenmişti. Sanki kocasını başkasına kaptırmış, üstüne bir de rakibi olan kadın sevdiği adam için çocuk doğurmuş gibi hissetti. Nefise'nin yerinde olmayı, Gökalp'e bebekler vermeyi öyle çok isterdi ki. Fakat mümkün değildi bu. Hastalıklı bedeni hamileliği kaldıramazdı. Meltem düşüncelere dalarken fark ettiği başka bir gerçek yüzünden suçluluk duydu.

Onun aklından geçenleri bilmeyen Gökalp yaşattıkları yüzünden tekrar özür dilerken, Meltem sözünü kesti. "Sanırım asıl özür dilemesi gereken kişi benim." dedi. "Lütfen kendini kötü hissetme. Tek haksızlık yapan sen değildin. Hasta olduğumu, çok uzun ömrüm olmadığını bile bile ben de seninle evlenmek istedim. Beni sevebileceğini düşünürken bir gün öldüğümde acı çekebileceğini hiç düşünmedim. Bencillik ettim. Üzgünüm."

Aralarında süren konuşmanın bir yere varmayacağını biliyordu Gökalp. Karşılıklı pişmanlıklarını ifade edecek zaman değildi. Üzerlerindeki bakışlardan Nihat Bey ve Selin'in, Meltem'in varlığından rahatsız oldukları belliydi. Daha fazla sabredemedi. "Bana söylemek istediğin konu neydi?" dedi.

Meltem kısa bir an yere bakıp düşündükten sonra başını kaldırdı. Artık vakti gelmişti. Sevdiği adama son görevini yapıp onun hayatından sonsuza dek çıkmalıydı. Onun için çok zor olsa bile Gökalp'in gözlerine bakarak geçmişi hatırlattı. "Hani, Amerikalı ortakların yüksek lisans için verdiği burs vardı." dedi.

Gökalp kaybettiği bursu hatırladığında sinirle dişlerini sıkı. Umut bağladığı, geceler boyu üzerinde çalıştığı projesine o kadar güvenirken reddedilmişti. Meltem'e, "Bana bunu neden hatırlatıyorsun?" diye sordu.

Meltem konuya nasıl gireceğini bilmiyordu. Nereden başlasa başlasın, sonucun öfke patlaması olacağını tahmin edebiliyordu. Çünkü Gökalp'in Ozan'a çok güvendiğinden emindi. Yine de fazla uzatmanın faydasız olduğunu bildiğinden, "Ozan senin projeni kendi projesi olarak Amerikalılara sundu." dedi. "Aslında kazanan senin projendi ama Ozan'ın adıyla onlara ulaştı."

Gökalp yanlış anladığını düşündü önce, sonra Meltem'in şaka yaptığını sandı ancak bulundukları ortam ve zaman soğuk bir şaka için uygun değildi. Zaten Meltem de öyle bir kız değildi. Böyle bir yanlış Ozan'a yakıştırmayan Gökalp uğradığı şokla, "Nasıl ya!" dedi. "Bu mümkün değil ki. Bir kere Ozan'ın burs almak için böyle bir dalavereye ihtiyacı yok. Yanlışın var. Ozan yapmaz."

Meltem, Gökalp'in gerçeği kabullenmek istemeyişine şaşırmadı. Çünkü kim olsa onun gibi düşünürdü. Ozan her yönden yüksek lisans yapmak için yurt dışına gidecek imkâna sahipti. Gökalp'e olanları anlatırken elini tutmak istedi. Hatta kafası al-lak bullak olan genç adama elini uzattı fakat yanlış anlaşılacağını düşündüğü için geri çekti. Bir önceki güne kadar hayatını birleştireceği, eşi olacağı adamken şimdi yabancısıydı. Ciddi olduğunu ispat eder gibi duruşunu dikleştirip, "Ozan'ın bursa ihtiyacı yoktu ama senden daha yetenekli olduğunu ispat etmeye ihtiyacı vardı. Kendince hem babamın takdirini kazanıp gözüne girecekti hem de Amerika'ya giderek ondan tamamen kurtulacaktı."

Meltem'in son söylediklerinden sonra Gökalp, Ozan'ı düşündü. Hep babasından yakınırdı. Hulusi Bey kötü bir baba değildi ama söz konusu iş olduğunda hep en iyisini isterdi. Olmadığında ise lafını esirgemez, yanlışları tek tek insanın yüzüne söylerdi. Buna oğlu ve kızı da dâhildi. Şirkete girdikten sonra kahve servisi yapan personelinden, muhasebecisine kadar herkesi bir tutar, eşit davranırdı. Bir tek Ozan'ın üzerine herkesten daha çok gittiğine şahit olmuştu. Bunun sebebini de çok iyi biliyordu. Oğlu hep en iyi olsun istiyordu. Bir keresinde Hulusi Bey'in Ozan'dan bahsederken, "O sıkıya gelemez. Bugüne kadar bir işi ciddiye alarak yaptığını göremedim." dediğini duymuştu. "Amerika sevdası ne kadar sürecektir göreceğiz. En fazla bir sene veriyorum. Sıkılır, geri döner." diye devam etmişti.

Geçmiş anılarını gözden geçiren Gökalp hâlâ inanamıyordu. "Bunu nasıl yapar, nasıl yaptı? Son ana kadar projelerimizi sır gibi sakladık. Özellikle birbirimize göstermemeye, anlatmamaya kendisi söz verdirdi."

İkisinin sessiz sohbetini izleyen Nihat Bey, konuyu bilmediği için onları görmeye katlanamadı. Nefise içeride hiçbir şeyden habersiz yataarken sevdiği adam nişanlısıyla konuşuyordu. Tamam, Gökalp, Nefise'yi seviyordu, bunu delikanlı gibi karşısına geçip itiraf etmesinden anlamış, aşkını gözlerinde görmüştü ama yine de tahammül edemiyordu. Büşra ve Selin'e sigara içmek istediğini söyleyerek dışarıya çıktığında; Meltem, Gökalp'e, "Dahası var." dedi. "Bunları seninle paylaşmak çok zor ama bilmen gerekiyor."

Gökalp yaşadığı duygusal kaostan dolayı patlamak üzereydi. İçinden *Daha fazla ne olabilir ki* dediğinde derin bir nefes alan Meltem gerçeği açıkladı. "Projeyi Ozan'a Nefise vermiş."

Nefise'nin ismini duyan Büşra ve Selin dikkatlerini Gökalp ve Meltem'e verdiklerinde, Meltem bildiklerini anlatmaya devam etti. "Nefise, annesinin ameliyat masrafı için yapmış bunu. Ozan'dan para almış."

Öğrendikleri Gökalp üzerinde soğuk duş etkisi yaparken projeyi teslim ettiği günleri hatırladı. Meltem'in anlattıklarının doğru olması imkânsızdı. Çünkü Nefise'nin annesi yüksek lisans fırsatı çıkmadan çok önce ameliyat olmuştu. Üstelik hastane masraflarını karşılayacak güçleri de vardı. Meltem'e, "Bu anlattıklarında yanlış olan bir şey var." dedi. Yükselttiği sesiyle, "Nefise bana bunu yapmaz." derken Selin'e baktı. "Annesinin ameliyat olabilmesi için projeyi Ozan'a satmaz. Çünkü Nursel teyze ameliyat olduktan aylar sonra bu iş çıkmıştı."

Gökalp'in son söylediklerini duyan Büşra yerinden kalkıp nefret dolu bakışlarıyla ikisine yaklaştı. "Sen ne dedin?"

Ne döndüğünü anlamaya çalışan Selin, Büşra'yı durdurmak için kolunu tutsa bile genç kız Ozan'ın yaptıklarına öyle öfke doluydu ki yerinde duracak gibi değildi. Meltem'i hedef alarak, "O şerefsiz kardeşin utanmadan bir de bunu mu uydurdu!" dedi. "Kıza yaptıkları yetmedi, bir de iftira mı atıyor?"

Gökalp ve Meltem, Selin ve Büşra ayakta karşı karşıya duruyorlardı. Kafeteryadan dönen Metin ortamın gerildiğini anlayıp

araya gireceği sırada, Gökalp arkadaşını kenara iterek Büşra'ya ne demek istediğini sordu. "Ozan, Nefise'ye ne yaptı?"

Selin, Gökalp'in kararan bakışlarını gördüğü an Büşra'yı geri çekse de laf ağızdan çıkmıştı bir kere. Eğer Nefise'ye verdiği söz olmasa Ozan'ın kardeşini nasıl tehdit ettiğini büyük bir zevk alarak en başta kendisi anlatacaktı. Konuşmamak için kendisiyle savaşıırken Gökalp'e, "Yok bir şey." dedi.

Fakat onun bu tavrı çok inandırıcı değildi. Bir şeyler döndüğünü anlayan Gökalp, Büşra'ya bakarak sorusunu bu sefer daha yüksek sesle tekrarladı. Aklına birbirinden kötü türlü türlü senaryolar gelirken, "Sana söylüyorum Büşra!" dedi. "Ozan, Nefise'ye ne yaptı? Ne saklıyorsunuz siz?"

Meltem ilk kez Gökalp'in öfkesine tanık oluyordu. İlk defa onun ruh hâlinden korkuyordu. Her daim dingin bakışlara sahip olan genç adamın gözlerinde yine ilk defa cehennem ateşinin kıvılcımlarını görüyordu. Metin'in kolundan tutmasına, diğer hasta yakınlarının, hemşirelerin hastanede olduklarını hatırlatmalarını umursamıyordu. Delirmiş gibiydi. Büşra'nın söyledikleriyle çılgına dönen Gökalp, "Bana ne sakladığınızı anlatacaksınız!" dediğinde bulundukları bekleme salonuna uzanan koridorun ucunda Ozan göründü. Evden gizlice çıkan Meltem'i almak için yanlarına doğru geliyordu.

Ozan'ı gören Büşra başıyla onu işaret ederek, "Aha! Geliyor ahlaksız. Ona sor." dedi. "Sor bakalım, düğün gecenizde odanıza yerleştirdiği kamera sayesinde projeyi alabilmek için Nefise'ye nasıl şantaj yapmış? Anlatacak yüreği var mı çok merak ediyorum."

Gökalp ruhunda çakan şimşeklerle Büşra'ya ne demek istediğini sordu. Aslında cevabı tahmin ediyordu ancak duyguları kardeşi olarak gördüğü adamın böyle bir pislik yapabileceğini reddediyordu.

Selin'in engelleme girişimlerini umursamayan Büşra, Gökalp'e yaklaşıp, "Nefise'yi, mahreminizin olduğu görüntüleri anne ve babasına göndermekle tehdit etti." dedi. "Nefise hem

sana karşı hainlik yaptığını düşündüğünden hem de anne ve babasının o görüntüleri görmelerini istemediğinden seni terk etti. Tabii bir de şu şerefsize zarar verip başını belaya sokmandan korktu.”

Kardeşinin yaptığı iğrençliği öğrenen Meltem’in midesi bulandı, utançtan yüzü kızardı. Kendi öz kardeşi hakkında duyduklarına inanamadı.

Meltem gibi şaşkın olan Metin, bir kendilerine yaklaşmakta olan Ozan’a bir de Gökalp’in öfkeden rengi değişen yüzüne, kararan gözlerine baktı. Yıllardır tanışmalarına rağmen onu ilk kez böyle gözü dönmüş görüyordu. Gökalp’in yumruklarını sıkmasından az sonra kıyametin kopacağını anladı. Gökalp, Ozan’a ne dese ya da ne yapsa haklıydı ancak hesaplaşmak için doğru yer ve zaman değildi. Arkadaşının kolunu tutup sakın olmasını söylemeye niyetlendi fakat geç kaldı. Koşarak aralarındaki mesafeyi kapatan Gökalp, kafasını Ozan’ın suratına indirdi. Nerede olduklarını unutan genç adam, “Şerefsiz!” diye haykırdı. “Yazıklar olsun sana! Kardeşim bildim lan seni! Sen benim karıma nasıl şantaj yaparsın?”

Her şey o kadar hızlı olmuştu ki kim ne yapacağını bilemez hâldeydi. Meltem olduğu yerde gözyaşı dökerken; eli ayağına dolanan Selin, Büşra’nın koluna tutunmuştu. Dilini tutamadığı için arkadaşına kızıyordu. “Nefise uyandığında çok kızacak bize.” diyordu. “Verdiğimiz sözleri tutamadık.”

Neye uğradığını şaşırان Ozan elinin tersiyle burnundan akan kanı silerken, “Ne demek istiyorsun Gökalp?” dediğinde suratına gelen ikinci yumrukla yere devrildi. Tam o esnada Büşra ve Selin’in yüz ifadelerini gördü. Anladı kızların her şeyi anlattığını. Yaptığı hainlik ortaya çıkmıştı. Gökalp’in delirmesinden, şantaj meselesini söylemesinden belliydi. İnkâr etmek bir şeyi değiştirmezdi.

Gökalp küfürler savurarak Ozan’a arka arkaya yumruklarını indirip boğazına yapıştığında, “Dur ben sana anlatacağım.” dedi. “Öldüreceğim oğlum seni.”

Ozan suçlu olduğundan hiç karşılık vermiyordu. Gökalp ise onları ayırmaya çalışan Metin ve hasta yakını olan bir adamı geri itiyordu. "Siz karışmayın!"

Gökalp, Ozan'ın boğazını sıkarken Nefise'nin terk ettiği günü hatırladı. Nasıl yıkıldığını, aylarca kendine gelemediğini... Sonra Meltem ile apar topar nişanlanmasını... Kendinden habersiz sevdiği kadının bedeninde büyüyen küçük canı... Nefise'nin hamileliğini görememişti. Bebeği dünyaya gelirken heyecanla bekleyememiş, sevdiğinin yanında olamamıştı. Ozan, Gökalp'ten sadece projesini çalmamıştı. Ozan, Gökalp'ten babalık heyecanını çalmıştı. Karısıyla geçireceği koskoca bir yılı çalmıştı. Daha da kötüsü, en mahrem anlarını bir sapık gibi izlemişti. Gözleri Nefise'nin tenine değmiş, onun çıplaklığını görmüştü. Bu affedilemezdi. En özel anlarını izlediğini düşündükçe Ozan'ı öldürme isteği içinde çığ gibi büyüdü. Fakat araya giren hastane polisi ve güvenlikler buna engel oldu.

Gökalp'i Ozan'ın üzerinden çekip alırlarken, genç adam hırslını alamadığından tekmelerini acımadan indirdi. "Seninle işim bitmedi Ozan! Duydun mu beni? Öldün oğlum sen. Bu yaptığının bedelini sana ödeteceğim."

Ozan rahat nefes alabilmek için yakasını çekiştirirken, ağzının içine dolan kanı tükürdü, öyle bir görüntü olmadığını söyledi. Video kaydıyla şantaj yapmanın cezası ağır olacağından, "Yemin ederim, Nefise'yi ikna etmek için ona öyle söyledim, inandırdım." dedi. "Başını izlediği video kaydının devamı yoktu."

İtirafının ardından Ozan, Gökalp'in yanındaki kişilere baktı. Meltem de dâhil olmak üzere herkes onun arkasındaydı. Metin'i Gökalp'ten daha önce tanıdığı için onun yanına gitti. Açıklama yapmak için, "Sadece blöf yaptım." dedi. Fakat Metin onu dinlemedi. Ağzında biriktirdiği tükürüğü Ozan'ın suratına tükürdü. "Allah senin belanı versin Ozan! Bu kadar aşağılık olduğuna inanmıyorum."

Meltem, Metin'e sokularak ağlarken; Selin güvenlik görev-

lisi ve polis memurunun arasında onlardan kurtulmak için çırpınan Gökalp'e yaklaştı. O da Meltem gibi ağlıyordu. Yüzüne bakarak, "Nefise'nin senden gerçeği saklamasının bir diğer sebebi de işte buydu." dedi. "Onu öldürürsün diye korkusundan anlatamadı."

Ozan tekme yediği karnını tutarak hastaneden çıkarken, Gökalp kollarını tutan iki adamın ellerinden sıyrıldı. "Bırakın beni! Bu burada kalmayacak!"

Ortalığın yatışmasından dolayı polis memuru sessiz olması için Gökalp'i uyarıp dışarı atmakla tehdit ettiğinde aklına yine Nefise'yi otelde gördüğü son an geldi. Bu kadar acıyla tek başına baş eden sevdiğine son darbeyi de otel odasında kendisi vurmuştu. Belki de Nefise o üzüntüyle daldığından üzerine gelen arabayı fark edememişti. Bunları düşündükçe aklını kaybetme noktasına gelen Gökalp pişmanlık ve üzüntüden dizlerinin üzerine düştü. Bacakları onu taşımıyordu artık. Vicdanında öyle bir yük vardı ki ağırlığı altında eziliyordu. Yumruk yaptığı ellerini hastanenin zeminine art arda indirirken kederinden, "Bilmiyordum." dedi. "Bilsem..."

Daha fazla konuşamadı. Söyleyeceği tüm kelimeler anlamını yitirmişti. Selin, Büşra'ya sarılarak ağlarken; Meltem kardeşinin yaptıkları yüzünden suçluluk duyduğundan Gökalp'e yaklaşılmıyordu.

Gökalp'e yardım Metin'den geldi. Kollarından tutarak, "Kalk hadi." dedi. "Toparlanmalısın."

Gökalp yaşların aktığı gözleriyle Metin'e bakarak, "Nasıl?" dedi. "Nasıl toparlanayım ben şimdi?" Ozan'ın peşinden gidip onu parçalara bölmek isteyecek kadar kin ve nefret doluydu ama hastaneden de uzaklaşamazdı ki.

Metin omzunu sıkarak, "Nefise'ye kendini affettirmek için buna mecbursun kardeşim." dedi.

Metin koluna girdiği Gökalp ile birlikte temiz hava almak için dışarıya çıktıklarında, Meltem de yanlarındaydı. Cesaretini toplayan genç kadın Ozan adına üzgün olduğunu söyledi. "Kar-

deşimin yaptıkları için özür dilemem hiçbir şeyi telafi etmez, biliyorum. Söyleyeceğim hiçbir şey acını da hafifletmez, onu da biliyorum. Ben... Çok üzgünüm."

Gökalp, Meltem'e onun bir suçunun olmadığını söyledi. "İnsan kendi kardeşini seçemiyor maalesef. O nedenle kendini suçlu hissetmen için bir sebep yok."

Meltem gitmesi gerektiğini söyleyerek veda ettiğinde, Metin onu eve bırakmayı teklif etti ancak kabul etmedi. "Gökalp'in sana daha çok ihtiyacı var. Ben taksiyle giderim. Hem biraz yalnız kalsam iyi olacak."

İsrar etmedi Metin. Akli sevdiği kadında kalsa bile bir yerde söylediğinde haklıydı. Öfkeden yerinde duramayan Gökalp'in yanında kalmalıydı. Ozan'ın çevirdiği oyun yeni ortaya çıkmışken onu yalnız bırakmak içine sinmezdi.

Meltem'in gidişiyile yalnız kaldıklarında Gökalp, Metin'e bakarak pişmanlıkla, "Ben ne yaptım Metin?" dedi. "Bilmeden onu kırdım, yıktım. Aşkından şüphe ettim. Bana kendi elleriyle damatlık giydirirken gözlerindeki acıyı göremedim, hissedemedim."

"Bilemezdin ki kardeşim. Sen söyledin, bilsen öyle davranmazdın ki. Hem Nefise kendine geldiğinde hatanı telafi edecek bolca zamanınız olacak."

Metin'in son kurduğun cümleyle Gökalp'in acısı daha da katlandı. Kabul etmek istemese bile Nefise'nin hayati tehlikesi devam ediyordu. Arkadaşına bakarak, "Ya öyle bir zaman hiç olmazsa?" dedi. "Ya benden sonsuza dek giderse?"

Metin aklına kötü şeyler getirmemesini söyledi. İyi düşünmesini, kötüyü çağırmamasını istedi. "Oğlum tekrar evlendireceğiz sizi. Sahicisinden düğün yapacağız. Daha çocuklarınız olacak."

Gökalp'in gözlerinden yaşlar durmaksızın akarken yaşadığı acıya, pişmanlığa, öfkeye rağmen Metin'in umut vadeden sözleri içine su serpti. Tebessüm etmeye çalışarak gözlerini silerken sesi titreyerek, "Bizim zaten bir bebeğimiz varmış." dedi. "İsmi Çağ-

rı. Nefise ayrıldığıımızda hamileymiş. Oğlumuza kaybettiğimiz ikizimin ismini vermiş, biliyor musun?"

Bu habere şaşırın, aynı zamanda mutlu olan Metin, Gökarp adına sevinse bile dişlerini sıkarak küfretti. "Şerefsiz Ozan! Bir adam nasıl olur da bu kadar kansız olabilir?"

Gökarp arkadaşına Ozan yüzünden içinde kalan ukdeleri anlattı dakikalarca. Nefise'nin terk edişinden sonra peşini bıraktığı için pişmanlığını dile getirdi. "Aslında başta inanmamıştım. Bu işin içinde bir iş var demiştim. Sen biliyorsun, onu her yerde aradım, ulaşamadım. Sonra avukata boşanmak için vekâlet verdiğini öğrenince mantığım durdu. Düşünemedim. Benden kurtulmak istediğini sandığıımdan kabullendim. Keşke küçük bir çocuk gibi küsmek yerine üzerine gidip araştırsaymışım. Ne kadar büyük hatalar yaptım Metin ben. Ama o Ozan... Ozan yaptığının bedelini ödeyecek."

Gökarp'in öfkeli sözlerine karşılık Metin nasıl ödeteceğini sordu. "Ne yapacaksın? O şerefsizin kanıyla elini mi kirleteceksin? Hazır Nefise'ye, bebeğine kavuşmuşken hapse mi gireceksin? Asıl o zaman sevdiğin kadını yarı yolda bırakmış olmaz mısın? İçeride ne dedi Selin abla, duymadın mı? Kız, sen elini kana bulamayasın diye anlatmamış. Yalnız başına çektiği onca acı boşa mı gidecek? Bu işin hukuki yolları var. Resmen Nefise'ye şantaj yapmış. Projeni çalmasından bahsetmiyorum bile."

Arkadaşının söylediklerini dinlemeyen Gökarp video kaydını düşündükçe kafayı yemek üzereydi. Bir başkasının gözünün Nefise'nin çıplak vücuduna değdiğini, ilk gecelerini izlediğini düşündükçe kendi saçını başını yolmak istiyordu. "Videomuzu çekmiş lan! Bu ne demek, biliyor musun?" dedi.

Metin tekrar sakın olmasını söyledi. "Oğlum öyle bir kaydın olmadığını içeride söyledi ya!"

"Ne biliyoruz gerçeği söylediğini? Bu saatten sonra o piçin hangi dediğine inanılır?"

Metin ve Gökarp hastane bahçesinde olanları konuşurken, pasaportunu almak için eve ulaşan Ozan kimseye görünmeden

doğruca odasına gitti. Yediği tekme yüzünden bacağı sızlasa bile duramazdı. Her şey açığa çıktığına göre babasının olanları öğrenmesine ramak kalmıştı. Bir an önce geri dönmek üzere evden ayrılmalı, bir otele yerleşmeliydi. Sonra da Amerika'ya dönebileceği ilk uçakta yer ayırtmalıydı. Dolaptan bavulunu çıkartıp içine acil alması gereken eşyaları gelişigüzel yerleştirirken odanın kapısı çaldı. Hemen ardından annesi Nagihan Hanım'ın sesini duydu. "Oğlum gelebilir miyim?"

Sinirden dişlerini sıkarak müsait olmadığını söyledi fakat Nagihan Hanım gelmekte kararlıydı. Pasaportunu bavulun ön gözüne koyup fermuarı çekerken odanın kapısını kilitlemediğini hatırlayarak kendine küfür etti. Aynı anda annesi içeriye girmişti. Arkasında duran kadın, "Seni gördüm." dedi. "Bacağın neden aksıyor, ne oldu?"

Odasındaki kasaya yöneldiğinde annesinin yüzüne bakmıyordu. Kasadan aldığı nakit parayı ceplerine sokuştururken Nagihan Hanım, "Aman Allah'ım!" diyerek kolunu tutup onu kendine evirdi. "Bu hâlin ne? Gökalp'le kavga mı ettiniz?"

"Anne, Allah için bir rahat bırak beni. Çıkmam gerekiyor."

Orta yaşlı kadın tekrar kolunu tuttu. "Bana ne olduğunu anlatmadan hiçbir yere gidemezsin. Meltem'i geri getirmek için gittin ama yalnız geldin. Bir şey olmuş."

Ozan konuşacak zamanı olmadığını, ona vakti geldiğinde her şeyi anlatacağı yalanını söyledi. "Ne olur, şimdi bir şey sorma bana."

Oğlunun hâl ve hareketlerinden kötü bir şeyler olduğunu anlamıştı kadın. O kadar ısrar etmesine rağmen konuşturamamıştı Ozan'ı. Konuşmayacağını da tahmin edebiliyordu. Kırılan kalbiyle, "Tamam." dedi. "Madem benimle paylaşmak istemiyorsun, seni daha fazla zorlayamam. İnşallah Gökalp'e zarar vermemişsindir."

Annesinin gücendiğini anlayan Ozan özür diledi. "Merak etme, kimseye bir şey yapmadım. Şu an başım başka bir konuda feci hâlde dertte anne. Sadece şimdilik bu kadarını bil, yeter."

Nasıl olsa çok yakında olanları duyarsın. Senden tek istediğim, mecbur kaldığımı bilmen."

On dakika içinde elinde bavul, arkasında gözleri dolu hâlde onu izleyen Nagihan Hanım'la birlikte evin çıkışına gidip kapıyı açtığı anda olduğu yerde dondu. Çünkü babası, Meltem ile birlikte tam karşısında duruyorlardı.

Oğlunun elindeki bavula bakan adam gülümser gibi, "Hayırdır evladım, nereye böyle?" dedi.

Ozan, Meltem'in babasıyla konuşup konuşmadığını anlamak ister gibi kız kardeşinin yüzüne baktı. Fakat ne Meltem'in ne de Hulusi Bey'in yüzünde ne düşündüklerini ya da ne hissettiklerini gösteren bir işaret yoktu. Bu demek oluyordu ki babası henüz hiçbir şey öğrenmemişti. Aksi hâlde fırtına çoktan kopardı.

Ozan da tıpkı babası gibi gülümseyerek cevap vermek üzere iken, Hulusi Bey'in nereden geldiğini anlamadığı tokadı ile kapı pervazına çarptı.

Annesi ne olduğunu sorgulayarak araya girmeye çalıştığında babası gürledi. "Çekil aradan Nagihan! Bu şerefsizin yaptıkları yetti artık!"

Ozan suçunu bildiğinden sessiz kalıp başını yere eğerken, Hulusi Bey karısının engel olma çabalarına aldırmadan ikinci tokadı yüzünün diğer tarafına indirdi. "Allah senin belanı versin!"

Meltem babasının tansiyonunun yükselmesinden ya da kalbiyle ilgili sorun yaşamasından endişe duyduğu için kolunu tuttu. "Baba tamam, sakin ol! Sana anlattığıma pişman ettin beni."

Fakat Hulusi Bey'in siniri yatışacak gibi değildi. Zaten doluydu Ozan'a karşı. Başkasının projesiyle yüksek lisans programını kazanması aileleri için yeteri kadar onur kırıcıydı. Aylardır beslediği öfkesi yarım saat önce öğrendikleri yüzünden kontrolden çıkmıştı. Karısı Nagihan, Ozan'ın Meltem'i almak için hastaneye gittiğini söylediğinde, Ozan ve Gökalp'in birbirlerine girmesinden korkarak çocuklarının peşlerinden gitmişti. Fakat çok kötü görünen Meltem'e ne olduğunu sorup biraz da ısrar edince öğrenmişti her şeyi. Duyduklarını sindirmekte zorluk

eken Hulusi Bey, Ozan'ın suratına tükürdü. "Senin gibi evlat olmaz olsun!"

Annesi Nagihan, Ozan'a sarılarak onu kocasının gazabından korumaya çalışırken; Meltem de babasını yatıştırmaya çalışıyordu. Bu sırada annesini geri iten Ozan daha da ileriye giderek babasının son kurduğu cümleye karşılık verdi. "Senin gibi de baba olmaz olsun."

Haddini aşan oğlunun pişkinliğine dayanamadı Hulusi Bey. Kendi kanından, kendi canından olan Ozan'ın saygısızlığına katlanamayarak üzerine yürüdü. Meltem babasına engel olmak için annesiyle birlikte ikisinin arasında durdu. "Babacığım tamam. Ne dediğini bilmiyor o."

Meltem babasından sonra kardeşine dönüp uyardı. "Sen de bir sus artık. Yeter! Hem suçlusun hem güçlüsün!"

Meltem'in söylediklerine kulak asmadı Ozan. Senelerin intikamını almak için babasını daha da öfkeliendirmek ister gibi iki kadının arkasından başını uzatarak, "Ne dediğimi gayet iyi biliyorum." dedi. "Yıllardır sürekli aşağılamalarından, sürekli Gökalp ile kıyaslanmaktan bıktım."

Hulusi Bey, Ozan'ın itirafına sinirli olduğu hâlde alaycı bir gülümseyişle karşılık verdi. "Ve sen de dedin ki, madem babamın istediği gibi birisi olacak götüm yok, o zaman gidip başkalarının sahip olduklarını alayım. Ulan yeri geldi, vaktinde benim babam da beni birileriyle yarıştırdı. Bak yarıştırdı diyorum, kıyasladı demiyorum. Hırslanayım, daha çok çalışayım, azmedeyim diye yüklenirdi bana. Belki yanlış yaptığı ama o yanlış yol bak beni buralara getirdi. Ve getirirken kazandığım her şeyi alnımın akıyla, bileğimin gücüyle kazandım. Sense kalkmış bana yaptığın rezilliğe kılıf uyduruyorsun. Sen var ya... Sen adi bir hırsızsın!"

Nagihan Hanım kocasının söylediklerinden bir şey anlamadığından ne demek istediğini sordu. Orta yaşlı adam tiksindir gibi oğlunu işaret ederek, "Bu it var ya," dedi. "Gökalp ve karısının odasına kamera yerleştirmiş. Görüntülerini alıp kıza şantaj yap-

rak Gökalp'in yüksek lisans için hazırladığı projeyi ele geçirmiş."

Nagihan Hanım inanamayarak, "Gerçekten bu kadar ileri gidebildin mi?" dedi. "Sen ne ara böyle ucuz işlere bulaşabildin oğlum? Biz seni böyle mi yetiştirdik?"

Annesinin de babasıyla aynı fikirde olmasına Ozan isyan etti. Meltem'e nefretle bakarak, "Benim yaptığım hatayı bu yap-saydı, aynı acımasızlığı ona da göster miydiniz?" dedi. Sonra babasına bakarak devam etti. "Ya sen baba, projenin Gökalp'in olduğunu bile bile susmadın mı? Şimdi mi aklın başına geldi?"

Hulusi Bey yumruğunu havaya kaldırarak Ozan'ın üzerine yürüdüğünde karısı ve kızı kollarından tutup engel oldular. Bu sırada gitmek için bavulunu alan oğluna kükredi. "Siktir git ulan! Sakın bir daha kapıma gelme! Senin gibi evladım yok benim."

Vakit gece yarısına yaklaşırken hastanenin bekleme salonunda Selin babasıyla yan yana oturuyorlardı. Onların çaprazında ise Gökalp ve Metin vardı. İki rakip taraf gibi kimse birbirleriyle konuşmuyordu. Metin saatine bakarak gitmesi gerektiğini söyledi. "Geç oldu. Ben artık gideyim." dedi. "Herhangi bir gelişme olursa, saatin kaç olduğu hiç fark etmez, ara beni mutlaka."

Gökalp, Metin'e teşekkür edip onu gönderdikten sonra tekrar eski yerine oturdu. Bu sırada ablası Suna aradı. Merakla telefonu açtığı anda kulaklarına Çağrı'nın ağlayan sesi doldu. "Gökalp, bebeği durduramıyoruz. Sürekli ağlıyor. Babam, hastaneye götürürelim, diyor."

Suna konuşurken gerilerden annesinin sesi duyuldu. "Susmaz tabii çünkü aç."

Telaşlanan Gökalp, Selin'e bakarak ayağa kalktı. "Selin abla mamasını çantaya koyduğunu söylemişti. Bu saate kadar neden vermediniz?"

“Vermez olur muyuz? Bırak mamayı, kendi sütümü vermemi bile denedim, içmiyor.”

Çağrı’dan bahsedildiğini duyan Selin telaşlanarak ayağa kalkıp Gökalp’in yanına yaklaştı. “Durmuyor muymuş?” dedi. Ardından kendi sorusunu yine kendisi cevapladı. “Annesini arıyor.”

Konuşulanları üzüntüyle izleyen Nihat Bey avuç içleriyle yüzünü kapatırken sanki duyması mümkünmüş gibi iç sesiyle Nefise’ye seslendi. “Hadi uyan artık boncuğum. Bak hepimiz seni bekliyoruz. En çok da bebeğin. Oğlunun sana ihtiyacı var. Bize gücensen, kırılсан da ona kıyamazsın sen. O masum için uyan kızım.”

Nihat Bey soğuk duvarların arkasında yatan kızı için dua ederken, Selin’in sesini işitti. “Baba! Gökalp ile Çağrı’ya bakmaya gitsem...”

Torununun babaannesi ve dedesiyle birlikte olduğunu birkaç saat önce öğrendiğinden cevap veremedi. Selin’e gitmesi için başıyla onay verdi.

Dakikalar sonra eve ulaştıklarında bebeğin sesi gece sessizliğinde sokaktan bile duyuluyordu. Gökalp koşarak apartmana girerken Selin de peşinden aynı hızla hareket etti.

İçeriye girdiklerinde bebek, Gökalp’in annesi Saadet Hanım’ın kucağındaydı. Kadın çocuğu kollarının arasında beşikteymiş gibi sallarken, Selin önce evdekilere selam verip sonra yeğenini kucağına aldı. Daha yirmi dört saat dolmamasına rağmen öyle çok özlemişti ki. Doğduğu günden itibaren ilk ayrılıklarıydı bu. Çağrı’yı yatıştırmak istercesine göğsüne çekip sırtını sıvazlarken, “Teyzesinin inatçı prensi.” dedi. Fakat burnuna dolan Nefise’nin kokusuyla konuşmaya devam edemedi çünkü yeğeni tıpkı annesi gibi kokuyordu. Sanki Nefise’ye sarılmıştı. Anbean kendini daha kötü hisseden Selin, bebeği Saadet Hanım’a uzatıp Suna’ya mama hazırlamak için mutfağı sordu. İki genç kadın aceleyle mutfağına koştuklarında; Gökalp, anne ve babasıyla yalnız kaldı. Annesi bir ona bir de durmaksızın içli içli ağlayan

torununa baktı. Çağrı'nın yüzünü incelerken, "Hiç sana benze-miyor," dedi. "Tıpkı annesinin gözleri... Ağzı, burnu, çenesi..."

İsmet Bey karısına susması için kaş göz işareti yaptı. Çünkü Saadet Hanım konuştuğça Gökalp'in kendini daha kötü hissetti-ğini gözlemleyebiliyordu.

Üç dört dakika sonra Selin ve Suna biberonla geri döndükle-rinde, Gökalp, "Mamasını yedirmeyi deneyebilir miyim?" dedi.

Genç kadın biberonu Gökalp'e uzatırken annesi de bebeği kucağına yerleştirdi. Oğluna bakan Gökalp, "Tadının güzel ol-madığını tahmin edebiliyorum ama bunu yemen gerek." dedi. Çağrı onu anlıyormuş gibi sesini kısıp babasına bakarken Gö-kalp devam etti. "Eğer yemezsen büyüyemezsin. Sonra annen sana iyi bakamadık diye bize çok kızar."

"Anlaştık mı?" diyen Gökalp biberonun emziğini bebeğin ağzına yaklaştırdığında Çağrı diliyle geri itip tekrar bağırmaya başladı. Bu esnada Selin müdahale edip biberonun ucunu sıkarak mamanın bebeğin ağzına akmasını sağladı. Mamanın tadını alan Çağrı bütün gücüyle biberonun emziğini emerken odada-kiler şaşırdı. Selin, Saadet Hanım'a bakarak, "İçine çok az şeker ekledim. Başka türlü içmediğini size söylemeyi unuttum, kusura bakmayın." dedi.

Gökalp herkesten müsaade isteyip bebeğiyle birlikte yatak odasına girdiğinde kalbi bir kere daha Nefise'nin yokluğuyla sızladı. Bir zamanlar ikisine ait olan yatağa yaklaştığında bibe-rondaki mamayı yarılayan Çağrı uyuklamaya başlamıştı. Bebek doyduğunu göstermek için biberonun emziğini diliyle dışarı-ya ittiğinde, Gökalp biberonu yatağın başucundaki komodinin üzerine bıraktı. Ayakkabısını çıkartıp kucağındaki oğluyla yata-ğa sırtüstü uzandı, bebeğini yüzüstü göğsünün üzerine yatırdı. Yeğeni sayesinde ablası bebeklerin gazının nasıl çıkartılacağını öğretmişti. Elleriyle bebeğin sırtını sıvazlarken nihayet amacına ulaşmıştı. İlk defa gerçek anlamda baba olduğunu o an hissetti. Yanlarında Nefise'nin olmasını, yatakta üçünün birlikte uyuduk-larını hayal ederken iki gündür uykusuz olan bedeni artık tü-

kenmişti. Göz kapakları ağır ağır kapanırken kendini bir rüyanın içinde buldu. Yine hastanedeydiler. Herkes oradaydı. Nefise'yi gördü Gökalp. Kucağında mavi bir battaniyeye sarılı olan Çağrı'yla kendinden tarafa, sevdiklerinin arasından geçerek bebeğiyle birlikte geliyordu fakat kimse onu görmüyordu. O kadar güzeldi ki. Tıpkı son gördüğü günkü kadar güzeldi. Fakat gözleri... Gözleri dokunsan ağlayacak gibi bakıyordu. Ayağa kalkıp onu bekleme salonunun ortasında karşıladı. "Latilokumum!" dedi. Ama Nefise iki adım geri gitti.

Onun kendine kırgın olduğunu anlayan Gökalp, "Ne olur beni affet." dedi. "Bilmiyordum. Senden şüphe ettiğim için başıyla beni."

Nefise tebessüm ederek battaniyenin içindeki bebeğe baktı. Sonra bakışını genç adama çevirdi. "Ben seni affettim. Sen de kendini affet artık." dedi.

Gökalp bir kere daha Nefise'ye yaklaşmak istedi ama Nefise yine izin vermedi. Bütün duyguları aynı anda taşıyan bakışlarına tezat kuru bir ses tonuyla, "Ben... Gitmeliyim." diyerek tekrar uyuyan oğlunun masum yüzüne baktı. "Onu gittiğim yere götüremem. Benim yolculuğum burada bitti ama onunki daha yeni başlıyor."

Gökalp, "Hayır!" dedi. "Bırakmam seni, gidemezsin. Bizim sana ihtiyacımız var."

Gökalp'in hıçkırarak ağlayışlarına, yakarışlarına karşılık Nefise gözlerinden dökülen birkaç damla yaş silerek vaktin geldiğini söyledi. Oğlunun alnını öpüp Gökalp'in kucağına bıraktıktan sonra, "Benden bir parça artık sana emanet." dedi ve sevdiği adamın yanağına tenini koklayarak son öpücüğünü bıraktı.

Gökalp onu durdurmak istiyordu ama eli kolu bağlanmış gibi hiçbir şey yapamıyordu. Kanlı, sıcak yaşlar dökülüyordu kirpiklerinin arasından. Son kez yalvardı Nefise'ye. "Bir kere daha bırakamazsın beni! Ne olur gitme. Biz sensiz ne yaparız?"

Nefise yüzünü başka bir yöne çevirerek gülümsedi. "Artık

o var." dedi. "Hem sana hem oğlumuza iyi gelecek. Sizi iyileştirecek."

Gökalp, Nefise'nin işaret ettiği tarafa baktığında Meltem'i gördü. Kabul etmedi. Kendinden gittikçe uzaklaşan Nefise'nin arkasından bağırdı. "Ne olur gitme latilokumum!"

Kulağına gelen telefonun sesiyle uyanan Gökalp ter içinde kalmıştı. Kucağındaki Çağrı mışıl mışıl uyurken saate baktı. Odaya girili daha beş dakika bile olmamıştı. Anlık gördüğü kâbusla sersemlemiş hâlde bebeği yatağa yatırıp odanın kapısına yaklaştığında çalan telefonun Selin'e ait olduğunu gördü. Genç kadın, "Babam." diyordu.

Herkes onun gibi tedirgin olurken Selin cesaretini toplayıp, "Efendim baba?" dedi.

Hemen ardından yüzünün rengi değişti. Çehresini kaplayan acı yüzünden eliyle ağzını kapatırken olduğu yere çöktü. Kirpiklerinin arasından yaşlar akarken, "Ne olur sakın ol baba!" dedi. "Canımsın, metanetli ol! Hemen geliyorum."

"11. BÖLÜM "BENİ HATIRLA"

3 YIL ÖNCE

Nefise trafik kazasında ölen arkadaşı için yurttaki yatağında gece-den beri ağlıyordu. Ne Gökalp'in mesajları ne de araması gözyaşlarına engel olabilmmişti. Daha yirmi iki yaşındaydı Selda. Gencecikti. Ve ger-çekleştiremediği hayalleriyle birlikte hayata gözlerini yummuştu. Üs-telik sarhoş bir adamın ona çarpması yüzünden. Nefise adamın vicdan azabı çekip çekmediğini düşünürken telefonu çaldı. Arayan Gökalp'ti. Yatakta doğrulup gözlerini sildikten sonra cevap verdiğinde sevdiğinin sesini duydu. "Latilokumum, iyi misin?"

Duyduğu soruyla ağlaması hiddetlenirken iyi olmadığını söyledi. "Daha dün birlikte aynı sınıfta yan yana oturuyorduk. Hâlâ inanamı-yorum."

Telefonun ucunda kısa süreli bir sessizlik olduktan sonra Gökalp ce-nazenin öğle namazından sonra defnedileceği haberini verdi. Nefise acıyan kalbiyle saatine baktı. Öğlen olmak üzereydi. Gökalp'e kendisiyle cenazeye gelip gelemeyeceğini sordu. Aslında geleceğini adı gibi biliyordu. Sevdiği onu özellikle böyle üzgün olduğu zamanlarda hiç yalnız bırakmazdı.

"Ben zaten geldim, dışarıda seni bekliyorum." cevabını aldığı anda şaşırmadı.

"Hazırlanıp hemen geliyorum." dedi.

Öğleden sonra cenaze defnedilirken Nefise, Selda'nın ailesine bak-tı. Annesi yaşadığı acıdan dolayı kendinde değildi. Kollarına giren iki

kişi sayesinde sakinleştiricilerle ayakta zor duruyordu. Babası ise Selda'dan iki yaş küçük olan oğluna sarılmış, sessizce gözyaşı döküyordu. Cenazeye katılanlarla birlikte ağlayan Nefise'nin gözüne Selda'nın erkek arkadaşı çarptı. Etrafı iki karış duvarla çevrili olan bir mezarın kenarına oturmuş, ağlıyordu. Hukuk fakültesi son sınıfta okuyordu Semih. Selda ile iki yıldır birlikteydiler. Çok seviyorlardı birbirlerini ancak ölüm onları sonsuza dek ayırmıştı. Daha birkaç ay önce Semih'in Yozgat'ta yaşayan ailesinin Selda'nın ailesiyle tanışmak için İstanbul'a geldiklerini, arkadaşının mutluluktan yere göğe sığamadığını hatırladığında Gökalp'in göğsüne yaslanıp hıçkırarak ağladı.

Cenaze bitip aileye baş sağlığı dilediklerinde gitme vakitleri gelmişti. Gökalp ile el ele mezarlık çıkışına ulaştıklarında, Semih'in ne kadar kötü görüldüğünden bahsetti.

Nefise'nin, arkadaşının ölümünden ne derece etkilendiğini gören Gökalp kolay olmadığını söyledi. "Yaşadıkları çok zor ama daha genç. Zamanla alıacak, kabullenenecektir. Allah'ın takdiri. Hayat devam ediyor maalesef."

Gökalp'in son söylediği cümleye içerleyen Nefise sertleşen bakışıyla yüzünü sevdigine dönüp, "Ne yani?" dedi. "Ben ölsem birkaç gözyaşı döküp hemen unutacak mısın? Malum, senin için hayat devam ediyor."

Genç adam, "Ama latilokum," derken Nefise onu dinlemeden yönünü yola çevirip adımlarını hızlandırdı. Konunun kendilerine dönmesine şaşırان Gökalp ise arkasından koşup kolunu tuttu. "Bebeğim dur bir dakika! Daha bitirmedim ki."

Gökalp ne söylerse söylesin, Nefise onu dinlemiyordu. Sadece ağlıyordu. Dayanamadı. Onu göğsüne çekip saçlarını koklayarak öptü. "Allah korusun." dedi. "Sen olmazsan ben de olmam. Senin kokunu, sesini duymadan, saçına dokunmadan, yüzünü görmeden yaşayamam, bilmiyor musun? Sen ölürsen iki kişilik mezar kazmaları gerekir çünkü ben de ölürüm. Ne olur bir daha bana böyle sorular sormadan iki kere düşün, canımı yakıyorsun."

Nefise başını geri çekerek Gökalp'in gözlerine baktığında söylediklerinden pişman olarak özür diledi. "Amacım seni üzmemek değildi, sen de bunu biliyorsun. Ne yapayım, çok üzülüyorum. Bir an için bizi onların yerine koydum."

Gökalp empati kurmasının normal olduğunu söyledi. "Çok üzül-
düğünü biliyorum. Ama şunu da biliyorum. Bizim seninle yaşayacağı-
mız çok uzun bir ömür var önümüzde. Önce üniversiteyi bitireceğiz,
sonra evleneceğiz. Bebeklerimiz olacak. Çocuklarımızı sevgiyle büyü-
tüp birlikte yaşlanacağız."

Duyduklarından sonra Nefise az da olsa kendini toparladığında,
Gökalp elini tuttu. Fakat Nefise tekrar durarak bir kere daha yüzüne
baktı. Ciddi bir şekilde, "Benden sonra yaşamayı, mutlu olmanı ister-
dim." dedi. "Arada bir 'Bu dünyadan bir Nefise geldi geçti.' deyip seni
ne kadar çok sevdiğimi hatırlaman benim için yeterli."

Gökalp kaşını çatarak "Nefisee!" dediğinde sustu. Çünkü sevdiği-
nin sadece kızdığı zamanlarda ona ismiyle hitap ettiğini biliyordu.

GÜNÜMÜZ

Selin'in telefon görüşmesini duyan Gökalp, Selda'nın cena-
ze gününde Nefise'yle yaptıkları konuşmayı düşünürken odada
yaşanılanların, konuşulanların farkında değildi. Bedenen aile-
siyle ve Selin'le aynı odadaydı ama ruhen üç yıl öncesini yaşıyor-
du. Kimseyi duymuyordu. Hafızasında sadece, arkadaşıyla aynı
kaderi yaşayan Nefise'nin kurduğu son cümle yankılanıyordu.
"Bu dünyadan bir Nefise geldi geçti deyip seni ne kadar çok sev-
diğimi hatırlaman benim için yeterli."

Suna getirdiği suyu Selin'e içirmeye çalışırken, İsmet Bey ya-
tak odasının kapısında taştan bir heykel gibi duran Gökalp'i fark
etti. Bomboş, donuk gözlerle kendilerine bakıyordu ama görmü-
yordu sanki. Oğlunun tepkisiz duruşundan şokta olduğunu an-
ladığında yanına gidip koluna dokundu. "Oğlum kendine gel.
Komaya girip çıkan bir sürü insan var. Nefise iyileşecek. İnancını
kaybetme hemen."

İşittikleriyle dizlerinin bağı çözülmüş gibi yerinde sende-

ledi. Tuttuğu gözyaşları sel gibi akmaya başlarken düşmemesi için babası koluna girdi, hastaneye gitmeleri gerektiğini söyledi. "Çok zor, biliyorum ama kendini toplaman gerekiyor oğlum. Nihat amcan şimdi ne hâldedir kim bilir. Onu yalnız bırakamayız."

Bebegi kız kardeşiyle birlikte uyuyan Suna da babası, Gökalp ve Selin'in yanında evden çıktıklarında Çağrı'ya bakma görevi anneleri Saadet Hanım'a kalmıştı.

Hastaneye ulaştıklarında Nihat Bey perişan hâldeydi. Oturduğu yerde dizlerini döverek ağlaması, yaşadığı acı öyle sarsıcıydı ki herkes onunla birlikte ağladı. Gökalp güç almak için sırtını duvara yaslarlarken, Selin kendini hırpalayan babasını durdurmak için ağlayarak sarıldı. "Yapma baba!" dedi. "Çok şükür nefes aldığını biliyoruz. Allah onu bize bağışlayacak, atlatacak, ben inanıyorum." dedikten sonra ağlamakta olan Gökalp'e baktı. "Siz de inanın lütfen."

İki üç saat önce Nefise ve Gökalp'in yaptığı gizli evlilikleri yüzünden Nihat Bey'le ne konuşacağını düşünen İsmet Bey, arkadaşının diğer tarafına oturdu. "Selin haklı Nihat. Ben de onun gibi inanıyorum. Nefise bu hastaneden yürüyerek çıkacak. Göreceksin."

Gözlerini silen adam, "Evladım ölüyor." dedi. "Parmaklarının arasından kayıp gidiyor. Hiçbir şey yapamıyorum."

İsmet Bey arkadaşına onu anladığını söyledi. "Evlat acısı başka bir şeye benzemez. Ben bilmiyorum muyum sanıyorsun? Küçük yavrumu kendi ellerimle defnettım ben. Ama sen şanslısın Nihat. Benim çocuğumun gittiği yerden dönüşü yok ama seninki tekrar sana dönebilir. Dua edeceğiz. Çaresizliğini görüyorum, aynı acıyla kavrulan biri olarak nasıl yandığını biliyorum ama elinden başka bir şey gelmez."

İki adam konuşurken Selin ayağa kalkarak Gökalp'e bilgi alabilecekleri birisini bulmaya gideceğini söyledi. İkisi birlikte hareket ettiklerinde Suna'dan babasına göz kulak olmasını rica etti. "İsmet amca burada ama ne olur ne olmaz. Biz yokken bir şey olursa bize haber verirsin."

Gökalp ile Selin, Nefise'nin yattığı kata çıktıklarında o gece nöbetçi olan Kerem'le karşılaştılar. Selin'den önce davranan Gökalp, Nefise'nin komaya girdiğini öğrendiklerini, durumuyla ilgili bilgi almak istediklerini söyledi. Onun hemen arkasından Selin, "Yaşayacak, değil mi?" dedi.

Kerem, Gökalp ve Selin'e bakarken kendine tanıdık gelen çaresizliklerini kalbinde hissetti. Aynı acıyı yakın geçmişte kendisi de tatmıştı çünkü. Küçük bir söze umut bağlamak ne demektir biliyordu. Meslektaşlarının dudaklarından çıkacak olumlu bir kelime için ağızlarının içine nasıl baktığını hatırlarken kabuk tutan yaraları tekrar kanadı. Fakat işiydi bu. Hasta ve hasta yakınlarıyla duygusal bağ kurması mesleğini yapmasını zorlaştırırdı. Doğru değildi. Yıkılmaması gereken bir kuraldı bu. Katı görünmeye çalışarak, "Biliyorum, iyi bir haber almak için beklediniz, hâlâ da bekliyorsunuz ama size dün de söyledim." dedi. "Allah'ın takdiri. Biz yapılması gereken her şeyi yaptık."

Kerem'in son kurduğu cümleden sonra Gökalp hissettiği acıdan deliye döndü. Mantiğini yitirerek Kerem'in beyaz önlüğünün yakasını kavradı. "Yapılması gereken her şeyi yapsaydınız, şimdi iyileşmiş olurdu." dedi. "Size inanmıyorum! Onu başka hastaneye götüreceğiz."

Selin ağlayarak Gökalp'e engel olmaya çalıştığında; Kerem, Nefise'nin başka bir hastaneye nakledilmesinin mümkün olmadığını anlattı. "Çaresizliğinizi anlıyorum fakat bunu kaldıramaz. Solunum cihazıyla zor nefes alıyor. Makinelere bağlı. Hastanenin kapısına kadar dayanamaz."

Gökalp çaresizlikten dizlerinin üzerine çökerken sağ eli ni arka arkaya kalbinin üzerine vurdu. "Ne olur güzel bir şey söyleseydin. Bunca acıdan sonra tam kavuşacakken onu tekrar kaybedemem Kerem hoca!" diyerek kendi ellerine baktı. "Ben bu ellerle onu toprağa veremem ki. Ben daha ona doyamadım ki. Oğluma annesinin gittiğini nasıl anlatırım? Hem anlamaz ki daha çok küçük."

Gökalp umutsuzluktan, çaresizlikten çıldırmış gibiydi.

Üzüntüden neredeyse aklını kaçırmak üzereydi. Nefise'nin ölme ihtimalini düşünmek bile dünyanın sonunun gelmesi demekti. Bir mezar taşının başında ağlayacak cesareti, gücü yoktu.

Gökalp'in kederinden çöküşü, dik durmaya çalışan Selin'in bütün gücünü tüketti. Gözleri karararak kendini kaybederken, Kerem'in ani refleksi sayesinde yere düşmekten son anda kurtuldu.

Selin gözlerini açtığında bulunduğu odada diğer yatakta Gökalp vardı. Onun kendine geldiğini gören Kerem kısık sesle, "Uyuyor." açıklamasını yaptı. "İkinize de sakinleştirici yaptık. Şimdi daha iyi misin?"

Selin konuşmadı. Sadece başını olumsuz anlamda iki yana sallarken odada boğulduğunu hissetti. Bir an önce dışarıya çıkmalıydı. Yataktan çıkmak için ayaklarını aşağıya sarkıttığında Kerem serumu işaret etti. "Henüz bitmedi. Biraz daha beklemen gerekiyor."

Umursamadı Selin. Kendi elleriyle konuşmadan serumu çıkartacakken Kerem engel oldu. "Madem kararlısın, dur ben çıkartırım. Kendine zarar vereceksin."

Kolundaki serumdan kurtulmasının ardından tam ayağa kalkacakken tekrar başı döndüğünde Kerem kolunu tuttu. Selin bluzunun yakasını çekiştirerek boğulduğunu söyledi. "Dışarı çıkmam gerekiyor. Burada nefes alamıyorum."

Kerem'le birlikte hastane bahçesine çıkıp, otoparka giden yolun kenarındaki kaldırıma oturdu. Elleriyle başını tutarak ağlamaya başladığında canının ne kadar yandığını anlattı. "Kalbimin ortasında öyle bir ateş var ki katlanamıyorum. Kardeşim o benim. Canımın diğer yarısı. Ölümü nasıl yakıştırırım?"

Kerem onu sessizce dinlerken, Selin içini boşaltmaya devam etti. "Her şey ortaya çıktı. O şantajcı şerefsizin gerçek yüzünü Gökalp gördü, bebeklerini öğrendi. Nefise uyandığında onu mutsuz eden ne varsa bitmiş olacaktı. Artık oğluyla ve Gökalp'le mutlu olmak için hiçbir engelleri kalmamıştı."

Selin'in anlattıklarından bir şey anlamayan Kerem'in duy-

dukaları ilgisini çektiğinden şantajcı demekle ne demek istediğini sordu. Birisiyle konuşmaya ihtiyaç duyan Selin ona her şeyi anlatmaya en başından başladı.

Selin'in Kerem'e, Nefise ve Gökalp'in geçmişlerini anlattığı dakikalarda; Gökalp yattığı odada yanındaki hareketlilikle gözlerini açtı. Genç bir hemşire serumunu çıkartıyordu. Nerede olduğunu anlamak ister gibi gözleri çevresini tararken, "Selin abla nerede?" dedi.

Hemşire gülümsedi. "O iyi. Kerem hocayla birlikte bahçeye çıktılar."

Sabah olduğunda İsmet Bey, Suna'yı eve bırakmak için hastaneden ayrılmışlardı. Bekleme salonunda bulunan Nihat Bey, Selin ve Gökalp'ten çıt çıkmıyordu. Hepsi bir köşeye çekilmiş, gelecek güzel bir haber bekliyordu.

Selin babasına yiyecek bir şeyler isteyip istemediğini sorarken kendilerinden tarafa yaklaşan kadın polis memuru ve onun yanındaki hemşireyi fark etti. Selin kendileri için geldiklerini anladığında gözleri polis memurunun elindeki çantaya kaydı. Nefise'nin çantasıydı. Boğazı düğümlendi, güçlükle yutkunarak ayağa kalktı. Bu sırada hemşire hasta yakınları olduğunu söylediğinden hastanede görev yapan memur çantayı Selin'e uzattı. "Kaza anında çanta Nefise Hanım'ın yanındaymış. Almak için sizden kimse gelmeyince getirmek istedim."

Gökalp ayağa kalkarak yanlarına yaklaştı. O da Selin ve Nihat Bey gibi polis memurunun elindeki çantaya bakıyordu. Hepsi altüst olmuştu. Selin titreyen elleriyle çantayı aldıktan sonra göğsüne bastırarak ağladı. Nihat Bey ise az önce oturduğu koltuğa çökerken genç kadın babasının gözlerinin içine baktı. Kızının ne demek istediğini anlayan Nihat Bey bakışıyla onay verdiğin-

de polis memuruna teşekkür edip Gökalp'ten kendisiyle gelmesini istedi.

Birlikte dışarıya çıktıklarında yan yana oturdular. Uzun, soğuk bir sessizlik vardı aralarında. Nihayet uzayıp giden sessizliği Gökalp bozdu. Selin'in hiç bırakmayacakmış gibi sarıldığı çantaya bakarak, "Bu çantayı ilk maaşımla ben almıştım." dedi. "Hayatımın ilk kazancıyla ona hediye almama kızmış, müsrif olduğumu söylemişti."

Gökalp'in çatallaşan sesiyle söylediklerinden sonra Selin'in kolları gevşedi. Üzerine gözyaşlarının düştüğü çantayı Gökalp'e uzattı.

Genç adam çantayı alıp dizlerinin üzerine koydu. Nefise'nin elinin değdiğini düşünerek okşar gibi bir süre çantanın deri yüzeyine dokundu. İçinden bir şeyler kopuyordu, mütemadiyen sürececek, hiç dinmeyecek bir acıyla sınıanıyordu. Onun ruhsal anlamda nasıl çöktüğünü gören Selin daha fazla dayanamadı. "Ben babama bakayım." dedi.

Gökalp onu yalnız bırakmak için giden Selin'in arkasından bakarken dolan gözlerini silip çantanın fermuarlı bölümünü açtı. Çantanın içine bakmadan başını eğip Nefise'nin kokusunu bulma umuduyla yumduğu gözleriyle içini kokladı. Yoktu. Sevdığının eli defalarca değmiş olsa da çantası kokusunu barındırmıyordu. Hayal kırıklığıyla burnunu geri çekip gözlerini tekrar açtı. O an ilk gördüğü şey Nefise'nin okuduğu kitaptı. Deyim yerindeyse tam bir kitap kurduydu sevdiği. Gece yatağa girdiklerinde çoğu zaman okuyarak uyuduğunu hatırlarken gayriihit-yari ayracın bulunduğu sayfayı en son nerede kaldığını merak ederek açtı. Açtı ve kurumuş kiraz çiçeğini gördü. İnanamadı. Yıllar önce ağaçtan kopartıp kulağının arkasına taktığı çiçeği saklamıştı. Ama daha önce birlikte yaşarlarken neden görmemişti? Kuruyan çiçeğin birkaç küçük parçası sayfaların arasına düşerken, Nefise'nin fosforlu kalemle üzerini çizdiği satırı fark etti. "*Sana dair ne varsa özledim sevgilim. Kokunu, gözlerini, seni seviyorum deyişini, öperken iç çekişini özledim.*"

Okuduğu satırlarda kendini kaybeden Gökalp kısa bir mola verip toparlanmak için kendine zaman tanıdı. Sonra Nefise'nin okuduğu sayfaları karıştırdığında altı çizilmiş başka satırlarda durdu. *"Gökkuşağına benzettim seni, her bir rengine ayrı ayrı âşık oldum. Ne vakit gönlüme düştün, ne vakit ruhum ruhuna karıştı, hiç bilmedim. Sanki bu dünyaya gelme amacım sadece seni sevmekti sevgilim."*

"Ne olurdu arayıp bulsaydın beni. Çocukken oynadığımız saklambaçlarda olduğu gibi sobe deseydin. Nereye saklanırsan saklan koldan bulurum diye devam etseydin. Neden hâlâ yoksun, neden beni bulmuyorsun. Yoksa kokumu mu unuttun sevgilim?"

İşaretli cümleleri teker teker okuyan Gökalp daha fazla dayanamadı üzüntüye, kitabı kapatıp yerine koydu. Tam bu esnada otel odasında Nefise'ye verdiği bahşisi gördü. Gelişigüzel çantanın içine atılmıştı. Yüreğini sızlatan pişmanlıkla gözlerini sıkıca kapatırken kendine olan öfkesinden dişlerini sıktı. İçinden, *"Nasıl yapabildim?"* dedi. *"Keşke ellerim kırılseydi, dilim tutulseydi da sana bu parayı vermeseydim."* Kapalı olan gözlerini delip geçen yaşlar yanaklarından sızarken vicdanında açılan kara boşlukta savrulduğunu hissetti. Bir kere daha Nefise'nin başına gelen kaza yüzünden kendini suçladı. Onu otele çağırmasaydı bunların başına gelmeyeceğini düşündü. Gözlerini açarak yüzünü gökyüzüne kaldırdı. *"Allah'ım, ne olur onu alma benden."* dedi. *"Ne onun yokluğuyla ne de bu vicdan azabıyla yaşayamam ben."*

Gökalp kendini suçlamaya devam ederken, yanından Nefise'nin çalıştığı reyonun şefi olan Emin geçti. Yanında genç bir kadın vardı. Neden geldiklerini tahmin ederek çantayı kapatıp peşlerinden gittiğinde Emin'in, Nihat Bey ve Selin'le konuştuklarını duydu. Reyon şefi hastaneye gelmekte geciktikleri için özür diliyordu. Sonra yanındaki kadının mağaza müdürü olduğunu açıklayıp birlikte geçmiş olsun dileklerini ve bu kaza yüzünden çok üzgün olduklarını söylediler, ardından esas konuya girdiler. *"Malum, kaza mesai saatleri içerisinde, Nefise müşteriye ürün götürdüğü sırada gerçekleşmiş."*

İş ve işçi kanunlarını az çok bilen Nihat Bey samimiyetsiz bulduğu Emin'e susması için elini kaldırdı. "Ne demek istediğinizi biliyorum ama şu an sırası değil. Kızım kendine bir gelsin, sizden davacı olup olmayacağına kendisi karar verir."

Emin ve mağaza müdürü kadın tekrar geçmiş olsun dileklerinde bulunup gitmek için hareketlendiklerinde Nihat Bey, "Bir dakika!" dedi. "Benim kızım mağaza personeliydi. Reyonda çalışan kızın müşterinin ayağına ürün götürmesi de ne demek?"

Onun sorduğu soruyla Emin afallarken kendilerine bakan Gökalp'i fark etti. Şaşırarak genç adamı gösterdi. "Beyefendi ısrar edince kıramadık. Bilirsiniz, müşteri velinimettir. Kaybetmek istemeyiz."

Nihat Bey'in öğrendikleriyle başından aşağı kaynar sular dökülürken, Gökalp'e bunun ne demek olduğunu sordu. Gökalp ve Nefise'nin ayrılıklarının iç yüzünü tam anlamıyla bilmeyen adam, "Demek senin yüzünden kızım bu hâle geldi." demişti ki Selin sakın olmasını söyleyerek babasının kolunu tuttu. "Babacığım dur bir dakika! Bilmediğin şeyler var."

"Neymiş bilmediğim şeyler? Anlatın da öğreneyim."

Ortamdaki gerilim nedeniyle Emin ve mağaza müdürü kaçır gibi oradan uzaklaştıklarında Selin, Gökalp ve Nefise'nin başlarına gelenleri üstü kapalı bir şekilde açıkladı. Video kayıtlarını ailesinin görmemesi için Nefise'nin Gökalp'ten vazgeçtiğini öğrenen Nihat Bey bir kere daha yıkıldı. Gökalp'e bakarak, "Siz ne yaptınız oğlum?" dedi. "Boyunuzdan büyük işlere kalkışırsanız olacağı buydu."

Gökalp hatasını bildiğinden başını yere eğerek sustu. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Çünkü yapacağı hiçbir açıklamanın gerçekleri değiştirmeyeceğinin bilincindeydi. O sessiz kalarak beklerken, Nihat Bey'in cep telefonu çaldı. Orta yaşlı adam ekrana bakmasa da kimin aradığını tahmin edebiliyordu. Yine karısı arıyordu.

Selin babasına bakarak, "Artık vakti gelmedi mi baba?" dedi. "Annemden daha fazla saklayamayız."

12. BÖLÜM

"BİR UMUT"

Nefise'nin komadaki üçüncü gününde Gökalp, Selin ve Metin hastanede bekliyorlardı. Metin'den Ozan'ın Amerika'ya kaçtığı öğrenen Gökalp sinirden köpürerek, "Dünyanın öbür ucuna da gitse o iti bulacağım!" dedi. "Hele bir Nefise gözlerini açsın, yaptıklarını o şerefsizin burnundan fitil fitil getireceğim."

Metin sakın olması konusunda uyarırken araya Selin girdi. "Yaptıkları Ozan Efendi'nin yanına kâr kalmayacak. İlahi adalete inanıyorum ben. Allah yarına bırakır ama yanına bırakmaz."

İkisinin gözlerindeki nefreti ve öfkeyi gören Metin, Hulusi Bey'in Ozan'ı evlatlıktan reddettiğini açıkladı. "Sadece sözde değil, ciddi ciddi yasal olarak da mirasından men etmek için hukuki yollara başvurdu." dedi. "Açıkkçası ben bu kadarını beklemiyordum."

Gökalp, Metin ile Ozan meselesini, Meltem'in evdeki son tartışmalarından sonra kendini bir türlü toparlayamadığını konuşurlarken; Selin'in çalan cep telefonu anne ve babasının hastaneye gelmek üzere olduklarını haber veriyordu. Huzursuzca oturduğu yerden kalkıp Gökalp'e yaklaştı. Dili söylemeye varmadığından konuşmakta zorlanarak gitmesi gerektiğini söyledi. "Bizimkiler inmiş. Yoldalarmış. Annemle bugün karşılaşsanız iyi olur."

Gökalp, Selin'in üzgün yüz ifadesiyle ne demek istediğini

anlamıştı. Nihat Bey bir önceki akşam Adana'ya giderek karısı Nursel'e her şeyi anlatmıştı. Nursel Hanım gizli evliliklerinden, Ozan'ın şantajına, Çağrı'nın doğumundan kaza anına kadar her şeyi biliyordu artık. Bu sebeple Gökalp de Nefise'nin annesiyle yüz yüze gelecek olmanın tedirginliğini yaşıyordu. Kadın gözlerinin içine bakarak, "Kızım senin yüzünden bu hâle geldi." derse ne yapardı. Zaten yeteri kadar utanacak sebep vardı, üzerine bir de vicdanını sızlatan gerçeğin acılı bir anne tarafından suratına çarpılmasına dayanamazdı. Öte yandan kızamazdı da Nursel teyzesine. Gönül koyamazdı çünkü haklı olduğunu biliyordu.

Metin de Selin'i destekleyince Gökalp gitmek için gönülsüzce yerinden kalktı. "Tamam Selin abla. Gidiyorum ama en küçük bir gelişmede bana haber ver." dedi.

Gökalp'in mahzunlaşan yüzüne, dolan gözlerine baktı Selin. Dili söylese bile kalbinin gitmek istemediği öyle belliydi ki. Neredeyse bir haftadır kendileriyle birlikte hastanede sabahlamıştı Gökalp. Yemiyordu, içmiyordu, uyumuyordu. Doktorların anlattıkları bütün olumsuzluklara inat Nefise'den gelecek umut verici bir haber için eli yüreğinde bekliyordu. Ona git demesi kolay değildi elbet ama annesi geldiğinde yüzleşmeleri çok kırıcı olabilirdi. Gülmsemeye çalışarak, "Tamam." dedi. "En küçük bir değişiklikte ararım ama sen de benim yerine küçük canavarımı öp lütfen."

Sevdiğinin derdine düşen Gökalp, Selin'in sözleriyle Çağrı'nın varlığını hatırlarken aynı şekilde buruk bir tebessüm sundu. "Öperim tabii teyzesi."

Gökalp eve ulaştığında kapıyı açan küçük ablası Hasret kardeşinin eve gelmesine şaşırdı. "Hayırdır? Hastaneden kötü bir haber yok, değil mi?"

"Yok abla, çok şükür destekle de olsa nefes alabiliyor. Nihat amca, Nursel teyzeyle yoldalarmış. Onlar hastaneye ulaşmadan çıktım. Daha doğrusu Nursel teyzeden bir nevi kaçtım. Durumu biliyorsun işte."

İki kardeş kapıda ayaküstü konuşurken kucağındaki bebeğiyle Suna yanlarına geldi. Hasret'in yaşadığı şaşkınlığı o da ya-

şarken, Gökalp durumda değişiklik olmadığını ona da izah etti. Hemen sonra Çağrı'yı sordu.

"Annemle içerideler."

Ablalarıyla salona geçen Gökalp içeri girdiğinde Çağrı'yı gördü. Babaannesi bebeği ayağında sallıyordu. Hemen karısının karındaki koltukta oturan İsmet Bey soru soran gözlerle Gökalp'e bakınca, Nursel Hanım'la yüz yüze gelmemek için hastaneden ayrıldığını söyledi. Bir yandan da annesinin oturduğu antrasit renkteki üçlü koltuğa yaklaşıp önünde diz çöktü. Çağrı'nın alnına hafif bir öpücük bırakırken bebek tenine has olan kokusunu içine çekti. Bu sırada Çağrı hıçkırdı. Saadet Hanım gülümseyerek karnı yeni doyurduğunu anlattı. "Selin'in dediği gibi mamasına birazcık şeker karıştırınca gönülsüz de olsa içiyor yavru."

Gökalp uzun uzun oğlunun gözlerine bakıp incitmemeye özen göstererek elinin tersiyle yanağını okşadı. Hâlâ baba olduğuna inanamıyordu. Hayalin gerçeğe dönmesi, bir mucizenin gerçekleşmesiydi bu.

Çok güzel bir bebektir Çağrı. Bir bebeğe göre oldukça gür olsa bile pamuk kadar yumuşak, kömür karası saçları vardı. Yuvanlık yüzü, hilal gibi kaşlarıyla annesine benziyordu.

Gökalp oğlunu severken annesi sallamayı bırakıp bebeği kucağına tutuşturdu. "Öyle uzaktan uzaktan olmaz bu işler oğlum. Ben bir saatten beri uyutamadım, al sen uyut."

Gökalp yeğeninden dolayı bebek tutma konusunda tecrübeliydi. Fakat insanın kendi çocuğu olunca daha bir tedirgin oluyordu. Zarar vermekten korkuyordu. Minik bebeğinin yüzüne bakarken annesi Saadet, Çağrı'nın bir tek yatak odasında uyuduğunu anlattı. "Senin yatakta uyku veren bir şey var sanki. Eğer gelmeseydin oraya geçecektik."

Gökalp cevap vermeden ablası Hasret yeni bir şey keşfetmiş gibi şaşkınlıkla iki elini birbirine vurdu. Herkes merakla ona bakınca, "Annesinin kokusunu aldığı için olabilir mi?" dedi. "Tamam, bir yıldır Nefise o yatakta yatmamış olabilir. Ama belki de bebek hissediyordur. Olamaz mı?"

Gökalp dolan gözlerini saklamaya çalışarak kucağındaki Çağrı'yla yönünü odaya döndüğünde anne ve babası Hasret'e dilini tutamadığı için kızdılar. "Kızım çocuğun ne hâle geldiğini görmüyor musun? Neden şimdi eskileri hatırlatıyorsun?"

Gökalp oğluyla yatak odasına girip kapıyı kapattığında Hasret'e destek ablası Suna'dan geldi. "Kızın üstüne gitmeyin. Ayrıca unutulmuş şeyler hatırlatılır. Sorun bizim oğlanın hatırlamasında değil, unutamamasında. Nefise ölmüş gibi konuşmayın."

Hazır konu Nefise'den açılmışken, Saadet Hanım eşine hastaneye gitmek zorunda olduklarını hatırlattı. "Kalk hadi İsmet. Hazırlan, hastaneye gidiyoruz. Nefise'nin torunumuzun annesi olması bir yana, yılların komşuluğu var. Nihat ve Nursel'in yanında olmalıyız."

Odada konuşulanları kapının arkasından duyan Gökalp, Nefise'siz bomboş olan odaya bakındı. Bir zamanlar kıkırtılarının, kahkahalarının doldurduğu oda şimdi bir mezar taşı kadar soğuktu. Gözleri yatağa takıldığında sevdiğiyle yaşadığı anıları canlandı hafızasında.

AYLAR ÖNCE

Nefise yatakta elindeki kitabı okurken Gökalp telefonuna bakıyordu. Onun sessizliğini garipseyen Nefise, "Neye daldın böyle?" diyerek ani bir hareketle telefonu elinden aldı. Ekranda otel fotoğrafını gördüğünde Gökalp içinde kalan ukdeyi dile getirdi. "Evlendik ama seni balayına bile götüremedim. Götürmeyi bırak, nereye gitmeyi isteyebileceğini dahi soramadım."

Nefise onun hüznü dolu yüzünü avucunun içine alarak yanağını öptü. Birlikte olmalarının kendisi için hiç bitmeyecek bir balayı olduğunu söyledi. "Sen yanımda olduktan sonra nerede olduğumuzun ne önemi var ki."

Karısının sözleri Gökalp'i mutlu etse de onun mutlaka aklından geçirdiği bir yer olduğunu düşündü. Ve ısrar etti. "İllaki olmak istediğin, birlikte gidebileceğimiz bir yer düşünmüştündür. Hadi söyle bana, seni balayına nereye götürmemi isterdin?"

Nefise düşündü. Bütçeleri belliydi. Gökalp birkaç ay önce Ozanların şirketinde çalışmaya başlamıştı. Daha aldıkları eşyaların taksitlerini ödüyorlardı. Ayrıca aileleri evlendiklerinden habersizdi. Gülümseyerek balayı planı için erken olduğunu, düğünden sonrası için bunu konuşabileceklerini söyledi. "Tabii bu, hayalini kuramayacağımız anlamına gelmez." diyerek başını Gökalp'in başına yasladı, balayında nasıl bir yere gidebileceklerini anlattı. "Sahili güzel olan bir yerde, akşam güneşin batışını kumların üzerine oturarak izlediğimizi düşünsene... Dalgalar ayaklarımıza çarparken göğün kızıllığı altında göğsüne sokulsam... Teninin kokusu iyot kokusuna karışırken seni ciğerlerime hapsedsem."

Nefise gözleri kapalı hâlde o anı yaşıyor gibi anlatırken, Gökalp burnunu genç kadının kulağının arka kısmında kalan boşluğa sürterek boynunu öptü. "Hepsi bu kadar mı?" dedi. "Başka ne yapmak isterdin benimle?"

Nefise tahrik olmamak için kendiyle savaşıırken, Gökalp nefesini hissettirerek öpmeye devam etti. Bu sırada gözlerini açtı genç kadın. Ciddi görünmeye çalışarak kaşlarını çattı. "Hep böyle yapıyorsun," dedi mızızlanarak. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Gökalp onun tavrına gülerken, Nefise bozularak yataktan çıkmak istedi ancak Gökalp ondan daha hızlıydı. "Senin dikkatini severim." diyerek genç kadını yatağa devirip altına aldı. Doymamıştı karısına. Doymuyordu. Yanındayken bile yıllardır hasretmiş gibi özlüyordu. Nefise karşı koymak için elleriyle göğsünü itse bile yapmacık itirazına izin vermedi. Bileklerinden yakalayıp ellerini başının üzerinde sabitledi. Çünkü biliyordu hissettiklerinin karşılıksız olmadığını. Aklından, içinden geçtiği gibi de oldu. Gökalp'in öpücükleri öyle baştan çıkarıcıydı ki Nefise'nin sevdiği adama teslim olması sadece birkaç saniye sürmüştü.

GÜNÜMÜZ

Gökalp kucağındaki oğluna sarılmış, Nefise'nin hatıralarıyla dolu olan odada acı çekerken hastanede de durum çok farklı değildi. Nihat Bey üzüntüden fenalaşan karısını yatıştırmaya çalışıyordu. "Kendini bırakma hanım. İyileşecek. Görürsün bak. Hem sen de hastalanırsan Nefise çok üzülür."

Nursel Hanım elini başına dayayarak ağlarken kocasının dediklerini önemsemedi. Nefise'yi görmek istediğini yineledi. "Benim sesimi duyarsa uyanır kuzum. Allah aşkına Nihat, doktorla konuş, izin versin bana. Kızımı göreyim."

Nihat Bey defalarca bunun mümkün olmadığını, doktorların izin vermediğini söylemişti. Ama karısının anne yüreği söz dinlemiyordu. Nefise'yi görmekte ısrar ediyordu.

Selin geldiğinden beri bir kere bile yüzüne bakmayan annesine yaklaşp onu ikna etmeye çalışınca Nursel Hanım, "Sen sus!" diye çıkıştı. "Başından beri her şeyi bildiğin hâlde susmasaydın, şimdi bunları yaşıyor olmazdık."

Selin suçluluk duygusuyla geri çekilirken o an kesseler kanının tek damla akmayacağını düşündü. Annesinin suçlamasıyla karı çekilerek başını önüne eğdiğinde özür diledi. "Böyle olacağını bilemedim. Sen üzülme diye anlatamadım."

Nursel Hanım'ın gözlerinden yaşlar akarken kocasına yaklaştı. "Beni Gökalp'e götür. Onu görmek istiyorum."

Nihat Bey bu istek karşısında şaşırdı. Yıllardır aynı yastığa baş koyduğu hayat arkadaşının ne yapmak istediğini kestiremiyordu. Nursel Hanım hastanedeki kızlarını bırakıp Gökalp'i görmek istiyorsa, ortalık daha da karışacak demektir. Karısının ellerini tutarak, "Çok öfkeli olduğunu, çok korktuğunu biliyorum. Birilerinden bu olanların acısını çıkartmak istiyorsun, onu da anlıyorum ama şimdi doğru zaman değil." dedi.

Nursel Hanım dinlemedi. "Sana beni Gökalp'e götür diyorum Nihat. Neden anlamıyorsun?"

Orta yaşlı adam sonunda pes etti. Evden çıkmak üzere olan

İsmet Bey'i arayıp adresi öğrendi. "Nursel'i durduramıyorum İsmet. Gökalp'i görmek istiyor. Birazdan orada oluruz. Eğer ikinci bir şey söylerse lütfen acısına verin. "

İsmet Bey anlayışla karşıladı. "Sen merak etme Nihat. Kadıncağız ne söylerse haklı. Yüreği yanan bir anne o. Hâlden anı-
larız, bizi tanuyorsun."

Arkadaşına teşekkür eden Nihat Bey görüşmeyi sonlandırıp karısının yanına gitti. "Adresi aldım." dedi.

Dakikalar sonra Gökalp'in evinin zilini çaldıklarında herkes diken üzerindeydi. Suna kapıyı açtığında hemen diğerleri de arkasında belirdi. Nursel Hanım perişan hâliyle konuşmadan içeriye girdi. Arkasından gelen Saadet Hanım'a, "Nerede?" dedi.

Kadıncağız yeteri kadar ıstırap çeken oğlu için endişeli olsa da tek kelime edemedi. Bakışlarıyla Gökalp'in odasının kapısını gösterdi.

Nursel Hanım beklemeden odanın kapısını ittiğinde görüş alanına Çağrı ve Gökalp girdi. Baba oğul birlikte yüz yüze bakacak şekilde uyuyorlardı. Bebeği gördüğü an zaman yıllar öncesine sardı. Sanki yatakta yatan bebek Nefise'ydi. Kızının bebekliği idi. Gözyaşları şiddetini arttırdığından hıçkırıkları duyulmasın diye dudaklarını birbirine kenetledi. Bu sırada odadaki kıpırtıları hisseden Gökalp gözlerini açtı. Nefise'nin annesini karşısında görmeyi beklemediğinden hemen yerinden kalkıp hâlâ ıslak olan gözlerini sildi. Bakışlarını kaçırarak, "Nursel teyze," dedi. Başka bir şey söyleyemedi. Ne söyleyecekti ki? Söylenecek tüm sözler anlamını kaybetmişti artık.

Nursel Hanım kızının Gökalp'e olan aşkının daima farkında olmuştu. Anneler bilirdi böyle şeyleri, tahmin edebilirlerdi. İnsan doğurduğu çocuğu tanımaz mıydı? Ama bir kere bile Nefise'ye duygularını anlatması için fırsat vermemişti. Hastanede Selin'i suçlarken aslında asıl suçlunun kendisi olduğunu biliyordu. Eğer Nefise'yle aralarına sınır koymasaydı, kızını karşısına alıp onunla iki arkadaş olarak konuşsaydı belki de bu hataları yapmasına engel olabilirdi. Fakat iş işten geçmişti artık. Kendini

toparlamaya çalışarak bebeğe yaklaşıp yatağın kenarına oturdu. Önce Gökalp'e baktı, sonra Çağrı'nın kömür karası saçına dokunarak fısıltı misali çıkan cılız sesiyle, "Yavrumun yavrusu." dedi. Onun sözleriyle odanın girişinde bulunan herkes gözyaşı döküyordu. Gökalp ise buz gibiydi. Duyguları donmuş, hislerini açığa vuramıyordu. Ağlamak istemesine rağmen gözyaşları tükenmiş gibi tek damla akımıyordu. Ruhu ateşler içinde yansa da köz köz olan yüreğine rağmen küle dönemiyordu.

Nursel Hanım bebeğin üzerine eğilip kokusunu içine çekerken gözlerini olduğu yerde taşlaşan Gökalp'e çevirdi. Kıpırtısız öylece bekliyordu. Yataktan kalkıp genç adama yaklaştığında herkes ne yapacağını merak ediyordu ancak kimse konuşmaya, yanlarına gitmeye cesaret edemiyordu. Nihat Bey karısına, "Nursel!" dediğinde duymazdan geldi, umursamadı. Gökalp'in önünde duran kadın emreder gibi, "Yüzüme bak!" dedi.

Gökalp başını yere daha çok eğdi. Nursel Hanım çenesini tutup gözlerine bakması için yukarı kaldırdı. Gözleri gözlerine değdiği an Gökalp'in yüzünde, içinde yanan ateşi, çaresizliği gördü. Bütün öfkesi, kırgınlığı bir anda hafifledi. Çünkü onun da canının en az kendisinininki kadar yandığını anladı. Gökalp'e yaşadığı kaybetme korkusu, vicdan azabı yeterdi. Gücünü toplayıp, "Buraya, sana aklından geçenleri söylemeye değil, torunumu görmeye geldim." dedi. "Benim kızım yaşıyor. Bebeği ve sevdiği adam için yaşayacak, kendine gel."

Gökalp gibi diğerleri de şaşırdılar bu sözlere. Oysaki Nursel Hanım'ın yıkıp dökceğini sanmışlardı. Orta yaşlı kadın, kocasına ve onun yanında duran Saadet Hanım ve İsmet Bey'e bakarak konuşulacak çok şey olduğunu söyledi. "Hele kızım gözlerini bir açsın. Ne yapacağımıza o zaman karar veririz."

Hep birlikte hastaneye döndüklerinde Selin ailesine doktor Kerem'in söylediklerini ilettiler. "Durumunda bir gelişme yokmuş. Nefise'yi görmek için sadece bir kişiye iki dakikalığına izin verebileceğini söyledi."

Nursel Hanım heyecanla kocasının gözlerinin içine baktığın-

da Nihat Bey gözleriyle annesiyle yan yana duran Gökalp'i gösterdi. "Hanım, görmeyi çok istiyorsun, biliyorum ama belki de onun sesini duymak kızıma daha iyi gelecek. Bırak Gökalp girsin."

Nursel Hanım başını iki yana sallayarak bunu reddetse bile eşinin haklı olduğunu biliyordu. Gökalp uğruna her şeyi göze alan Nefise'ye belki de ilk ve tek aşkının varlığını hissetmek daha iyi gelecekti.

Acıyan kalbine rağmen başını sallayarak Nihat Bey'e onay verdiğinde orta yaşlı adam Gökalp'e, "Sen gir oğlum." dedi. Hakikatte karısının kızlarını o hâlde görmesini istemediğinden özellikle Gökalp'in girmesini istemişti. Ancak genç adam kabul etmek istemedi. "Onu sen doğurdun Nursel teyze. Annesi olarak Nefise'yi görmeye senin benden daha çok hakkın var."

Nihat Bey bu konuşmalardan hoşlanmasa bile neyse ki korktuğu gibi olmadı. Gökalp'in sözleriyle daha çok ağlayan Nursel Hanım ondan beklenmeyen başka bir harekette bulundu. Gökalp'e sıkıca sarıldı. "Böyle düşünmen beni mutlu etti ama yavrumun sana bize olduğundan daha çok ihtiyacı var. Ona annen burada, dışarıda seni bekliyor de, bu bana yeter."

Gökalp on beş dakika sonra Nefise'nin bulunduğu odaya girdiğinde önceki sefer olduğu gibi yine yatağa yaklaşmadı. Kısa bir an uzaktan yüreği sızlayarak sevdiğine baktı. Ağlamamak için gözyaşlarıyla mücadele ederken kendine zamanının kısıtlı olduğunu hatırlattı. Dağılacak vakit değildi. Cesaretini toplayıp, çekimser adımlarla yatağa yaklaştı. Sesi titreyerek, "Yine ben geldim latilokumum." dedi. Fakat yanıt alamadı. Odada duyulan tek ses Nefise'nin bağlı olduğu solunum cihazından çıkan sestti.

Gökalp yatağın başucunda durduğunda yüzündeki şişliklerin indiğini, morlukların büyük ölçüde azaldığını gördü. Yüzündeki kaza izleri günden güne azalsa bile rengi hâlâ soluktu. Zaman geçtikçe eriyordu. Çok zayıflamıştı. Nefise'nin kilo vermek için girdiği diyetleri hatırlayarak alnına minicik bir öpücük bırakırken teninin soğukluğuyla ürperdi. Direnci, dayanma gücü tükendi, acısı katlanarak çoğaldı. Ağlamak istememesine rağmen yaşlar kendinden

bağımsız hâlde akıyordu. Engel olamıyordu. Gidiyordu sevdiği. Onları yokluğuna hazırlıyordu. Buna izin veremezdi. Kabullenmek bu denli kolay olamazdı. Olmamalıydı. Kulağına eğilerek ağlamaktan boğuk çıkan ses tonuyla, "Bu sefer gitmene izin vermem." dedi. "Olmaz! Gideceksen beraber gideceğiz, kalacaksan beraber yaşayacağız. Başka türlü olmaz. Bak Nursel teyze de geldi. Annen dışarıda seni bekliyor. Oğlumuz bugün anneannesiyile tanıştı."

Gökalp, Çağrı'dan bahsederken Nefise'de en küçük bir değişiklik yoktu. Günlerdir araştırıyordu. Komadaki insanların nadiren de olsa yanlarında konuşulanları duyduklarını okumuştı. Doktor Kerem aksini söylese de Nefise'nin hoşlandığı gibi saçlarını parmaklarıyla tarar gibi bir umut anlatmaya devam etti. "Sen sevdikleri için kendini feda edecek, tek başına bir çocuğu doğuracak kadar güçlü ve yürekli bir kadınsın. Hatta itiraf edeyim, benden daha cesaretlisin." derken gözlerini silip aklına gelen anıyla gülümsedi. "Evlendiğimiz geceyi hatırlıyor musun? Nasıl da korkmuştum. Ve sen gülerek asıl korkması gereken kişinin kendin olduğunu söylemiştin. Ne yapayım, bir tek senin değil, benim de ilk gecemdi. Seni hayal kırıklığına uğratmaktan, mutsuz etmekten çok korktum hep ve şu an korkularımı yaşıyorum. Çünkü malik ederek sana yanlış yaptım. Ne olursa olsun sana inanmamalı, peşini bırakmamalıydım. Uyandığında belki vücudundaki yaralar iyileşecek, peki kalbinde açtığım dil yarası iyileşecek mi? Otelde sana söylediklerim için beni affedebilecek misin?"

Gökalp son sözlerini sadece sevdiğine duyurmak için sarf etmemişti. Uyanacağına dair inancı tükenmeye başladığından kendini inandırmak için söylemişti.

Nefise'yle konuşurken odaya gelen hemşire vaktin dolduğunu hatırlattı. Genç adam sevdiğinin soğuk alnına öpücük bırakırken, "Biz burada, dışarıda seni bekliyoruz." dedi.

Günler birbiri ardı sıra geçerken doktorların izniyle ara ara herkes Nefise'nin bulunduğu odaya girdi. Şüphesiz en sarsıcı görüşme Nursel Hanım kızını gördüğünde yaşandı. Umudu tükenmiş hâlde odadan çıkan kadın bayılırken güçlkle kendine getirilebilmişti.

Komadaki ikinci hafta bittiğinde Gökalp yine Nefise'nin başucundaydı. Acı dolu çehresine inat gülümseyerek, "Her zamanki gibi yine çok güzelsin." dedi. Alnına her görüşmede yaptığı gibi öpücük bırakırken saçını okşadı. "Bugün oğlumuz dördüncü ayını doldurdu latilokumum. Artık baba oğul konuşabiliyoruz. Gerçi ben konuşuyorum, o anlamsız sesler çıkartıyor ama ben ne dediğini anlıyorum. Annesi gelmiyor diye bana kızıyor. Vallahi. Bak inanmazsan sana sesini dinleteyim."

Gökalp telefonunu cebinden çıkartıp Çağrı'nın ses kaydını açtı. Odadaki cihaz sesine eşlik eden bebeğin sesi birbirine karışırken Nefise'nin yüzünü, bedenini inceledi. Her seferinde olduğu gibi, tıpkı Çağrı'nın doğumu gibi yeni bir mucize gerçekleşmesini, tepki vermesini bekledi. Hani filmlerde, kitaplarda olurdu ya... Belki gerçek hayatta da olurdu. Anne bebeğinin sesini duyunca gözlerini açardı. Ama açmadı Nefise. Her zamanki gibi kıpırdamadan yatıyordu. Umudu her gün biraz daha yitip giderken gözlerini açması için yalvardı. En son odadan çıkmadan önce saçlarını okşar gibi parmak uçlarıyla tarayarak Barış Manço'nun şarkısını sesini alçaltıp ıslıkla çaldı. Şarkı bittiğinde kendi ömrünün de şarkıyla birlikte bittiğini hissetti çünkü beklemek ölmek kadar zordu onun için. Veda zamanı geldiğinde kapıda görünen hemşireden on saniye daha istedi. Nefise'nin kulağına eğilerek, "Seni çok seviyorum." dedi. "Hiç kimseyi, hiçbir şeyi sevmediğim kadar çok."

Kirpiklerini, yanaklarını ıslatan yaşları silerek gitmek için doğrulduğunda aklına gömleğinin sol cebinde bulunan alyansı geldi. Boşanmalarına, Nefise'nin onu başka bir adam için terk ettiği yalanına inanmış olmasına rağmen atamamıştı. Defalarca denese de yapamamıştı. Ne kadar kırılırsa kırılsın, ne kadar yıkılırsa yıkılsın, evlilik bağlarını sonsuza dek saklamaya yemin et-

mişti. Evlendikleri günü hatırlayan Gökalp sol cebinde, kalbinin tam üzerinde taşıdığı yüzüğü çıkartıp Nefise'nin avucunun ortasına koydu, parmaklarını yüzüğün üzerine doğru eğerek üzerini kapattı. "Bak bu avucunun içine bıraktığım sadece bir gümüş parçası değil. Aynı zamanda bizim geçmişimiz, benim kalbim, sadakatim. Yemin olsun, senden başka bir kadına dokunmadım. Dokunamadım. Ben sadece sana aidim. Bunu sakın unutma."

Nefise'ye duygularını anlatırken bu defa aklına Meltem geldiğinde sanki genç kadının, "O zaman neden başkasıyla evlenmek istedin?" dediğini farz etti. "Düğün olmadı ki." diye açıklamada bulundu. "Hulusi amca, kızının hasta olduğunu söyleyince senin de beni artık sevmediğini düşününce iyilik yapma niyetiyle öyle bir karar vermiştim ama yapamadım. Olmadı."

Gökalp'in konuşmasını odaya gelen hemşire ikinci defa bölünce onun sağlığı için gitmek zorunda olduğunu söyledi. "Ben gidiyorum ama duvarın arka tarafındayım latilokumum. Seni orada bekliyor olacağım. Bekliyor olacağız."

Geri çekilen Gökalp sırtını sevdiğine dönmeden geriye doğru adımlarken birden durdu. Nefise'nin avucunda unuttuğu yüzük normalde parmaklarının gevşemesinden dolayı elinden düşmesi gerekirken düşmemiştir. Avucu hâlâ yumruk hâlindeydi. Kalbi gürültüyle çarparak yatağa umutla koştu. Elini avucunun içine aldığı anda inanmadı. Nefise yüzüğü kavramış, bırakmamıştı. O an Kerem'in uyarısını hatırladı. Bedeni bilinçsiz tepkiler verebilir demiştir. Emin olmak adına yüzüğü alıp eski yerine, sol cebine attı. Tekrar elini avucunun içine aldığı anda, "Ne olur, beni duyuyorsan bir işaret ver." diye yalvardı. Nefise bu sefer işaret parmağıyla çok yavaş hareket ederek avucunun ortasında kıpırdandı. Parmağının ucuyla Gökalp'in avuç ortasına G harfini çizdi. Gökalp aynı anda hem ağlayıp hem de sevinçten gülüyordu. Nefise'nin yüzünde en küçük bir mimik olmamasına, gözlerini açmamasına rağmen umutla dolmuştu kalbi.

Onları şaşkınlıkla izleyen hemşireye mutluluktan sırıtırken, "Beni duyuyor!" dedi.

13. BÖLÜM

"UYUYAN GÜZEL"

Gökalp, Nefise'nin bulunduğu odanın kapısında belirdiğinde kendi kendine gülüyordu. Oğlunun hâlini fark eden İsmet Bey, sonunda üzüntüden aklını kaçırdığını düşündü. Çünkü her zaman ağlayarak çıktığı odadan bu defa gülerek çıkması hiç hayra alamet değildi. Doktorların Nefise için ümit vermediklerini düşününce aklına başka olasılık gelmiyordu. Karısıyla birlikte oğulları için endişelenirlerken, Gökalp yüzünü ona hayretler içinde bakan Nursel Hanım'a döndü. Sanki önemli bir şeyi hatırlamış gibi yanına koştu. Heyecanlı çıkan ses tonuyla, "Beni duydu." dedi. İki dakika önce Nefise'nin dokunduğu avucunun içine bakarak, "Parmağını hareket ettirdi Nursel teyze." diye devam etti.

İnanamadı kadın. İşittiklerinin hayal olduğunu sandı. Anne yüreği kuş gibi çarparken çatallaşan sesiyle, "Bu gerçek mi?" dedi. "Yanlış anlamış olmayasın çocuğum."

Son günlerde tükenen ümitlerin üzerine Gökalp'in söyledikleri yüzünden herkes nefeslerini tutup alacakları cevabı beklediler. Gökalp ıslıl ıslıl parlayan gözleriyle önce Nefise'nin kaldığı odaya girmekte olan doktor Kerem'e, sonra çevresini saran annesine, babasına, Selin'e, Nihat Bey'e tek tek baktı ve ondan beklenmeyen hareketle Nursel Hanım'a sıkıca sarıldı. Yanlış anlamasının mümkün olmadığını söyledi. "Önce ben de hayal san-

dım ama vallahi gerçek. Avucumun ortasına işaret parmağıyla baş harfimi çizdi. Hemşire de oradaydı. O şahit.”

Aldıkları güzel haber sebebiyle herkes birbirine sarılıp Nefise’nin hayata dönüşünü kutlarken Gökalp küçük, yaramaz bir çocuk gibi sevinçten yerinde duramıyordu. Neşeli şarkılar söylemek, avazı çıktığı kadar bağırarak tüm dünyaya Nefise’nin tepki verdiğini duyurmak istiyordu. Haftalardır kuruyan umutları tekrar yeşerdiğinden kendini hafiflemiş hissediyordu. Ayakları yere basmıyordu sanki. Hayatının en mutlu anını yaşıyordu. Ellerini gökyüzüne doğru kaldırıp, “Allah’ım şükürler olsun sana.” dedi. “Onu bize bağışladın.”

O sevinç gözyaşlarıyla Allah’a şükrederken, Nefise’nin bulunduğu odanın kapısı açıldı. Kerem dışarıya çıkınca tüm bakışlar doktora çevrildi. Onlara yaklaşan Kerem hiçbir duygu belirtisi göstermeyen yüz ifadesiyle, “Dün yaptığımız tetkiklerin sonuçlarında küçük de olsa iyileşme belirtileri görmüştük.” dedi ve gülümsemeye başladı. Rahatlamış gibi görünerek devam etti. “Ama ne yalan söyleyeyim, yirmi dört saatte bu kadar hızlı gelişme göstermesini beklemiyordum.”

Gökalp, Kerem’e teşekkür ederken kısa süreli bir sessizlik oldu. Hemen ardından doktor, Gökalp ve aileleri uyardı. “Mutluluğunuza gölge düşürmek istemezdim ama şu an için her şey yolunda gidiyor gibi görünse de hayati tehlikesi sürüyor. Hastamız hâlâ entübe. Bedeni nefes alma fonksiyonunu kendi başına yerine getiremiyor.”

Keyfi kaçan Gökalp’in sevinci, yerini tekrar korku ve kedere bıraktığında Kerem yanına yaklaşarak eliyle sırtına hafifçe vurdu. “İşte bu yüzden, erkenden ümitlenmenizi istemediğim için çünkü tetkik sonuçlarını sizlerle paylaşmadım. Fakat bizim mucize hastamız, bir şekilde iletişim kurmayı başarabildi. Aslında bu tıbben mümkün olmayan bir durum, biliyor musunuz? En azından ben böyle biliyorum. İki dakika önceki muayenemde bilincinin kapalı olduğunu gördüğüm hastamın size nasıl tepki verdiğini hâlâ anlayabilmiş değilim.”

Kerem'in soru işaretiyle biten cümlesine, cevabı Nefise'nin annesi Nursel verdi. "Aşk, doktor bey," dedi. "Her şeyi mümkün kılan aşk. Yaradan gönülden bağlı olan insanlara yardım ediyor çünkü."

Sonraki günler Nefise gözlerini henüz açmamış olsa da iyileşmek adına birazcık yol kat etmişti. Kerem aynı gün içerisinde aralıklarla iki kişinin hasta ziyaretine izin veriyordu artık. O nedenle her gün aile fertlerinden biri ve Gökalp yanına girip uzayan ziyaret süresinde cevap alamasalar bile onunla konuşuyorlardı. Babası bir an önce uyanmasını, eğer uyanmazsa yakında kapalı olan marketlerinin batacağını anlatıyordu gülümseyerek. Sonra hiçbir şeyin ondan daha değerli, daha kıymetli olmadığını söylüyordu. "Sen yeter ki iyileş boncuğum." diyordu. "Söz, hiçbir konuda sana kızmayacağım. Günahınla, sevabınla canımdan bir parçasın sen. Seni incittiğim, kalbini kırdığım için o kadar pişmanım ki. Babalar bile isteye çocuklarının incitir mi hiç? Boyundan büyük laflar eden, söylediği sözlerin altında ezilen bu adamı affet."

Nursel Hanım ise Çağrı'dan bahsediyordu. "Oğlun da senin gibi zor bir bebek. Babaannesinin canına okuyor. Sabahlara kadar sen de az uykusuz bırakmadın beni." diyordu. "Ama bebekliğin ne kadar zorsa, çocukluğunda da o kadar uslu bir kızdın. Okula ilk başladığın günü hatırlıyor musun? Sınıfa girdiğinde diğer çocukların aksine hiç ağlamamıştın. Doğruca sıraya geçip oturmuş, beklemememi söylemiştin. İşte o gün, cesur, güçlü bir kadın olacağını anlamıştım. Yanılmadığımı gösterdin bana. Sen tek başına bir bebeği dünyaya getirecek kadar cesur, ailen ve sevdiğin adam için kendini feda edecek kadar güçlü bir kadınsın. Tabii yine de bu sana kızmadığım anlamına gelmiyor küçük hanım. Bu kadar acıya tek başına katlandığın, benimle paylaş-

madığın için hem kendime hem de sana kızıyorum. Keşke bu kadar cesur olmak zorunda kalmasaydın, keşke aramıza sınırlar çizmeseydim.”

Selin, Nefise’ye ne kadar şanslı olduğunu anlatıyordu. “Bir kadın ne kadar çok sevinebilirse Gökalp de o kadar çok seviyor seni. Kapının önünden bir an olsun ayrılmıyor. Nasıl korktuğunu, nasıl endişe ettiğini, ne hâle geldiğini bir görsen için parçalanır. Bazen seni çok kıskanıyorum. Keşke eniştten beni, Gökalp’in seni sevdiğinin yüzde biri kadar sevebilseydi diyorum. O bile yeterdi bana.”

Bekleme sürecinde şüphesiz en sabırsız kişi Gökalp’ti. Parmağının hareketini elinin içinde bir kere hissedebilmişti. Sonraki günler herhangi bir tepkide bulunmamıştı Nefise. İlaçlar kesilmiş, solunum cihazı olmadan nefes alıp alamayacağı denenmişti ancak başaramamıştı. Kerem bu durumun normal olduğunu söylese de panik yapmaya başlamıştı. Sanki sonsuza dek uyuyacakmış gibi bir korkuya kapılmıştı.

Doktorların mucize kadın diye bahsettikleri Nefise’nin, Gökalp için latilokumdan sonra ikinci lakabı vardı artık. “*Uyuyan güzel.*” Odaya her girdiğinde cümlesine hep uyuyan güzel diye başlıyordu. “Artık sıkılmadın mı uyumaktan?”

Nefise’nin iyileşmesini beklerlerken bir gün hastaneye Metin ve Meltem birlikte geldiler. Genç kadın varlığıyla ortamı germek istemiyordu. Çünkü herkesin gözünde Gökalp’in evlenmekten vazgeçtiği kadın olduğu kadar Ozan’ın da ablasıydı. Mahcup bir ifadeyle Nefise’nin ailesine geçmiş olsun dileklerinde bulunup, bir zamanlar anne, baba dediği İsmet Bey ve Saadet Hanım’a selam verdi. Sonra Gökalp’e yaklaşarak veda etmek için geldiğini söyledi. “Biz Metin ile İngiltere’ye gidiyoruz. Orada benim için bir hoca bulmuş.”

Meltem anlatırken Metin söze girdi. “Adam için alanında bir numara olduğu söyleniyor. Meltem’in raporlarını gönderdim, sağ olsun, kabul etti bizi. Artık bizim de bir umudumuz var.”

Metin konuşurken Gökalp ilk defa fark etti onun yüzün-

deki heyecanı. Aynı şeyi hissedenler bilirdi. Bu sayede anladı Metin'in Meltem'e karşı olan duygularını. Bunca sene dostum dediği adamın hislerini anlayamadığı için kendine kızsada belli etmedi. Habere çok mutlu olduğunu söyledi.

Aynı gün bir aile yakınından kardeşinin kaza sonucu hastanede yattığını öğrenen Nefise'nin diğer ablası Yeliz ağlayarak Nihat Bey'i aradı. Babasına, "Bana yalan olduğunu söyle, ne olur." dedi.

Konuşamadı Nihat Bey. Riskli hamileliğini yatarak geçirmek zorunda olan kızına duyduklarının doğru olduğunu söylemeye dili varmadı. Onun sessizliğinden, öğrendikleri kesinlik kazanan Yeliz daha çok ağladı. "Günlerdir arıyorum, Nefise'nin telefonu hep kapalı. Sizi arıyorum, doğru düzgün cevap vermiyorsunuz. Hissetmişim. Meğer yüreğimin sıkılmasının sebebi buymuş."

Nihat Bey kızına bebeğini düşünmesini, üzüntünün iyi gelmeyeceğini söyledi. "Merak etme, Nefise iyi. Kendini toparladığında konuşursunuz."

Nihat Bey ve Nursel Hanım, Yeliz'i İstanbul'a gelmemesi konusunda ikna etmeye çalışırken; Selin ortamda bulunmaya dayanamadı. Az daha kalırsa her an ağlayabilirdi. Ailesinin yanında güçlü durmak zorundaydı. O nedenle Çağrı'yı çok özlediğini söyleyerek onu görme bahanesiyle dışarıya çıktı. Dışarının havasını içine çeken genç kadın kendi kendine, "Geçecek." dedi. "Buradan eksilmeden, hep birlikte çıkacağız."

Çantasının askısını çapraz olarak üzerine takan Selin metro durağına doğru yürürken yanında duran arabanın korna sesiyle irkildi. Ani refleksle araca döndüğünde Kerem'i gördü. "Selin Hanım kusura bakmayın. Çok dalgın görünüyordunuz. Seslendim ama duymadınız."

Cama yaklaşan Selin önemli olmadığını söyledi. "Asıl siz kusura bakmayın, duymadım."

Kerem onun yüzüne baktı. İki hafta önce tanışmıştı Selin'le. Her gün olmasa bile zaman zaman karşılaşıyorlardı, Nefise hakkında konuşuyorlardı. Nadiren yaptıkları sohbetlerde İstanbul'u

iyi bilmediğini de öğrenmişti. Yanlış anlamasından çekinerek yardım etme niyetiyle, "Sizi gideceğiniz yere kadar bırakabilirim." dedi. Selin'i, karşı cins gözüyle değil de bir hastasının yakını olan iyi kalpli bir kadın olarak görüyordu.

Selin teşekkür etti. "Sağ olun Kerem Bey. Metro durağı yakın. Siz zahmet etmeyin."

Kerem bulundukları saatin mesai çıkış saati olduğunu, toplu taşımaların bu saatlerde çok yoğun olacağını ifade etti. "İsrarımı yanlış anlamayın Selin Hanım. Kötü bir niyetim yok. Sadece yardımcı olmak istiyorum."

Bu sözler yüzünden Selin hiç düşünmeden arabaya binmek zorunda kaldı. "Estağfurullah Kerem hocam. Teklifinizde bir art niyet aramadım. Size zahmet vermek istemediğimden binmek istemedim."

Kerem az önce kurduğu cümlelerin işe yaramasına gülümsedi. "Biliyorum."

Ertesi gün Nefise'nin ziyaretçilerinden biri de İsmet Bey'di. İlk kez torununun annesini görmek için yattığı odaya girdi. Onu gördüğü an gözünde Nefise'nin çocukluğu canlandı. Sevimli, neşeli, güzel bir kız çocuğuydu Nefise. Sigara içmek için balkona çıktığında apartmanın bahçesinde diğer çocuklarla top oynadığı anları, koşarken uzun saçlarının havada nasıl dalgalandığını hatırladı. Lise yıllarında Gökalp'in kitapları arasında görürdü fotoğraflarını. Oğlu kalemi eline her aldığı anda bulduğu her yere önce kalp şekli çizerdi. Sonra kalbin içine N ve G harflerini yazardı. Nefise'nin baş harfi kitaplarının, defterlerinin hemen hemen her sayfasını süslerdi. Gökalp'in hafta sonları Gaziantep'ten Adana'ya kaçtığını da bilirdi İsmet Bey ama oğlunu utandırmak için bilmezden gelirdi. Nefise'yi aileden biri olarak görmesi için o kadar çok neden vardı ki. Saygısı, sevgi dolu kalbi bile onu kabullenmek için yeterliydi. Şimdi bir de ailesi ve Gökalp için yaptığı fedakârlığı öğrenmişti. Daha çok saygı duyuyor, daha çok seviyordu. Geçmişten günümüze dönen İsmet Bey yüreği sızlayarak yatağa yaklaştı. Yüzünden tebessüm eksik olmayan,

her daim cıvıl cıvıl olan Nefise'nin bu hâle gelmesi ağırına gidiyordu. Yakıştıramıyordu yattı yatağı. Ölümü ise hiç konduramıyordu. Söze, "Seninle, sizi hiç konuşmadık, konuşamadık." diye başladı. "Allah var, seni hep çok yakıştırdım Gökalp'e. Gizlice evlendiğinizi öğrendiğimde babanlarla aramızın bozulmasından korksam da içten içe çok mutlu oldum. Ama bu gizli nikâhın sizi bu noktaya getireceğini öngöremedim. Affet beni, ben de suçluyum. Evlendiğinizi öğrendiğim gün sizi karşıma alıp bu işin böyle olmayacağını bir büyük olarak Gökalp ve seninle konuşmalıydım. Konuşsaydım belki de seni tehdit eden o pisliğe fırsat vermemiş olurduk. Eğer ben sizinle konuşsaydım ne sen ne de Gökalp bu kadar acı çekmezsiniz. Özellikle de sen... Bu kadar büyük sorumluluğa tek başına dayanmak zorunda kaldığın için özür dilerim kızım. Bağışla beni. Bağışla ve bir an önce iyileş. Sen iyileşmezsen Gökalp'im fazla dayanamaz. Sen gidersen onu hiçbirimiz durduramayız. Meltem'le evleneceği sırada nikâh masasından kalkıp hastaneye sana koştuğunda emin oldum. Hayat, yaşam, Gökalp için sen demek. Hem daha elinden kahve içeceğiz gelin hanım."

Nefise'ye içini döken İsmet Bey odadan çıkarken kapıda durup yönünü yatağa çevirdi. "Bebeğinize, Çağrı'mın ismini verdiğin için çok teşekkür ederim kızım."

İsmet Bey'den sonra odaya giren Gökalp sevdiğinin alnını öpüp saçlarını kokladı. Eskiden buram buram şampuan kokan saçları şimdi ilaç kokuyordu. Aklına evli oldukları süre içerisinde Nefise'nin kendisini sinir etme çabaları geldi. Banyo dışında ıslanmaktan nefret ederdi Gökalp. Nefise bunu bildiğinden ne zaman duştan çıksa ıslak uzun saçlarını tutup kocasının yüzüne doğru sallardı. Yüzüne su damlaları çarpan Gökalp ise onu durdurmak için her seferinde dudaklarına kapanırdı. Canını acıtan anılar yüzünden gözleri dolarken, "Yine ben geldim latilokumum," dedi. "Yoksa uyuyan güzel mi demeliydim? Bugün dışarıda çok güzel bir hava var. Senin en sevdiğin mevsimde, sonbahardayız hâlâ. Annen ve annem şu an bizim evde birlikte oğlumuzun banyosunu yaptırıyorlar. Düşünebiliyor musun? İki

aile tek bir aile olduk. Babam, Nihat amca ve Selin abla dışarıda seni bekliyorlar. Ha bu arada, biraz geç olsa da Yeliz ablaya hastanede olduğunu söylemek zorunda kaldılar. Bizim için olmasa bile onun için uyanırsın sen. Ablana kıyamazsın en azından. Eğer uyanmazsan kadıncağız erken doğuracak.”

Gökalp ne söylerse söylesin Nefise herhangi bir tepki vermedi. Dayanamadı odadaki çıldırtıcı sessizliğe. İçinden geçenler dilinin ucundan dökülmeye başladı. “Sen böyle kıpırtısız yatarken ben nasıl ölüyorum bir görsen! Bir görsen dünyam nasıl soluk, nasıl karanlık.” dedi “Hadi aç gözlerini, ne olur. Beni yalvartmayı çok sevdiğini biliyorum ama burası yeri ve zamanı değil.”

Gökalp konuşurken Nefise’nin elini avucunun içine alıp öptü. “Bir kere yaptın, yine yapabilirsin. Söz veriyorum, sucukları kömüre çevirecek kadar kızartsan da hiç yakınmadan yiyeceğim. Hatta yaptığın poğaçaların taş kadar sert olmasına bile takılmayacağım. Beni ıslatmak mı istiyorsun? Sen yeter ki iyileş, istersen başımdan aşağı bir kova su boşalt, razıyım ben.”

Gökalp’in cesaret veren, yaşanmışlıklarını hatırlatan sözlerine karşılık Nefise’nin ellerinde küçük bir kıpırtı dahi olmadı. Sesini duyuramıyordu, ona ulaşamıyordu. Bir vakitler sıcaklığını hissettiği elleri odanın duvarlarından daha soğuktu. Çevresindeki cihazlar, cihazlardan çıkan sesler, sessizliğin içinde boş bir kuyuya atılan taş misali yankılanıyordu. Teni ilk günlere göre iyileşmiş görünse de bedeninde hiçbir hayat belirtisi yoktu. Gökalp tekrar tekrar düştüğü umutsuzluk çukurundan Nefise’ye takılan solunum cihazına baktı. Bir vakitler öpmeye doyamadığı dudakları tıpkı kurumuş gül yaprağı gibi cansızdı. İki dudağının arasından geçen hortum onu hayatta tutan tek şeydi. Nefise giderse ne yapardı? Nasıl yaşardı? Yaşayabilir miydi? İmkânı var mıydı? Sevdiği kadını bu durumda görmek, ölmekten daha mı kolaydı? Hiç sanmıyordu. Bu sefer korkularıyla daha ürkütücü boyutta yüzleşen Gökalp, içini yakan acıya teslim olarak sesli şekilde ağlamaya başladı. Kendini durduramıyordu. Yaşlar göz pınarlarını delip çıkıyordu. Engelleyemiyordu. Sesini Nefise’nin duymasından çekindiğinden odadan çıkmak için ayağa kalkacağı sırada

avucundaki hareketi hissetti. İnanamadı. Yanlış mı anlamıştı, hayal miydi? Boştaki koluyla gözlerini silerken bakışları eli ve yüzü arasında gidip geldi. Emin olmak istiyordu. Bunun bilinçsiz bir tepki olmaması için içinden Allah'a yalvarıyordu. Kalbi heyecandan patlamak üzereyken Nefise'nin kirpikleri kıpraştı. Şoka girmekten korktu Gökalp. İçinde havai fişekler patlıyordu sanki ama yine de gerçek miydi yoksa hayal mi görüyordu, korkuyordu. Az önce acıdan ağlayan gözleri şimdi sevinçten gözyaşı döküyordu. Kendine sakın olması, mantıklı hareket etmesi konusunda telkinde bulunarak sevdiğinin yüzüne baktı. Yatağın yanında dizlerinin üzerine çöküp elini, avuç içini öptü. "Hadi bebeğim! Yapabilirsin." dedi. "Ben buradayım. Aç gözlerini!"

Gökalp umutla genç kadının yüzüne bakarken, Nefise gözlerini minicik araladı. Sonra tekrar kapattı.

"Hadi bebeğim! Bir kerecik bak bana. Bir kerecik güzel gözlerini görmeme izin ver latilokumum."

Gökalp'in sesiyle Nefise bir kere daha hafifçe gözlerini aralayıp o kadar aradan sonra sevdiği adamın gözlerine kısılmış gözlerle baktı. Gökalp sevinçten çıldırmak üzereydi. Sonunda olmuştu. Hayatının ilk ve tek aşkı, bebeğinin annesi geri dönmüştü. Ne yapacağını, nasıl tepki vereceğini bilemedi. Sarılmak, öpmek istedi sevdiğini ama vücudundaki kırıkları biliyordu, yapamazdı. Sevgilisinin karşısında utancından elini nereye koyacağını şaşırان ergenler gibi hissetti kendini. Son bir yılın özlemiyle mucize kadınına bakarken Nefise'nin kirpiklerinin arasından akan yaşları gördü. Hafif aralı olan kısık gözlerinden art arda kristal taneleri gibi düşüyordu damlalar. Ağlıyordu.

Onun gibi gözyaşı dökerken paniğe kapılarak, "Ağlama ne olur," dedi. "Canın çok acıyor, biliyorum ama hepsi geçecek, güven bana. Sen gözlerini açtın, oğlumuza, bize döndün ya, her şey yoluna girecek. Hemen Kerem hocayı çağırıyorum."

Gökalp ne yapacağını şaşırarak doktoru çağırmaya gideceken Nefise'nin boğazından hırıltılı bir ses yükseldi. Sanki konuşmak ister gibiydi ama ağzındaki hortum konuşmasına engel

oluyordu. Geri döndü. Sevdığının saçlarını okşayarak, "Ne olur ağlama." dedi. "Gözyaşlarında boğma beni, senin ağlamana katlanamıyorum."

Sevinci boğazına dizilen Gökalp'in eli ayağına dolanırken, Nefise ağlamaya devam ediyordu. Gökalp de onunla birlikte ağlayarak gözyaşlarını silerken odadaki cihazın sesi değışti. Yolunda gitmeyen bir şeyler oluyordu. Boğuluyormuş gibi Nefise'nin gözleri normalinden daha fazla açıldığında bedeni sarsılarak titremeye başladı. Gökalp bu görüntüyle dehşete kapıldı. Ağlayarak doktora haber vermeye koşarken odaya hemşire girdi.

Çaresizlik içinde, "Ne olur yardım edin," diye yalvardı. "Kötü bir şeyler oluyor."

Gökalp dışarıya çıktığında ağlamaktan kendini kaybetmek üzereydi. Olanları Nihat Bey ve Selin'e, babasına anlattı. Onların durumu da genç adamdan farklı değildi. Hep birlikte odaya giren Kerem ve onun yandaki diğer doktorun çıkmasını, güzel haberler almayı umut ediyorlardı.

On dakika sonra doktorlar ve hemşireler nihayet dışarı çıktıklarında Kerem korkulacak bir şey olmadığı anlattı. "İlaçları bu sabah yine kestik. Hastamız kendine geldiğinde bulunduğu ortam ve ağırları yüzünden stres yapmış olmalı. Yatışması için sakinleştirici verdik. Tansiyonu ve diğer değerleri normale döndü. Merak etmeyin, durumu dünden daha iyi. Artık solunum cihazına bağlı kalmadan nefes alabiliyor. Gönül rahatlığıyla size gözünüz aydın diyebilirim."

Kendini kötü bir habere hazırlamaya çalışan Gökalp duyduğu umut dolu sözlerden sonra Kerem'e sarıldı. "Eminsiniz, değil mi Kerem hoca?"

Kerem sevinçten gözyaşı döken Nihat Bey ve Selin'e baktıktan sonra Gökalp'e gülümsedi. "Eminim. Hastamızı bir süre daha yoğun bakım odasında ağırlayalım. Sonra durumunu değerlendirip odaya alınıp alınmayacağına karar veririz."

14. BÖLÜM

"KORKU"

Nefise bir hafta sonra normal odaya alındığında hemşire hastanın yanında refakatçi olarak kimin kalacağını sordu. Gelen soruyla bütün gözler bir anda Gökalp ve Nursel Hanım arasında gidip geldi. Kimse konuşmuyordu. Üzerindeki bakışlardan tedirgin olan genç adam bir adım geriye çıkarak başını yere eğdi. "Benim biraz hava almaya ihtiyacım var." dedi. Başka bir şey söylemeden bulunduğu ortamdan kaçarcasına giderken başta Nefise'nin ailesi olmak üzere herkes birbirlerine neler oluyor der gibi baktılar.

Saadet Hanım, Gökalp'in arkasından gidecekken İsmet Bey, "Dur hanım, ben onunla konuşurum." dedi. Sonra ortamdakilere müsaade isteyerek oğlunun neden böyle davrandığını öğrenmek için peşinden gitti.

Hastanenin kapısına çıkan adam, Gökalp'i merdivene yaslanmış hâlde buldu. Normalde böyle bir haberle mutluluktan havalara uçuşması gerekirken karalar bağlamasına diğerleri gibi anlam veremedi. Yanına yaklaşıp kolunu tuttu. "Oğlum ne bu hâlin? Günlerdir bu anı bekleyen sen değil miydin? Şimdi ne oldu?"

Gökalp babasına bakamadı. Biri dokunsa her an ağlayacakmış gibi duruyordu. Bakışlarını kaçırarak hissettiklerini itiraf

etti. "Baba çok korkuyorum. O makinelerden çıkan sesleri zihnimden silemiyorum. Yataktaki titreyen hâli gözümün önünden gitmiyor. O an tekrar tekrar öldüm, dirildim. Ömrümden ömür gitti, kaybettim sandım. Ya yine aynı şey olursa?"

İsmet Bey sabırla dinledi Gökalp'i. Anlıyordu oğlunu. Kolay değildi yaşadıkları. Yıllar geçse bile unutulması çok zor olacaktı. Ama geçmişti. Hepsi geride kalmıştı. Gökalp'e sarılarak korkularının yersiz olduğunu anlatmaya çalıştı. "Ne kadar korktuğunu elbette biliyorum ama bak, Nefise kızım iyileşiyor. Meltem'le evlenmediğini, onu ne kadar çok sevdiğini, projeyi o ite verdi diye kızgın ya da kırgın olmadığını söylediğinde kim bilir ne kadar mutlu olacak. Üstelik bebeğiniz var. Birbirinize kavuştuğunuza ne çok sevinecek Allah bilir."

Gökalp geri çekilerek aralarındaki mesafeyi açmak için merdivenin ilk basamağından indi. Bulunduğu noktada ileri geri dolanarak babasına anlattığı kadar kolay olmadığını söyledi. "Ya ona söylediklerim yüzünden affetmezse beni?" dedi. "Onu aşağılamak, canını acıtmak için bahşiş bile verdim ki ayağıma kadar iki defa çağırduğımdan, ettiğim hakaretlerden bahsetmiyorum bile." Utandığı alenen gözlenen Gökalp eliyle yüzünü kapatarak devam etti. "Bu kaza benim yüzümden oldu. O gün ona öyle davranmasaydım..."

İsmet Bey onun korkuları karşısında bileklerini tutup elini yüzünden indirmesini sağladı. Gözlerinin içine bakarak, "Artık kendini suçlamayı bırakmalısın." dedi. "Bu hâlinin ne sana ne ona bir faydası olmaz. Her kul kaderini yaşar oğlum. Siz de size yazılanı yaşadınız, yaşamaya da devam edeceksiniz. Keşke böyle olmasaydı ama bir de iyi tarafından bak. Bazen şer olarak gördüklerimiz hayra çıkabiliyor. Eğer bu kaza olmasaydı, şu an Meltem ile evlenmiş olacaktınız. Çağrı'nın varlığından, Nefise'nin yaşadıklarından hiçbir zaman haberdar olmayacaktın."

Babasını sessizce dinleyen Gökalp söylediklerini haklı bulsa bile bu konu hakkında yorum yapmadı. Kısa bir an sessiz kalıp rahatsız olduğu bir diğer konuya girdi. "Baba odalar en az iki üç kişilik. Kerem hocayla konuşup Nefise'nin daha rahat edeceği

özel bir hastaneye naklini isteyeceğim. Bunun için yardımın gerekiyor.”

Gökalp’in konuyu değiştirme çabasında olduğunu gören İsmet Bey daha fazla üzerine gitmemeye karar vererek hangi konuda yardım istediğini sordu.

“Nihat amcayla konuşabilir misin? Şimdi ben söylersem yanlış yorumlayabilir. Maddi durumunu biliyorsun. Büyük olasılıkla gurur yapacaktır. Özel hastanenin altından kalkamayacağını düşünebilir. İstemedi kırılmasına sebep olmak istemiyorum. Fakat sizin muhabbetiniz başka. Sen uygun bir dille onunla konuşur musun?”

İsmet Bey sıkıntıyla çenesini sıvazlarken, “Tamam.” dedi. “Ben de seninle aynı fikirdeyim ama bakalım, Nihat bizim gibi düşünecek mi?”

Babasını dinleyen Gökalp bir hastanenin giriş kapısına bir de bahçe çıkış kapısına baktı. Duramıyordu yerinde. Hastane onu yutmak üzere olan bir canavar gibi görünüyordu gözüne. Döneceğini söyleyerek yönünü çıkış kapısına çevirip birkaç adım attı.

“Oğlum nereye?”

Cevap vermedi. Kalbini hastanede bırakırken, üç haftadır üzüntüden, uykusuzluktan hantallaşan bedenini sürükler gibi bahçe kapısından çıktı. Dakikalarca nereye olduğunu bilmeden yürüdü. Önüne çıkan ilk taksiye binip sahile gitti. İçinde patlamak üzere olan bir volkan coşuyordu sanki. Her an zerrelere ayrılacakmış gibi hissediyordu. Nefise’nin yataktaki titreyen bedenini, makinelerin çıldırtıcı seslerini hatırladıkça delirecekti. İki eliyle kulaklarını kapatsa bile sesler azalmıyordu. Aksine daha da artıyordu. Sakin bir yer gördüğünde sahili çevreleyen kaldırıma oturdu. Daha fazla bastıramadı içindikileri. Sesli şekilde hıçkırarak ağlamaya başladı. Öldü sanmıştı Nefise’yi. Kendisinden gitti sanmıştı. Dünyada bir başına yalnız kaldığını hissettiği o an kendisi de sevdiğiyle ölmüş, sonra tekrar dirilmişti.

Yürüyüş yapan yaşlı bir çift onun ağladığını gördüklerinde meraklanarak yanına yaklaştılar. “Oğlum iyi misin?”

Soruyu soran yaşlı kadına çevirdi kızaran ela gözlerini. Konuşmadı. İyi olmadığını belirtmek için başını iki yana salladı. Bu sırada kadının kocası, "Evladım saldırıya mı uğradın? Gasp mı ettiler seni?" dedi.

Yine konuşmadı Gökalp. Bu sırada kadın kocasına kısık sesle, "Acaba bir yakınını mı kaybetti?" dedi.

Cevap vermeden boş gözlerle ikisine baktı. Bir gün Nefise ile bu yaşlı çift gibi olabilecekler miydi? Bir akşamüstü ya da sabahın erken saatlerinde el ele yürüyüşe çıkabilecekler miydi? Bu soruları içinden geçirirken aklına yine hafızasından silemediği o görüntü geldi. Akabinde kulaklarında makinelerin sesi yankılandı. Susmuyordu kahrolası sesler. Susturamıyordu. Ona ilgiyle bakan karı kocaya baş hareketiyle teşekkür edip yerinden kalktı. Sarsak adımlarla yürümeye çalıştığında yaşlı adam karısına bakarak, "Allah bilir, ne derdi var." dedi. "Bu gasp işine benzemiyor. Yüzündeki ıstırabı görmedin mi?"

Bir süre daha yürüyen Gökalp az da olsa kendini toparlanmış hissettiğinde hastaneye gitmekten, aynı şeyleri yaşamaktan korktu. Nefise'nin onu affetmeyeceğini düşünmek ise korkularını daha da katladı. Bir yangının ortasında kalmış gibiydi. Ne yana dönse ateş vardı. Çıkış noktası yoktu. Diğer yandan babasının Nihat Bey'le konuşup konuşmadığını merak ediyordu.

Gökalp'in meraklandığı dakikalarda ise İsmet Bey, Nihat Bey'i ikna etmeye çabalıyordu. "Nihat, görüyorsun buranın ortamını. Hastane çok kalabalık. Senin de rızan olursa Nefise kızımı özel hastaneye naklettirelim. Biliyorsun, senin kızın benim de kızım sayılır."

Arkadaşının iyi niyetli yaklaşımı karşısında Nihat Bey teşekkür etti. "Haklısın İsmet. Ben de aynı şeyi düşündüğüm için az önce doktor Kerem'le konuştum. Onun arkadaşının ortak olduğu özel bir hastane varmış. Kızımı yarın oraya nakledecekler."

İsmet Bey maddi manevi her konuda yanında olduklarını söylerken Nihat Bey sözünü kesti. "Manevi konuda yanımda olduğunu görüyorum. Allah razı olsun. Maddi konuya gelince bu

konuda bizim için kaygılanma. Bir kenarda biriktirdiğimiz hac paramız vardı. Onu kullanacağız. Yeter ki yavrum iyi olsun.”

İki arkadaş nakil işlemini konuşurken Nihat Bey merakına yenilerek Gökalp’i sordu. “Gökalp ile konuştun mu? Nesi varmış?”

İsmet Bey oğlunun korkularını anlattı. “Yine aynı şeye şahit olmaktan korkuyor. Nefise’yi bir an için kaybettiğini sanmış. Tabii bir de kazadan kendini sorumlu tutuyor. Nefise onu affetmez diye endişeli.”

İki baba bundan sonra çocukları için nasıl bir yol izlemeleri gerektiğini konuşurken Gökalp aradı. “Nihat amcayı ikna edebildin mi?” diye sordu.

İsmet Bey, “Evet.” derken Gökalp’in sesini duydu. “Şarjım bitiyor baba.”

Kendini Nefise ile evlendikleri restorana kapatan Gökalp nikâhlarının kıyıldığı günü düşündü. Nefise ile masaların arasında dans ettikleri günün üzerinden çok geçmemiş gibiydi. Âdeta o günü tekrar yaşıyordu. Arkadaşlarıyla gülümsedikleri, nikâh defterini imzaladıktan sonra tebriklerini kabul ettikleri o gün nereden bileceklerdi ki bu aşk yüzünden böyle yanacaklarını.

Gece yarısına kadar restoranda kalan Gökalp o gün hastaneye dönmedi. Yaptığının yanlış olduğunu biliyordu. Kaçarak hata ediyordu fakat elinden başka türlü gelmiyordu. Aynı korkuyu tekrar tekrar yaşayacak tahammülü yoktu. Kaldıramazdı. Nefise’nin aşkıyla dolu olan kalbi dayanamazdı. İçinde cesaret namına hiçbir şey kalmamıştı. Amaçsızca şehrin izbe sokaklarında dolaştı. Kalabalık caddelerde insanların arasında hayatta tek başına yalnız kalmış misali yürüdü. Kimseyi görmedi. Hiç kimseyi duymadı. Bir tek sevdiği kadının hayali, bir de oğlunun göğsüne sinen kokusu vardı üzerinde. Ötesi yoktu.

İsmet Bey evde meraklar içerisindeki karısına oğluyla yaptığı konuşmayı anlatarak sakin olmasını söyledi. “Şarjının bittiğini söyledi. Güzel canını sıkma hatun. Onun Nefise’den başka gidecek yeri mi var? Dönecek. Sadece çok korkuyor. Zamanı ihtiyacı var. Kolay değil yaşadıkları, sen de biliyorsun.”

Kocasının rahatlatmak için söylediği hiçbir cümle Saadet Hanım'ın anne yüreğini ferahlatmadı. Endişe doluydu içi. Başına bir şey gelmesinden, kendine zarar vermesinden korkuyordu. O nedenle gün doğana kadar evin balkonundan yola baktı.

Ve nihayet sabah dokuzda Gökalp eve döndü. Onu karşılayan annesine iyi olduğunu, merak etmemesini söyleyip korkuları sebebiyle titrek çıkan ses tonuyla, "Hastaneden haber var mı?" diye sordu.

Saadet Hanım hastaneden akşam döndüklerini anlattı. "Biz oradayken durumunun iyiye gittiğini, her an uyanabileceğini söylediler. Nursel teyzenle Nihat amcan beklemememizi, hastanede yapılacak bir şey olmadığını söyleyince eve geldik. Az önce baban Nihat'ı aradı. Her şeyin yolunda olduğunu söylemiş. Bugün başka bir hastaneye nakledilebilirmiş."

Aldığı haberden sonra bütün gece meraktan, üzüntüden kalbi daralan Gökalp'in içi az da olsa rahatlamıştı. Başka bir şey sormadan doğruca yatak odasına girdi. Çağrı yatakta uyuyordu. Ses çıkartmadan sessizce yanına uzandı. Dakikalarca oğlunun yüzünü incelerken Selin'in anlattıklarını hatırladı. Nefise bebeklerini, ölümü göze alarak evde arkadaşının yardımıyla doğurmuştu. Sırf bebeğin doğumu belgelenmesin diye hayatını riske atmıştı. O an onun yanında olmayı öyle çok istedi ki. Başını geriye atıp yastığa akıttı gözyaşlarını. "Ah latilokumum," dedi. "Bütün bunlara tek başına nasıl dayandın?"

Nursel Hanım refakatçi olarak geceyi Nefise'nin başında geçirmiş, sabaha kadar kızının iyileşmesi için yanında getirdiği kitaptan dualar okumuştur. Ama Nefise açmamıştı gözlerini. Sadece acı içinde inlemiş, ara ara mırıldanır gibi kısık çıkan sesiyle Gökalp'i sayıklamıştı. Birkaç defa, "Gökalp... Ört üstümü... Çok üşüyorum." demişti. Kızının acılarına ağ-

larken Gökalp'i ne kadar sevdiğini bir kere daha anlamıştı.

Sabah olduğunda aynı odada kalan diğer hastanın refakatçisi Nursel Hanım'a moral vermek için yanına yaklaştı. "Ne mutlu size ki kızınızın iyileşeceğine dair umudunuz var." diyerek diğer yatakta uyuyan kendi kızına baktı ve alçalttığı sesiyle devam etti. "Yavrum daha 35 yaşında. İki tane küçük çocuğu var. Hastalık ciğerlerinden diğer organlara yayılmış. Doktor umut yok diyor."

Nursel Hanım yatakta yatan, hastalıktan neredeyse kemikleri sayılacak derecede zayıf görünen diğer hastaya baktı. Bir anne için çocuğunun avuçlarının arasından kayıp gitmesi dayanılması çok zor bir acıydı. Kısmen aynı acıyı kendisi de yaşamıştı. Anlıyordu. Güç vermek istercesine kadının elini dokundu. "Allah'tan ümit kesilmez. Bizimkine de ümit yok diyorlardı ama bakın, şükürler olsun iyileşmeye başladı. Rabb'im evladınızı size, çocuklarına bağışlasın."

İki kadın konuşurken Nefise hissettiği acı yüzünden tekrar inledi. Hemen başucuna geçti Nursel Hanım. Saçlarını okşayarak yanında olduğunu söyledi. "Buradayım kızım."

Gece yapılan ağrı kesicilerin etkisinin azaldığını düşünen Nursel Hanım hemşireyi çağırmaya gidecekken, Nefise gözlerini açıp kapattı. Sanki çok derin bir uykudan uyanmaya çalışır gibiydi. Kirpikleri kıpırdıyordu, alnını vücudunda hissettiği acı yüzünden kırıyordu ama tam olarak gözlerini açamıyordu. Yarı uyku hâlinde gibiydi. Ona cesaret vermek için damar yolu açık olan elini öptü. "Hadi annem, aç gözlerini. Ne olur, bana bir kerecik bak."

Genç kadın sanki annesinin bu sözleri söylemesini beklemiş gibi ışığın kamaştırdığı gözlerini aralayıp nerede olduğunu anlamak için odanın tavanına baktı. Kaza gününü hatırladığında gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Ne kadar zamandır uyuduğunu bilmiyordu. Zihninin bulanık olmasına rağmen aklındaki tek kişi Çağrı'ydı. Annesi İstanbul'a gelmişse kazanın üzerinden birkaç gün geçmiş olmalıydı. Oğlu ne hâldeydi öğrenmeliydi ama soramazdı. Sorarsa annesi önce Çağrı'yı öğrenirdi, sonra

yaşadıklarını. Onu üzmemek istemiyordu. Düşünme yetisini tam anlamıyla kullanamayan Nefise, Nursel Hanım'ın her şeyi öğrenmiş olabilme ihtimalini akıl edemiyordu.

Kızının gözyaşlarını elleriyle silen annesi alnını öperek, "Geçecek." dedi. "Acıların denecek, yaraların iyileşecek. Öyle çok korkuttun ki bizi."

Nursel Hanım'ın söylediklerini anlamayan Nefise'nin aklı tamamıyla Çağrı'ya odaklanmıştı. O nedenle susuzluktan kuruyan dudaklarından tek bir kelime çıktı. "Ablam!"

"Ablan dışarıda kızım. Çağırayım mı?"

Selin'in hastanede olmasıyla Nefise bedeninde hissettiği acıları hissetmez hâle geldi. Ablası hastanedeyse Çağrı neredeydi? Gözlerinden yaşlar düşerken tahriş olan boğazı nedeniyle hırıltılı çıkan sesiyle cevap verdi. "Onunla konuşmalıyım."

Nursel Hanım da kızı gibi ağlıyordu. "Tamam yavrum. Hemen ablanı çağırıyorum. Yeter ki sen ağlama."

Odadan çıkan kadın önce hemşireye Nefise'nin kendine geldiğini, ağrısı olduğunu söyledi. Sonra hastanede Selin'i ve kocasını buldu. Nursel Hanım'ın sevinç gözyaşlarını yanlış anlayan Nihat Bey, Nefise'yi sorduğunda hem ağlayıp hem de gülümseyerek, "Şükür kendine geldi." dedi. Hemen ardından Selin'e onu görmek istediğini söyledi. "Sanırım oğlunu sormak için seni görmek istiyor."

Nihat Bey karısına bebeğin Gökalp'in evinde olduğunu söyleyip söylemediğini sordu.

"Hayır, söylemedim. Benim bildiğimi anladığım kadarıyla bilmiyor. Ben de bir şey söyleyemedim. Şimdi nerede olduğunu öğrenirse Gökalp'i görmek ister diye düşündüm. Bu hâldeyken onun kayıplara karıştığını nasıl anlatırdım?"

Nihat Bey kara kara düşünürken Nursel Hanım'a iyi yaptığını söyleyip Selin'i uyardı. "Bu hâliyle bir de Gökalp için endişelenmesin yavrum. Bebeği komşuya bıraktığını, annenin her şeyi öğrendiğini ve ona kızgın olmadığını söyle."

Nursel Hanım kocasını onayladığında Selin, "Tamam." diyerek odaya girdi. Nefise'nin yatağına doğru yürüdüğünde odada bulunan hemşire elindeki ilacı seruma enjekte ediyordu. Hemşire işini bitirip geri çekildiğinde yatağına yaklaştı. Onu fark eden Nefise, Selin'in konuşmasına fırsat vermeden, "Oğlum?" dedi. "O nerede?"

Sevinç gözyaşlarını silen Selin babasının istediğini yaptı. Nefise'nin yanaklarını öperken komşuya bıraktığını söyledi. "Küçük canavarı merak etme sen ablacığım. Bebeğinin sağlığı da keyfi de yerinde. Düşündüğün nasıl doyduğuydu merak etme, aç kalmadı. Başta bizi biraz zorlasa bile mamaya alıştı."

Mama lafını duyan Nefise tekrar uyumamak için direnirken kaç gündür hastanede bulunduğunu sordu.

"Tam üç hafta oldu."

Selin cevap verdiğinde Nefise uykuya dalıyormuş gibi kısa bir an gözlerini kapatıp dilinin ucunda yuvarladığı kelimelerle, "Oğlumu görmek istiyorum." dedi. Hemen ardından, "Canım çok acıyor abla." dedi gittikçe kısılan sesiyle. "Bütün kemiklerim..."

Daha fazla konuşmadı. İlaçların etkisiyle tekrar onu çeken uykuya teslim oldu.

Gün içerisinde Gökalp'in istediği gibi doktor Kerem ve Nihat Bey sevk için gerekli evrakları imzalamış, Nefise aynı gün öğleden sonra özel bir hastaneye nakledilmişti.

Yeni hastanedeki tek kişilik odada kızının saçlarını okşayan Nihat Bey, "Boncuğum," diye seslendiğinde gözlerini açmaya çalıştı. Sesleri duyuyordu ama öyle uyuşmuştu ki tepki vermekte zorlanıyordu. Önce, "Baba," dedi. Hemen sonrasında, "Oğlum!" dedi.

Nihat Bey kızına yalan söylemek istemiyordu ancak Gökalp bir haftadır ortadan kaybolmuştu. Onun kendini eve hapsedtiğini, hastaneye gitmeyi reddettiğini, ikna edemediğini anlatmıştı. Nefise'yi yatıştırmak için Çağrı'nın iyi olduğunu söyledi. "Az daha toparlan, bebeğini buraya getireceğim, söz."

Babasına teşekkür ederken bedenini hareket ettirmek istedi. Ama yapamadı. Öyle bir sızı hissetti ki vücudunda bütün kemikleri ezilip küle dönmüştü âdeta. Belinden aşağıya yüzlerce bıçak saplanıyordu sanki. Paniğe kapılarak ağlarken kısık sesiyle, "Bacaklarım!" dedi. "Oynatamıyorum."

Nihat Bey sakinleşmesi için elini tuttu. Yürümekle ilgili bir sorunu olmayacağını, doktorların tekrar ayağa kalkabileceğini söylediklerini açıkladı. Sonra ağrılarının sebebini anlattı tane tane. "Kalça kemiklerin kırık, bacaklarında çatlak ve kırıklar var kızım ama iyileşiyorsun. Birkaç aya kadar tekrar eskisi gibi yürüyebileceksin."

Nefise bu haberle sarsıldı. Çağrı'yı istediği gibi kucağına alıp gezdiremeyecekti. Çalışamayacaktı. Aylarca yarım bir insan olarak kalacaktı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığında odaya gelen annesi hayata dönmemesinin nasıl bir mucize olduğunu anlattı. "Yaşıyorsun ya, bebeğini annesiz bırakmadın ya, önemli olan bu kızım."

Annesinden işittiklerine inanamadı Nefise. Utancından gözlerini yumdu. Bedenindeki acılar birkaç saniyeliğine dinmiş gibi, "Biliyor muydun?" dedi.

"Evet."

Annesinden sakladıkları yüzünden kendisini affetmesini istediğinde Nursel Hanım affedilecek bir şey olmadığını söyledi. "Olan olmuş. Bize dünyalar tatlısı bir torun vermişsin. Şimdi önemli olan şu an senin gözlerini açmış, bizimle konuşuyor olman. Merak ettiğin sana kırgın olup olmadığımısa, değilim. Sadece benimle paylaşmadığın için biraz kızgın olabilirim."

Annesine teşekkür eden Nefise, Gökalp konusunu açmak için erken olduğuna karar verdi. Çünkü annesinin yaşadıklarının ne kadarını bildiğini bilmiyordu. Konuşmaktan çekiniyordu. Ablası ve babası bebeği söylemiş olabilirlerdi fakat Gökalp'in ismini belki de vermemişlerdi. Annesine bütün olanları baştan anlatacaktı ama o anki önceliği bebeğiydi. Çağrı'nın Selin'le birlikte olduğunu sandığından, "Ablamı görüntülü arayın." dedi ve

annesinden çekinerek, "Oğlumu çok özledim." diye devam etti.

Bu istek karşısında Nihat Bey ve Nursel Hanım köşeye sıkıştıklarından birbirlerine bakarak ne cevap vereceklerini düşündüler. Bir tuhaflık olduğunu gören Nefise, "Oğlum?" dedi "O iyi, teyzesinin yanında, öyle değil mi?"

Nursel Hanım yatakta kırık kemiklerine rağmen bebeği için çırpınan kızını sakinleştirmeye çabalarken Çağrı'nın iyi olduğunu söyleyerek kocasına baktı. Daha fazla gizlemeleri mümkün görünmüyordu. Yalan söyleyerek onlar da Nefise'ye karşı suçluluk duyuyorlardı ama Gökalp'in kayıplara karışması yüzünden elleri kolları bağlanmıştı.

Nihat Bey kızının saçlarını okşayarak, "Yavrum... Çağrı ablanla değil." dediği sırada odanın kapısı açıldı. Hemen ardından içeriye kucağındaki bebekle Gökalp girdi. Nihayet sevdiği kadının uyandığını gören Gökalp sevinçten dolan gözleriyle, "Çünkü oğlumuz benimle." diye cevap verdi.

Nefise onu gördüğüne inanamadı. Sevdiği, âşık olduğu, hayatı boyunca tek bir an unutamadığı, ilk aşkı, ilk heyecanı gelmişti. Yoksa gelmemiş miydi... Hâlâ ilaçların etkisi altında olabilir miydi? Düşündü. Yine rüya görüyor olmalıydı. Bunun başka açıklaması olamazdı. Gökalp o kızla evlenmişti. Otelde Meltem'le ikisini kendi gözleriyle görmüştü. Yaşlar gözlerinden usul usul süzülürken anne ve babası Nefise'ye gülümseyerek artık ağlamak için bir sebep kalmadığını söylediler. Hatta annesi alnını öperek, "Artık karanlık günler bitti. Güneş üçünüz için yeniden doğdu." dedi.

Böylece yaşadığı anın rüya ya da hayal olmadığını kavradı Nefise. Bu bir mucizeydi. Annesinden duyduklarına, Gökalp'in Çağrı'nın babası olduğunu bildiğine hâlâ inanamıyordu. Kafası soru işaretleriyle doluydu. Sevdiği adam bebeklerini kimden, nasıl öğrenmişti, merak ediyordu.

Nefise ve Gökalp birbirlerine ağlayarak bakarlarken; Nihat Bey ve Nursel Hanım onları yalnız bırakmak için dışarıya çıktılar. Odada baş başa kaldıklarında Nefise babasının kucağındaki

Çağrı'ya bakıyordu. İkisini bir arada öyle çok hayal etmiş, o kadar çok hasret kalmıştı ki. Özlemle, tüy kadar hafifleyen kalbiyle hayatının en değerli varlıklarına bakmaya doyamıyordu. Oğlu artık ait olduğu güvenli kollardaydı. Sevinç, hüznün, mutluluk, heyecan, endişe... Karmakarışık.

Gökalp yatağın kenarına yaklaşıp Çağrı'nın yüzünü Nefise'nin dudaklarına doğru eğdi. Genç kadın oğlunun kokusunu içine çekerken Gökalp'e bakarak, "Nasıl?" dedi.

Sorduğu "Nasıl?" sorusuyla çok şeyi anlatıyordu. Normalde balayında olması gereken Gökalp'in hastanede olması, üstelik Çağrı'yla gelmesi nasıl mümkün olmuştu, öğrenmek istiyordu.

Gökalp, "Düşündüğün gibi olmadı." diyerek sevdiğinin alnına hafifçe yüzünü yasladı. Aylardır değil, sanki yıllardır bekliyordu bu anı. Annesinin kokusunu alan Çağrı'nın gözleri Nefise'nin omzuna değdiği an yavaş yavaş kapanırken Gökalp, "Düğün olmadı." diye devam etti. "Aldığım her nefeste 'sen' diye yanarken, yapamadım. Koskoca bir yılda ne sensiz yaşamayı öğrenebildim ne de senden ibaret olan dünyama başka birini alabildim. Olmadı."

Nefise için sevdiği adamdan bu sözleri duymak, omzunun ağrısına rağmen kendi bedeninde minik meleğinin kalp atışını hissetmek, imkânsız bir hayalin gerçekleşmesiydi. Bir an için bu kadarının normal olmadığını düşündü. Hatta kendisinin ölmüş olabileceğini bile tahmin ederken Gökalp'in dudaklarından çıkan kelimelerle silkelendi. "Her şeyi biliyorum artık. O saçma ses kaydına inandığım için affet beni. Selin ablanın söyledikleri üzerine bir de boşanma davası açtığını öğrenince deliye döndüm. Gurur yaparak kolay yolu seçtim. Pes ettim. Sen öyle birisine âşık olduğunu söyleyince film koptu bende. Öfkeden çıldırdım. Neler yaşadığını, yaptığın fedakârlığı bilmeden çok ağır sözler söyledim sana. Çok kötü davrandım. Seni hak ettiğin gibi sevemediğim, koruyamadığım için ne olur bağışla beni. Bu kazaya bile ben sebep oldum."

Gökalp'in bütün gerçekleri öğrenmesi nedeniyle Nefise'nin gözyaşları hızlandı. Çıplak görüntülerinin olduğu video kaydı, projeyi şantajına karşılık Ozan'a vermesi... Suçluluk ve utanç

la, hâlâ kısık çıkan sesiyle, "Asıl sen affet beni. Projeni..." dedi.

Onun konuşurken ne kadar zorlandığını gören Gökalp işaret parmağıyla aylardır dokunmadığı dudağına dokundu. "Daha fazla konuşup kendini yorma, ne olur." dedi. "Asıl utanması gereken kişi benim ve sen kendini suçluyorsun. Projenin canı cehenneme. Hiçbir şey senden daha değerli değil. Yine çizerim. Hatta daha iyisini çizerim, yeter ki sen yanımda ol. Konuşacak çok şey var ama önce iyileşmen gerekiyor. Seni öyle çok özledim ki."

Hayatının en mutlu anını yaşayan Nefise sevinç gözyaşlarına boğulurken aklına Ozan'ın sözleri geldi. Meltem'in hamile olduğunu, bu sebepten alelacele evlendiklerini anlatmıştı. Kaza öncesini hatırladığında yüzündeki ışık söndü. Onun donuk bakışlarla gözlerine baktığını gören Gökalp ne olduğunu sordu.

"Bebek... Meltem hamileymiş. Ozan..."

Nefise'nin cümlesini tamamlamasına izin vermeyen Gökalp, "Ne bebeği Nefise?" dedi. "Bunu da mı söyledi yalancı pislik? İnsan kendi kardeşine bu iftirayı nasıl atar? Yok öyle bir şey."

Genç adam öfkeyle konuşurken sustu. Nefise'nin gözlerinin içine bakarak cevabını duymaktan korktuğu soruyu sordu. "İnanmadın, öyle değil mi?"

Nefise bakışlarını kaçırarak onları birlikte gördüğü anı hatırlattı. "Yanımdan el ele geçtiniz. Otel odasında ne kadar mutlu olduğunuzu gördüm."

Gökalp sevdiğinin yüzünü avuçlarının içine alarak yanlışı düşündüğünü anlattı. "Daha fazlası olmadı, yemin ederim. Sana karşı o kadar öfke doluydum, öyle kırgındım ki sensiz de mutlu olabileceğimi düşünmen içindi o samimiyet. Özür dilerim."

Gökalp uyumakta olan Çağrı'yı kendi kucağına alırken yorulmaması gerektiğini söyledi. "Konuşacak çok şey var. Mesela benden sakladıklarını, hatalarımızı, seni nasıl özlediğimi... Ama önce iyileşmen gerekiyor."

15. BÖLÜM

"FİNAL"

6 AY SONRA

Nefise yatağında uyansa da gözlerini açamadı. Her sabah olduğu gibi kirpiklerini daha sıkı kapattı, kısa bir an bekledi. Yaşadıklarının rüya olmasından çok korkuyordu. Gökalp'siz geçen bir yıl ve o sürede yaşadıkları öyle ağır bir travma hâline gelmişti ki zaman zaman bir hayalin içinde yaşadığı hissine kapılıyordu. Sanki uyanırsa yine o kâbus dolu günlere dönecekmiş gibi geliyordu. Gözlerini açmakta tereddüt ettiği o an oğlunun mırıltısını duydu. İçinden '*Hepsi geçti gitti.*' diyerek kapalı kirpiklerini araladığında, Çağrı gözünün içine bakıyordu. Gülümseyerek, "Uyandın mı erkenci kuş?" dedi. Yönünü bebeğine çevirip uzayan saçlarını okşadı, öptü. Bu sırada komodinin üzerinde duran beyaz zarfı fark etti. İçinde ne olduğunu bilerek zarfı alıp içindeki davetiyeye gözleri dolarak baktı. Üstte yazan isimlerini görünce göz pınarlarından firar eden birkaç damlaya engel olamadı.

NEFİSE&GÖKALP

Ne çok beklemişti bu günleri, ne kadar dua etmişti. Metalik gri renkte yazılan davetiyeyi okurken son altı ayı gözden geçirdi. Kolay olmamıştı tekrar ayağa kalkabilmek. Girmek zorunda kaldığı operasyonlar, tedavi süreci bitmek bilmeyen bir işkence gibiydi. Ayağa ilk kalktığı gün ağrılarına dayanamayarak ağladığında onunla birlikte gözyaşı dökmüştü Gökalp. Defalarca, "Dayan." demişti. "Az kaldı, bu sızı dinecek. Bak, ben yanıdayım."

Dediği gibi daima yanında olmuştu sevdiği. Pes etme noktasına geldiğinde kolunun altına girip kanatları, umudu olmuştu. Nefise'yi tekrar tekrar yılmadan ayağa kaldırmıştı. Onu mutlu etmek, yüzünü güldürmek, geçmişlerinde kalan karanlık bir yılın izlerini silmek için hâlâ çabalıyordu. Her şeyin farkındaydı Nefise. Aşkları yara almış olsa da daha sıkı bağlanmışlardı. Zaman zaman bazı anlar yakalıyordu Gökalp'in gözlerinde. Saniyelik süren o anlarda yüzündeki pişmanlığı, üzüntüyü görebiliyordu ama kötü anıları konuşmuyorlardı.

O günleri anımsayan Nefise gözlerini silerken, Çağrı'nın garipseyen bakışlarla kendisine baktığını, dudaklarını büzdüğünü gördü. Ağlamak üzere olan oğluna anlıyormuş gibi gözlerindeki yaşların mutluluktan olduğunu anlatmaya başladığında evin zili çaldı. Hemen ardından annesinin kapıya giden ayak seslerini, ardından da Gökalp'in ve annesinin seslerini işitti. "Meleklerim uyuyor mu?"

"Daha kalkmadılar oğlum."

"Fizik tedavi için yarım saate kadar çıkmamız gerekiyor."

Annesi ve Gökalp'in konuşmalarını dinleyen Nefise, Çağrı'ya gülümseyerek, "Hadi saklanalım, baba bizi bulamasın." dedi. Yatak örtüsünü üzerlerine çekerken, Çağrı anlamadığından örtüyü ayaklarıyla açmaya çalıştı. "Anneciğim, hareket etme."

Nefise kısık sesle Çağrı'yı ikna etmenin yolunu ararken üzerlerindeki örtü bir anda açıldı. Elindeki örtüyle oğluna ve sevdiğine sırtarak bakıyordu Gökalp, "Demek buradasınız! Az ilerleyin bakalım, ben de geliyorum."

Yatağa giren Gökalp saçlarını kokladığı Nefise'yi sol tarafına, başını öptüğü Çağrı'yı ise sağ tarafına aldı. Sevdiğinin yanağına öpücük kondururken, "Sol yanımda ebediyen senin yerin, biliyorsun." dedi. Nefise sevdiği adamın göğsünde kalp atışını dinlerken kendini dünyanın en mutlu kadını gibi hissetti. Sanki Gökalp ona bulutların üzerinde sonsuza dek yaşayacağı bir ev yapmış, orada yaşıtıyordu. Sevinçten gözleri ışıdayarak tebesüm ederken, Çağrı babasının üzerinden atlayıp aralarına geç-

ti. Gökalp oğlunun karnını gıdıkladı, gülen yüzünü defalarca öptü, ikinci kere sağ tarafına yatırdı. Fakat çocuk inatla ortalarına yatmaya kararlıydı. "Şuna bak ya! Büyümüş de annesini benimle paylaşamayacak yaşa gelmiş. Oğlum, sen yokken ben vardım."

Onların hâline gülen Nefise bir yandan da Gökalp'i uyardı. "Allah aşkına, küçücük çocukla kendini bir mi tutuyorsun sen?"

Genç adam da Nefise gibi gülerken, "Herkes yerini bilecek." dediğinde odanın kapısında Nursel Hanım belirdi. "E oğlum gecikeceksiniz. Kahvaltı hazır, hadi gelin. Selin ablanız fırından sıcak ekmek aldı."

Nefise ve Gökalp yatakta utanarak toparlanırken, genç adam Nursel Hanım gözden kaybolur kaybolmaz, "Düğüne on yedi gün kaldı." dedi. "Sana kavuştuğumda bugünlerin acısını fazlasıyla çıkartacağım. Doya doya öpeceğim seni."

Nefise eliyle onun ağzını kapatırken gülerek sessiz olmasını söyledi. "Duyacak şimdi. Ondan sonra kudurmuş bunlar diye düşünecek"

Gökalp, Nefise'nin dudaklarına bakarak, "E haksız mı latilokumum?" dedi. "Hastaneden taburcu olduğunda Nihat baba 'Nikâhsız yaşayamazsınız.' demeseydi şimdiye kadar elli kere vuslata ermiştik."

"Gökalp!"

Nefise'nin al al olan yanaklarını izlemekten keyif alan Gökalp fazla vakitleri kalmadığını hatırlattı. "Bir an önce kahvaltını yap, çıkmamız gerekiyor. Yoksa geç kalacağız."

Üçü birlikte yatak odasından çıktıklarında Selin ve Nursel Hanım onları bekliyorlardı. Gökalp sandalyelerden birisini geri çekip Nefise'nin oturmasına yardımcı olduktan sonra kucağındaki Çağrı ile karşısına yerleşti. Selin'in Çağrı için hazırladığı kahvaltılığı oğluna kendi elleriyle yedirmeye çalışırken, Nursel Hanım yeni işinin nasıl gittiğini sordu. "Oğlum yerleşebildiniz mi ofise?"

Babasının desteğiyle kendi şirketini kuran Gökalp her şeyin yolunda gittiğini söyledi. "Çok şükür yerleştik anne. Hatta iş bile aldık."

Aceleyle yapılan kahvaltının ardından evden çıkacaklarken Selin elinde tuttuğu düğün davetiyesini çantasına yerleştirerek arkalarından geldi. "Gökalp, beni de devlet hastanesine bırakabilir misiniz? Kerem hocaya teşekkür için hediyesini bırakmaya gittiğimde sizi sormuştu. Düğüne onu da davet etmek istiyorum."

Nefise ile yalnız kalmak için fırsat kollayan Gökalp, "İyi düşünmüşsün abla." dedi. "Fizik tedavi için vakit dar olmasaydı, biz de seninle gelirdik."

Selin isterlerse tedaviden sonra hep birlikte gidebileceklerini söyledi ancak genç adam heyecanlı bir şekilde işleri olduğunu söyledi. "Hastaneden sonra düğün organizasyonu için randevumuz var. Daha gelinlik ve damatlık bakacağız. Biliyorsun, aylardır bugünü bekliyorduk."

Nefise, Gökalp'e açık açık konuştuğu için gözlerini devirerek baktığında sevinçten yerinde duramayan genç adam aldırmadı. "Sanki Selin abla bilmiyor."

On beş dakika sonra hastanenin önünde arabadan inen Selin, Gökalp ve Nefise'ye el salladıktan sonra polikliniklerin olduğu bölüme doğru yürüdü. Kerem'in odasının olduğu koridora girildiğinde kalabalığın arasından içeriye nasıl gireceğini düşündü. Randevu sistemini kullanmadığı için pişman oldu. Gerçi muayene olmayacaktı ki sadece davetiyeyi bırakıp çıkacaktı. Gerçekten hasta olan birisinin muayene olma hakkını gasp etmek kendini kötü hissettirirdi. En iyisi kapı açıldığında aradan içeriye sıvışıp zarfı uzatmaktı.

Uygun bir an kollayan genç kadın kapıda bekleyen yaşlı adamın yanında durdu. Adam iki elinin arasında yumurta kepi tutuyordu. Giyiminden, ucu açılan eski ayakkabısından, el örgüsü baklava desenli kolsuz kazığından maddi durumunun iyi olmadığı belliydi. Kıyafetleri eski olsa bile yüzü gibi üstü başı da

temizdi. Adamın nur varmış gibi insanın içini ısıtan yüzüne dikkat çekmeden bakarken odanın kapısı açıldı. Yaşlı amca dışarı çıkan hastadan sonra içeriye girerken, kapı aralığından masada oturan Kerem'i gördü. Kerem de onu fark ettiğinde eliyle gelmesini işaret etti.

Selin çekimser adımlarla içeriye girdi. Yaşlı amca yumurtaların köy yumurtası olduğunu anlatıyordu. Kerem yerinden kalkarak adamın elini sıktı, teşekkür etti. "Amcacığım ayda bir onca yoldan geliyorsun. Beni mahcup ediyorsun. Bu sefer izin ver de karşılığını vereyim."

Kerem'in sözleri üzerine yaşlı amca azarlar gibi cevap verdi. "Ne karşılığı evladım? Hediyeinin karşılığı mı olur hiç? Kızım senin sayende yaşıyor. Ben sana dünyaları versem yine az."

Bu sözlerle Kerem'in yüz ifadesi değişti. Bakışları donuklaştı. Anlam veremedi Selin, ortamdaki havanın bir anda gerilmesini elinde olmadan merak etti.

Genç kadın randevusunun olup olmadığını soran hemşireye neden geldiğini açıklarken, Kerem'in yaşlı adama verdiği cevabı duydu. "Amcacığım siz emanetime iyi bakın, yeter bana. Ben sadece aracıyım, biliyorsunuz."

Adam gözlerinden damlamaya başlayan yaşları silerken, "Allah razı olsun evladım." dedi. "Rabb'im hem bu dünyada hem öteki dünyada iyiliklerinin mükâfatını versin. Senin emanetin benim canım da. Canım da iyi, hiç merak etme. Grip olduğu için gelemedi ama bir dahaki sefere iyileştiğinde beraber geliriz. Hanım peynir yapacak on beş güne kadar. Salamura peynir getireceğim geçen seferki gibi."

Kerem gelmemesini söylemek istedi ama biliyordu ki kendini borçlu hissettiğinden gelmekten vazgeçmeyecekti. "Sağ ol amca. Ama ne olur zahmet etme. Ben görevimi yaptım."

Yaşlı adam gitmek için kapıdan çıkacakken minnetle doktor Kerem'in yüzüne baktı. "Sadece görevini yapmadığını ikimiz de biliyoruz oğlum."

İkisi arasındaki konuşmayı izlemişti Selin. Kapı kapandığını-

da Kerem, hemşireden hasta almamasını istedi. "Selin Hanım buyurun. İyisiniz, değil mi?"

Genç kadın gülümseyerek sağlığının yerinde olduğunu, hastalık sebebiyle gelmediğini söyledi. Davetiyenin olduğu zarfı çıkarmak için çantasını açarken Kerem'in telefonu çaldı. "Pardon Selin Hanım. Bu önemli."

"Rica ederim Kerem hocam."

Kerem telefona cevap verdiğinde sinirlendiği yüzünün şekinden belliydi. Karşı tarafa sertleşen ses tonuyla, "Bu iş çocuk oyuncağı mı?" dedi. "Yarın gelecekti. Madem oğlu izin veremeyecekmiş, hiç kabul etmeseymiş. Altmış yaşındaki kadına ne yapacağım ben?"

Sinirlenen Kerem, "Tövbe tövbe." diyerek telefonu kapattığında sanki Selin'e açıklama yapmak zorundaymış gibi canını sıkkan durumu anlattı. "Evde bana yardımcı olan Suzan ablamız var. Kadıncağıza iki gün sonra diz kapağı protezi takılacak. Üç aydan önce işe dönmesi mümkün değil. Bu süreçte onun yerini alabilecek birisiyle anlaştık ama gelin görün ki son gün arayıp çalışamayacağı haberini vermiş. Neymiş, genç bir adamın evinde nasıl kalırmış? Öyle diyormuş oğlu."

Selin şaşırsa da yorum yapmadı. Sadece Kerem'in zor durumda kalmasına üzüldüğünü belirtip davetiyeyi çıkarttı. "Nefise ile Gökalp 19 Mart'ta evleniyor. Aramızda olursanız seviniriz."

"Nihayet bugün güzel bir haber alabildik." diyen Kerem, Nefise'nin hastaneye getirildiği günden bahsetti. "O gün yaşayabileceğine hiç ihtimal vermemiştik. Mucizelere inancınızı kaybederseniz, lütfen kız kardeşinize bakın Selin Hanım. Çünkü o, mucizenin ta kendisi."

Dolan gözlerini saklamaya çalışan Selin, "Biliyorum." dedi. "Siz ona boşuna mucize kadın demiyorsunuz. Oğlu ve sevdiği adam için savaştı ve kazandı. Şimdiyse yarım kalan mutluluğunu tamamlamak için gün sayıyor."

Selin gitmeden önce veda etmek için Kerem'e elini uzattığında genç adam Nefise'nin hayata dönmesinden sonra kendini

sorguladığını ifade etti. "Sanırım, aşk herkes için yaşama tutunmaya yetecek bir sebep olamıyor."

Genç kadın Kerem'in ne demek istediğini anlamasa bile gözlerinden bir anlık geçen acıyı fark etti. Ne yaşamıştı bilmiyordu ama izlerini hâlâ taşıdığı, bir yarası olduğu o kadar açıktı ki. Tebessüm ederek, "Kim bilir," dedi. "Belki de seven sevildiğini hiçbir zaman tam anlamıyla hissetmediğinden bir sebep olarak görmemiştir."

Selin kurduğu cümleyi kendi yaşadıklarından yola çıkartarak söylemişti fakat suratı asılan Kerem'in bundan başka bir anlam çıkarttığı çok açıktı. "Ben gitsem iyi olacak."

Genç kadın gitmek için kapıyı açtı ancak dışarıya çıkamadı. Olduğu yerde kaldı. Kerem iyi bir doktordu. Nefise'nin en kötü zamanlarında kardeşiyle çok iyi ilgilenmişti. Tıpkı o yaşlı adam gibi kendini borçlu hissediyordu. Öte yandan az önce gelen telefon yüzünden zor durumda kalmasına da üzülmüştü. Daha fazla düşünmeye gerek görmeden anlık verdiği kararla yüzünü genç adama döndü. "Kerem hocam, hayatım boyunca hiçbir işte çalışmadım ama kabul ederseniz üç ay size yardımcı olabilirim."

Kerem şaşırarak anlamadığını söyledi.

"Yani isterseniz üç ay sizinle çalışabilirim. İş hayatına atılmak için benim de bir yerlerden başlamam gerekiyor."

Kerem ve Selin'in çalışma şartlarını konuştukları anlarda, bir diğer hastanede Gökalp fizik tedavide olan Nefise'yi bekliyordu. Genç adam telefonunu karıştırırken arkadaşı Metin'i aradı. "Kardeşim nasılsın, daha dönmüyor musunuz?"

Metin heyecanlı çıkan ses tonuyla yanıt verdi. "Yok kardeşim, yok, daha dönmüyoruz. Ama merak etme, senin düğüne kadar balayımız bitmiş olur."

Gökalp şaşırarak yerinden kalkarken arkadaşının heyecanına ortak oldu. "Oğlum evlendiniz mi?"

"Şimdi konsolosluktan çıkıyoruz. Az önce imzaları attık. Bir anda karar verdiğimizden seni arayamadık. Yeni şirket kurdun,

üstüne Nefise'nin tedavisi ve düğün hazırlığının var. Bu yoğunlukta ayak bağı olmak istemedik. Sadece bizimkiler ve Meltem'in ailesi biliyor. Onlara da nikâhtan yarım saat önce söyledik."

Gökalp onların adına mutlu olduğunu söyleyip mutluluklar diledi. Telefonu kapattığında evlendiklerine hâlâ inanamıyordu. Metin iki ay kadar önce aradığında, "Bugün Meltem'e açılacağım ama çok korkuyorum." demişti. Gökalp ise ona cesaret veren sözler söyleyerek yüreklendirmişti. Avustralya'da kaldıkları altı ay boyunca birbirlerini daha yakından tanıma fırsatları olduğunu biliyordu ama Meltem konusunda şüpheleri vardı. Neyse ki korktuğu gibi olmamış, genç kadın ona âşık olan adama bir şans vermişti. Gökalp ikisi adına sevinirken, Ozan'ı düşündü. Onun dışındaki herkes mutlu olmanın bir yolunu bulmuştu. Bazen, Amerika'daki şirketin yöneticilerine gönderdiği e-posta için pişmanlık duyuyordu. Fakat bu pişmanlık sabun köpüğü gibi geçip gidiyordu. Tıpkı öfkesi, nefreti gibi pişmanlığı da anlık sürüyordu. Artık Ozan'dan nefret bile etmiyordu çünkü babasının hırslarının kurbanı olduğunu biliyordu. Buna rağmen Hulusi Bey kendi hatasını asla kabul etmemişti. Arada, işten kovulduktan sonra Amerika'da beş parasız kalan Ozan'ın ne hâlde olduğunu merak etmiyor, ona acımıyor değildi. Gerçi belki de Türkiye'ye dönüp bir yerlerde hayatını devam ettirmeye de çalışıyor olabilirdi. Hakkında hiç kimse hiçbir şey bilmiyordu.

Akşam olduğunda Çağrı'yı uyutan Nefise, oturma odasında bulunan anne ve ablasının yanına gitti. Gün içinde yorulduğu için üçlü koltuğa yerleşip ayaklarını uzattı. Hâlâ uzun süre ayakta kaldığında iyileşen kemikleri sızılıyordu.

Nefise'ye kendini nasıl hissettiğini soran Nursel Hanım, "İyiyim," cevabını aldıktan sonra düğün hazırlıklarından konuyu açtı. "Kızım, ev konusunda bir karara varabildiniz mi? Şunun şurasında iki hafta kaldı."

Nefise omuzlarını silkerek yeni bir ev istemediğini dile getirdi. "Gökalp'in yaşadığı ev şimdilik bize yeter anne. Yeni iş kurdu, düğün için de bir sürü masraf çıktı. Şimdi bir de yeni bir

ev falan zorlar bizi. Gerçi Gökalp, 'Yeni ev, yeni bir başlangıç.' diyor ama ben istemiyorum."

Nursel Hanım, "İyi düşünmüşsün kızım." dedi. Bu arada Selin'in durgun hâli dikkatini çekti. "Kızım sen neden bu kadar durgunsun? Canın bir şeye mi sıkıldı?"

Selin, Kerem'in evinde çalışmayı istemişti ama bunu ailesiyle nasıl paylaşacağını düşünmemişti. Olduğu yerde dikleşip bağdaş kurarak, "Size bir şey söyleyeceğim." dedi.

Nefise ve Nursel Hanım dikkatle kendisine baktıklarında direkt konuya girdi. "Ben çalışmaya karar verdim. Kerem hocanın evinde çalışan kadın ameliyat olacakmış. Üç ay gelmeyecekmiş. Bugün hastanede adamcağızın zor duruma düştüğünü duyunca kayıtsız kalamadım. Onunla çalışabileceğimi söyledim."

Nursel Hanım ters tepki vermedi. Çünkü kızının boşandıktan sonra boşluğa düştüğünü, kendine meşgale aradığını biliyordu. Birkaç defa da çalışmaktan bahsettiğini duymuştu. "Tamam kızım ama babanla da konuş istersen."

Selin kısa bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Ama anne," dedi. "Küçük bir sorunumuz var. Ev işlerinde çalışacağım ama hafta içi yatılı kalmam gerekiyor."

Nursel Hanım yatılı kalma meselesini öğrenince hiç düşünmeden, "Olmaz!" dedi. "Genç bir adamla aynı çatının altında yalnız kalamazsın. Ateşle barut yan yana durmaz."

Selin inanmadı annesinin sözlerine. Karşı çıkmasına anlam veremiyordu. Koskoca doktor kendisini ne yapacaktı? İtiraz ederek, "Allah aşkına anne, ondan ateş olsa bile benden barut olur mu hiç?" dedi. "Farkındaysan adamın evine hizmetçilik yapmaya gidiyorum. Hem Nefise'yle ne kadar iyi ilgilendi, hatırlamıyor musun? Öyle sapık gibi bir hâli mi var? Efendi birisi."

Annesini ikna etmeye çalışan Selin destek vermesi için Nefise'nin gözlerinin içine baktı. Çünkü babalarını ikna etmek, annelerini ikna etmekten daha kolay olacaktı. Evde son sözü daima Nursel Hanım söylerdi. Ablasının yardım çağrısını fark eden Nefise, "Anneciğim, Kerem hocayı sizler kadar tanımıyorum ama

Gökalp, hakkında hep iyi şeyler söylüyor. Efendi adam, mesleğinin hakkını veriyor, der. İnsani yönünün ne kadar iyi olduğunu anlatır, durur. Bence kestirip atmadan önce biraz düşünsen."

Nefise'nin söylediklerinden sonra oturduğu koltuktan kalkan Selin annesinin yanına gidip önünde diz çöktü. Başını dizlerine yaslayarak, "Ne olur anne, izin ver çalışayım." dedi. "Nefise'nin, bize dönmesinde yardımcı olan doktora hem gönül borcumuzu ödeyelim hem de para kazanayım. Çalışmak istiyorum. Hem sana söz, o evde beni rahatsız edecek bir şey olursa çantamı alır çıkarım. Ben kendimi korurum, güven bana."

Nursel Hanım kızının saçlarını okşayarak birlikte Adana'ya dönmeleri gerektiğini söyledi. "Kızım, baban orada yalnız. Yeliz doğum yaptı, sadece iki gün gidip yanında kalabildim."

Nefise annesinin sözünü keserek araya girdi. "Annem, ben sana demedim mi babamla Adana'ya dön, biz burada ablamla idare ederiz diye. Kalmakta sen ısrar ettin."

Nursel Hanım bu sözlere alındığını buğulanan gözleriyle belli etti. "Kızım seni bu hâlde nasıl bıraktım? Senin de evladın var. Sen bırakır mıydın?"

Genç kadın özür dileyerek, "Ben sana kıyamadım anne." dedi. "Hastalığın nükseder diye korktuğum için gidebileceğini söyledim. Aklın Yeliz ablamda ve babamda kaldı. Bilmiyor muyum sanıyorsun?"

Nursel Hanım iyi olduğunu belirtip Selin'i tek başına İstanbul gibi bir şehirde bırakamayacağını söyleyince, genç kadın son kozunu kullanarak eski eşinden bahsetti. "Hâlâ arıyor, mesaj gönderiyor. Geri dönmem için baskı yapıyor. Adana'ya dönersem beni rahat bırakmaz. Hem burada yalnız değilim ki. Nefise ve Gökalp var. Bücürümü görmeden de duramam."

Eski damadının barışmak için yaptığı baskıyı duyan Nursel Hanım bir süre cevap veremedi. Adana'dayken kulağına gelen, insanların abarttığını düşündüğü için önemsemediği o dedikoduları hatırladı. Adam Selin'le boşandıklarını kabul etmiyordu. Selin için, "O benim." diyordu ortak tanıdıklarına. "Öldürürüm,

öldürürüm ama yine de vazgeçmem.” Özellikle son hatırladığı cümleyle ilk kez duymuş gibi tüyleri ürperdi, yüreği sızladı. Her gün televizyonda izlediği, gazetelerde okuduğu haberlere bir de kızının eklenmesine dayanamazdı. O nedenle bir konuda Selin’e hak verdi. Adana’ya dönmesi kızı için tehlike oluşturabilirdi.

Annesinin aklından geçirdiklerinden habersiz olan Selin, “Anne hem üniversite sınavlarına hazırlanmak için bol bol vaktim olur.” dedi.

Nefise şaşırarak heyecanla, “Abla!” dedi. “Sen ciddi misin?”

“Çok ciddiylim. Otuz yaşma da gelsem o sınava gireceğim.”

Nefise düşünceli hâlde gözleri dalan annesine bakarak okumanın yaşı olmadığını söyleyip Selin’e döndü. “Gökalp ve ben sana destek oluruz. Yeter ki kararlı ol. Azmedersen başaramayacağın şey yok.”

İkisi annelerinin vereceği cevaptan tedirgin olsalar bile üniversite hakkında konuşmaya başlamışlardı ki Nursel Hanım, “Tamam.” dedi. “Ben babanı ikna ederim.”

DÜĞÜN GÜNÜ

Nihayet beklenen gün gelmişti. Gökalp ailesi ile birlikte otelde kahvaltı yaparken, “Keşke bizde kalsaydık. Böyle olmadı.” dedi.

Annesi Saadet Hanım tamamen yenilenen evin Nefise ve ikisine ait olduğunu, gelin evinde kalmanın uygun düşmeyeceğini tekrarladı. “Çocuğum daha kaç kere anlatacağım, siz kullanmadan bizim oraya yerleşmemiz hiç hoş olmazdı? Önce evine, eşyalarına geliminin elleri değsin, nasıl olsa düğünden sonra yine geliriz. O zaman kalırız.”

Saadet Hanım konuşurken aynı masada bulunan İsmet Bey kızlarına ve damadına bakarak bir karar verdiğini söyledi. Bir anda herkesin dikkati kendisine çevrildiğinde düşüncesini

açıkladı. "Bir ayağımız çocuklar için burada olacağına göre İstanbul'dan ev almak şart oldu artık. Zaten iş için ara ara gelip gidiyorum da."

Bu habere mutlu olan Saadet Hanım ve diğerleri İsmet Bey'e iyi düşündüğünü söylerlerken, Gökalp saate bakarak ayağa kalktı. "Eyvah! Saat dokuz olmuş. Bir an önce gidip Çağrı'yı almamız gerekiyor." derken sevinçten gülüyordu. "Biliyorsunuz ki oğlumun ilk tıraşı, benimse damatlık tıraşım."

Gökalp'le birlikte eniştesi ve babası da ayağa kalktılar. İsmet Bey karısına bakarak, "Biz berberdeyken siz de hazırlanmaya başlarsınız. Sordum, otelin kuaförü varmış." dedi. "Öğleden sonra gelini almaya gideceğiz."

Gökalp evin zilini çaldığında kapıyı Çağrı'nın elinden tutan Nefise açtı. Genç adam birinin yardımıyla yürüeyebilen oğlunun bu kadar büyüdüğüne inanamıyordu. Gülümseyerek Çağrı'yı kucağına aldıktan sonra Nefise'yi yanağından öptü. "Biz hemen çıkalım latilokumum yoksa geç kalacağız." dedi. "Malum akşama düğün ve sonrası için bir sürprizim var."

Nefise günlerdir Gökalp'i sıkıştırıyordu. Ne planladığını soruyordu ama karşı taraf ser veriyordu sır vermiyordu. Son bir defa şansını denemek için, "Hâlâ ne olduğunu söylemeyecek misin?" dedi.

Gökalp her zamanki sırtışıyla, "Sabırsız kadını... Bir öpücük verirsen belki." dediğinde arkasından gelen babasının öksürme sesini işitti. İsmet Bey resmen *ben buradayım* diyordu.

Nefise kızaran ten rengini saklamak için başını eğdiğinde, "Dedem, sen gel bakalım bana." diyen İsmet Bey torununu kucağına alıp uyarı anlamında ayağını Gökalp'in ayağına çarptı. Bu hareket *gelinimi utandırma, rahat dur* anlamına geliyordu.

Bu esnada Nefise'nin arkasında Nihat Bey belirdi. "Dünürüm hoş geldiniz."

"Hoş buldum dünür. E hazır değil misiniz? Hadi berbere gidiyoruz."

“Önce içeri gelseydiniz, birlikte sabah kahvelerimizi içseydik.”

İsmet Bey kahve için vakitlerinin olmadığını belirtip arabada damadının beklediğini anlatırken fırsattan istifade Nefise, Gökalp’in kulağına eğilerek fısıldadı. “Senin şu öpücük takıntını ne yapacağız?”

Gökalp de tıpkı Nefise gibi gülümseyerek kısık sesle yanıt verdi. “Ver kurtul. Onu da ben mi akıl edeceğim?”

Onlar birbirlerinin gözlerine gülümseyerek bakarken Nihat Bey, “Ben de bizim damadı çağırayım, çıkalım.” dedi.

Erkekler tıraş olmak için evden ayrıldıklarında Nefise, abaları ve annesi yalnız kalmışlardı. Kucağındaki bebeğini emziren Yeliz ablasına duygulanarak baktı. Çağrı’ya sadece üç ay anne sütünü verebilmişti. Haftalarca doğru düzgün kucağına dahi alamamıştı. O günleri düşünerek daldığında Selin onun aklından neler geçirdiğini anlayarak yanına oturdu. “Sonunda muradımıza erdiğimizize göre, kendimizi nasıl hissediyoruz gelin hanım?”

Nefise’nin dudaklarından tek bir kelime çıktı. “Mutlu.”

Yeliz en zor zamanlarında kardeşinin yanında olamadığından buruk bir sevinçle, “Çok şükür, kara bulutlar dağıldı.” dedi. “Seni böyle görebildik ya, Allah’a binlerce kez şükürler olsun.”

Ortamda kısa bir sessizlik olunca Nursel Hanım tek tek kızlarının yüzlerine baktı. Yeliz, ondan Nefise’nin başına gelenleri sakladıkları için biliyordu ki hâlâ çok kırgındı. Kendisini dışlanmış hissetmişti. Duygusal bir kadındı ortanca kızı ancak her şeyi onun bebeğini sağlıklı bir şekilde doğurabilmesi için yapmışlardı. Zamanla anlayacaktı. Selin, iki haftadır doktorun evinde çalışıyordu. Tek başına ayaklarının üzerinde durabilmek için mücadele ediyordu. Biliyordu ki onun da kendi geleceği için kaygıları vardı. En büyük kızı güçlü dursa bile aslında içlerinde en kırılganı, en hassas olanıydı. Ve en derin yarası, takmıyormuş gibi görünse de hiçbir zaman anne olamayacak olmasıydı. Bir anne olarak bunu çok iyi biliyordu. Nefise’ye gelince, içlerinde en küçükleri olduğu hâlde aslında ablalık rolünü hep o üstlen-

mişti. Küçük yaşında bile Selin ve Yeliz'i korumak için onların kabahatlerini örtmeye çalıştığını, suçlarını üzerine aldığını hatırlıyordu. Bir keresinde Selin ve Yeliz, Nursel Hanım'ın makyaj malzemelerini izinsiz kullanmak istemişlerdi. O zamanlar küçüklerdi. Kızlardan biri ruju sürerken kırıldığında Nefise'nin ablasına, "Üzülme ablacığım, ben kırdım derim. Küçüğüm diye annem bana kızmaz." dediğini kapının kenarından duymuştu. Kızlarının doğumlarından günümüze kadar olan gelişimlerini düşünen Nursel Hanım uygulandığı belli olmasın diye, "Hadi biraz toparlanın." dedi. "Bugün düğünümüz var. İşlerimizi halledelim."

Yeliz kucağında uyuyan bebeğini yatırmaya götürürken, Selin kahvaltılıkları toplamak için mutfığa gitti. Herkes bir yere dağılınca ayağa kalkan Nefise, "Ben de duşumu alayım." dedi. "Birazdan kuaför gelir."

Nefise banyoya gittiğinde lavabo aynasından yüzüne baktı. Ne çok konuşmuştu bu aynayla. Kendi kendine az mı içini dökmüştü? Gökalp'in yokluğunda hissettiği acıya, bebeği için taşıdığı korkuya şahit olmuştu karşısındaki ayna. Dudakları titreyerek kendi aksine bakarken, "Seninle yollarımız burada ayrılıyor arkadaşım." dedi. "Gözyaşlarımı, yalnızlığımı, korkularımı, hasretim sakladın aylarca. Dert ortağım, sırdaşım oldun. Artık benden kurtuluyorsun." Bir süre daha aynaya baktıktan sonra belli belirsiz tebessüm etti. "Ben gidiyorum ama yalnız kalmayacaksın. Selin ablam var. O, en azından benim kadar başını şişirmez."

"Nefise! Kimle konuşuyorsun? Kuaför geldi. Telefona ara ver istersen."

Telefon görüşmesi yaptığını sanan Yeliz ablasına, "Tamam." diyerek aynaya göz kırptı.

Nefise evde hazırlanırken erkek kuaförü, içeriye önde giren İsmet Bey'e damadın kim olduğunu sordu. Gökalp, babası cevap vermeden sınıfta öğretmenini sorduğu soruya cevap vermek isteyen öğrenci edasıyla elini kaldırarak öne çıktı. Yüksek sesli, "Ben," dedi. "Damat benim."

Onun heyecanı herkesin yüzünü gülümsetirken kucağında Çağrı'yı taşıyan Nihat Bey hastanede geçirdikleri günleri, Gökalp'in kendileriyle birlikte üzüntüden ne hâle geldiğini hatırladı. Yaşamı boyunca âşık olan çok insan görmüştü. Kendisi de Nursel Hanım'la aşk evliliği yapmış, karısını çok sevmişti. Ama Gökalp kadar seven bir adam daha önce hiç görmemişti. Doktor, Nefise'nin ömür boyu ayağa kalkamama riski olduğunu anlattığında ağlayarak, "Yeter ki yaşasın, nefes alsın. Gerekirse ömrümün sonuna kadar sırtımda, başımın üstünde taşıyım." dediğini, sevdiği kadını yaşatması için doktora çaresizce yalvardığını duymuştu. Nefise'nin komada kaldığı günlerde onunla birlikte günden güne eridiğine tanık olmuştu. Gökalp o zamanlar belli etmemeye çalışmış olsa bile günlerce aç, susuz, uykusuz kalarak resmen intihar eylemine girmiş, Nefise'ye bir şey olması durumunda kendini ölüme hazırlamıştı. Bunu dile getirmese de babasına ve Nihat Bey'e her fırsatta, "Çağrı size emanet." demesinden anlamıştı.

Sona kalan Çağrı'nın tıraşı dört kişinin yardımıyla nihayet bittiğinde artık hazırlardı. Erkek kuaföründen sonra Nihat Bey ve damadı, Çağrı'yı da yanlarına alarak Gökalplerle vedalaştılar. Eve gidip hazırlanmaları, bebeğin banyo yaptırılması gerekiyordu.

Oğlunun arkasından bakan Gökalp her ayrılıklarında olduğu gibi zorlanınca babası İsmet Bey canını sıkmamasını söyledi. "Oğlum biliyorum, gözünün önünden ayırmak istemiyorsun, üzülüyorsun ama bugün son. Bundan sonra Çağrı hep yanında olacak."

"Götüren kişi dedesi, gittiği yer annesinin evi hatta iki saat sonra tekrar göreceğim. Bunları biliyorum ama böyle el gibi benden uzaklaşması... Elimde değil, huzursuz oluyorum."

Baba oğul konuşurlarken eniştesi aracı sordu. "Eğer arabayı süsleteceksen, sen hazırlanırken ben otelin köşesindeki çiçekçide hallettiririm."

Gökalp'ten önce İsmet Bey, "Tabii ki süslenecek." dedi. "Bu da soru mu oğlum? Abartmadan, şöyle sade bir şeyler yapsınlar. Düğün arabası olduğu da belli olsun."

Genç adam babasının heyecanlı hâline tebessüm etti.

Otele döndüklerinde Gökalp, Nefise ile birlikte iki hafta önce aldıkları damatlığı giydi. Boy aynasında papyonunu takarken aklına ayrıldıktan sonra Nefise ile mağazada karşılaştıkları an geldi. Onun, titreyen parmaklarıyla papyonu boynuna takması, bir yıl sonra kokusunu, nefesini teninde hissetmesi... Hayatının en zor anlarından birisiydi Gökalp'in. Kendini toplamaya başlamışken tekrar dağılışıydı. Ya sonrası... Hatırlamaktan korktuğu o üç haftalık kritik hastane süreci... Gözleri dolmaya başladığı an, "Bugün bizim düğün günümüz." dedi. "Artık gözyaşı, umutsuzluk yok. Sadece mutluluk var."

Bir saat içinde arabayı süsleten eniştesi otele dönmüş, ailecek dışarıya çıkmak için hazırlardı. Saadet Hanım maşallah diyerek oğluna sarılırken çok yakışıklı olduğunu söyledi. "Allah'ım sizi nazarlardan korusun yavrum."

İsmet Bey karısını ağlamaması konusunda uyarırken, Gökalp'in telefonu çaldı. Arayan kişi Metin'di. "Kardeşim neredesiniz? Otelden çıktınız mı?"

"Yeni çıkıyoruz."

"Tamam o zaman. Nefiselerde görüşürüz."

Hep birlikte otelden ayrıldıklarında Gökalp yolda kendi arabasında yalnız ilerlerken, onu arkasından takip eden İsmet Bey'in aracını damadı kullanıyordu. Yolda heyecanına yenik düşen Gökalp dayanamadı, Nefise'yi aradı. "Hazır mısın gelinim? Yoldayız, seni almaya geliyorum."

Nefise gülümseyerek hazır olduğunu belirtti. "Bir tek Çağrı kaldı. Onu da şu an annem karşımda giydiriyor."

Dakikalar sonra iki araç kornalara basarak Nefise'nin evinin olduğu sokağa girdiğinde, Metin onlardan önce gelmiş, bekliyordu. Gökalp ve ailesi arabalarından indiklerinde davul zurna çalan iki adam yanlarına geldi. Arkadaşının şaşırdığını gören Metin, "Oğlum ne bakıyorsun?" dedi. "Sizin oralarda gelin davul zurnayla alınmıyor mu?"

İsmet Bey, Metin'i takdir ederek arkalarındaki davul zurna eşliğinde bahçe kapısından girdiklerinde evin kapısını takım elbisesini giymiş olan Nihat Bey açtı. Onun hemen yanında ailenin diğer bireyleri vardı. Gökalp kapının önüne çıkan kayınpederi ve kayıinvalidesinin elini öptükten sonra onun içeri girebilmesi için geri çekildiler. Selin, "Nefise odasında." dedi. "Seni bekliyorlar."

Gökalp'in kalbi heyecandan normalinin iki katı hızla çarpıyordu. Eski bayram çocukları gibi içi kıpır kıpırdı. Ciddi görünmeye çalıştığı anlarda bile sürekli gülümsüyordu. Selin'e teşekkür ederek Nefise'nin odasına yöneldiğinde, ceketinin açılan düğmesini ilikledi. Eliyle saçlarının bozulup bozulmadığını kontrol ederek odaya girdiğinde, beyaz gelinliğinin içinde kusursuz görünen Nefise ve kucağındaki Çağrı tam karşısında duruyorlardı. Nutku tutulmuş gibi sevdiğine bakarak yutkundu. Çok güzel görüldüğünü söyledi. "Hatta olağanüstü diyebilirim." diye devam etti.

Nefise heyecanını bastırmaya çalışırken Gökalp'e doğru bir adım attı. Aralarındaki mesafe kapandığında, "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun." dedi.

Karşılıklı yapılan iltifatların ardından Gökalp önce Nefise'nin alnına, sonra Çağrı'nın başına öpücük kondurup oğlunu kucağına aldı, kolunu bükerek gelinine uzattı. Nefise sevdiği adamın koluna girdiğinde son kez Çağrı'yı doğurduğu yatağa, yaşadığı keder dolu günlere şahit olan duvarlara baktı. Gökalp de onunla birlikte odanın içinde göz gezdirirken bakışı Nefise'nin gözlerinde durdu. Konuşmadan gözlerini birkaç saniyeliğine kapatıp tekrar açtı. Bu hareket, onu anladığı anlamına geliyordu. Ama birbirlerine söz vermişlerdi. Düğün günleri onlar için yepyeni bir başlangıç olacaktı. Bir daha asla geçmişten konuşmayacaklardı. Sevdiği adama tebessüm eden Nefise, bütün acılarını orada bırakarak başını Gökalp'in omzuna usulca yasladı.

Yine davul zurna eşliğinde evden çıktıklarında fotoğraf çekimine gitmek için aileleriyle vedalaştılar. Büyükler düğünün yapılacağı mekânda Adana ve Gaziantep'ten gelecek olan yakın

akrabalarını, dostlarını karşılayacaklardı. Selin ile Yeliz ise hazırlandıktan sonra ailelerine katılacaklardı.

Akşam açık havada yapılan düğün Nefise ve Gökalp'in patlayan havai fişekler altında el ele içeriye girmesiyle başladı. Aynı anda müzik sisteminden duyulan Barış Manço'nun şarkısı onlar için çok şey ifade ediyordu. Çimenlerin üzerinde alınları birbirlerine yaslanmış hâlde dans ederlerken Nefise, "Beni hiç yanıltmadın." dedi. "Söz verdiğin gibi herkes düğünümüze, evlendiğimize şahit oluyor."

Gökalp, Nefise'nin beline daha sıkı sarılarak, "Daha bitmedi latilokumum," dedi. "Gece daha yeni başlıyor."

Nefise onun ne dediğini ne anladı ne de sorguladı. Çünkü yaşadığı peri masalının içinde o kadar huzur doluydu ki kafasını soru işaretleriyle meşgul etmektense kendini ana bıraktı.

Dans müziği bittiğinde gelen konuklara selam vermek için masaları dolaşmaya başladılar. Misafirlerin arasında Metin'i yalnız gören Gökalp, Meltem'i sormaya çekindi. Sonuçta arkadaş, bir zamanlar nişanlısı olan kadınla evliydi. Yanlış anlamasını istemedi. Gökalp'in yüzünden aklından ne geçirdiğini tahmin eden Metin yanlarına yaklaşıp tebrik ettikten sonra Meltem'in mutluluklar dilediğini ilettili. Fırsatını bulduğu bir anda da sadece genç adamın duyacağı şekilde, "Gelmeyi çok istedi ancak burada olmasının huzursuzluk yaratmasından korktu." dedi. "Ben de hak verdiğim için ısrar etmedim."

Metin'in açıklamasına teşekkür eden Gökalp'in gözleri kalabalıkta Nefise'yi ararken onu Selin'le konuşurken gördü. Yanlarına gittiğinde genç kadın ablasını süzüyordu. "Ablacığım harika görünüyorsun. Saçların, makyajın, elbisen muhteşem. Uzaktan görünce tanıyamadım seni."

Selin utanarak abartmamasını söylerken bakışını çevirdiği yönde gördüğü adamla dondu kaldı. Gökalp ve Nefise onun odaklandığı yere baktıklarında doktor Kerem'in kendilerinden tarafa yaklaşmakta olduğunu gördüler. İkili bir Selin'e bir de Selin'den gözlerini ayıramayan Kerem'e baktılar. Sonra neler

oluyor der gibi gözleri buluştuğunda Gökalp sadece Nefise'nin kulağına eğilerek, "Latilokumum durum vahim görünüyor, sen de fark ettin mi?" dedi.

Nefise'nin dudaklarından, "Hı, hı." onayı çıkarken sessiz olması konusunda Gökalp'i uyardı. Bu sırada Kerem, Selin'in karşısında, aralarında bir adım kala durdu. "Selin Hanım, bu siz misiniz?"

Gökalp ve Nefise, Selin'in vereceği cevabı merakla bekle-diler.

"Evet, benim Kerem hocam. Çok mu kötü görünüyorum?"

Yaşadığı şaşkınlıktan bocalayan Kerem, "Evet," derken söylediği yanlış kelimeyi düzelitti. "Pardon, yani hayır. İnanılmaz... Yani çok güzel."

Kerem'in saçmalamaya başladığını anlayan Gökalp hemen araya girdi. "Kerem hoca bu ne güzel sürpriz. Mutlu günümüzde bizi yalnız bırakmadığınız için çok teşekkür ederiz."

Kerem ayakta uyuyakalmış da yeni ayılıyormuş gibi Nefise ve Gökalp'e baktı. "Anlamadım?" dedi.

Bu defa müdahale sırası Nefise'deydi. "Hoş geldiniz Kerem Bey."

Kerem hoca, "Hoş buldum." dediğinde, Selin onu boş masalardan birine yönlendirdi.

Gökalp kendilerinden uzaklaşmakta olan Selin ve Kerem'e bakarak, "Şunlara bak ya." dedi. "Benim gördüğümü sen de görüyorsun, değil mi latilokumum? Aşk Kerem hoca gibi bir adamı bile maymuna çevirmiş."

Nefise, Gökalp'e yanlış anlamış olabileceğini, adamın işi nedeniyle yorgun ve dalgın olmasının normal olduğunu anlatırken Metin nikâh memurunun geldiğini bildirdi. "Gençler, hazırsanız hadi size kıyalım."

Gökalp espri yapan Metin'e şaşkınlıkla baktı. "Oğlum, sen hayırdır ya? İki günlük evlilikten dili yanmış gibi çirkin espriler yapıyorsun."

"Yahu lafın gelişi kardeşim. Ben evlenmekten memnunum."

Nefise onlara gülerek bakarken, Gökalp genç kadının eli ni tuttu. Birlikte konukların arasından onlar için hazırlanan nikâh masasına ulaştılar. Koltuklarda yerlerini aldıklarında Nefise'nin nikâh şahidi olan Büşra ile Gökalp'in şahidi Metin hemen masanın yan tarafındaki yerlerine geçtiler. Nikâh memurunun sorduğu soruyla ömür boyu sürecektir olan mutluluklarına evet dediklerinde kalabalıktan alkış ve ıslık sesleri koptu.

O akşam dakikalarca dans ettiler, halaylar çektiler, oynadılar. Geçirdiği operasyonlar yüzünden ayakta uzun süre kalmak Nefise için zor olsa bile ilk defa o gün dinlemedi doktorların tavsiyelerini. Zira mutluluk acıdan daha üstün bir duyguydu onun için.

Hayatlarının en güzel hatıraları fotoğraf albümlerindeki yerlerini almaya hazırlanırken Gökalp parmaklarını Nefise'nin parmaklarının arasından geçirerek ailelerine, "Biz kaçıyoruz." dedi. "Düğün devam ediyor. Siz eğlenmenize bakın. Karım bu akşam için yeteri kadar yoruldu. Uzun süre ayakta kalması sakıncalı."

Gökalp'in aceleci tavrıyla utanan Nefise koluyla ne yapıyorsa der gibi onu dürterken dudaklarını kıpırdatmamaya dikkat ederek, "Hangi ara bu kadar arsız oldun?" dedi.

Aile üyeleri Gökalp'i haklı bulduğunda, Nefise kayınvalidesinin kucağındaki Çağrı'yı almak istedi. Fakat Gökalp itiraz etti. "Oğlumuz bu gece dedesi ve babaannesiyile kalsın. O da bizimle birlikte yoruldu."

Nefise oğlundan ayrılmak istemeyince Nursel Hanım söze girdi. "Gökalp oğlum doğru söylüyor kızım. Çocuğun uyku saati geçti, huzursuzlandı bak yavrucak. Birkaç gündür sen de çok yoruldun. Biraz dinlen artık."

Saadet Hanım gelinine gülümseyerek gözünün arkada kalmamasını söyledi. "Biz buradan annelere geçeceğiz. Siz rahatınıza bakın."

Nefise, Çağrı'dan ayrı kalacağı için vicdanen kendini huzursuz hissetse de aile üyelerinin söylediklerini kabul etmek zorunda kaldı.

Düğünden sonra evlerine gittiklerinde ikisi de heyecanlıydı. Kapıdan girer girmez Gökalp bir şey içmek isteyip istemediğini sordu. Nefise yorgun bedenini koltuğa bıraktığında Gökalp, "İyi misin?" dedi. "Ağrın mı var? O kadar oynarsan normal tabii. Ama ben sana söylemiştim."

Kocasının arka arkaya söyledikleri Nefise'yi güldürdü. "Sadece eve gelince yorulduğumu anladım, o kadar. Ağrım falan yok."

"Harbi mi? İyisin değil mi?"

İkinci defa Nefise'den iyi olduğunu duyan Gökalp mutfaktan getirdiği suyu karısına uzattı, içmesini bekledi. Boş bardağı alıp yakındaki sehpa bıraktıktan sonra ellerinden tutup ayağa kaldırdı. "Hadi gidip yatalım."

Onun niyetini anlayan Nefise cümleye, "Çağrı... " diye başladığında Gökalp daha fazla konuşmaması için işaret parmağının ucuyla dudağına dokundu. "Merak etme, Çağrı iyi. Mutfığa gittiğimde annemi aradım. Daha yolda giderken uyumuş."

Nefise tekrar konuşmak için ağzını açacağı sırada Gökalp dudağına eğilip susturmak için minik bir öpücük bıraktı. Bir yandan da yarım toplanmış olan saçlarındaki tacı çıkarırken, "Aylardır sadece konuştuk." dedi. "Bu gece hiç konuşmasak olmaz mı?"

Nefise'nin heyecandan eli ayağı titremeye başladığından cevap veremedi. Onun sessizliğinden kendisiyle aynı fikirde olduğunu düşünen Gökalp ani bir hareketle Nefise'yi kucağına aldı. "Hadi sessizliğimize odamızda devam edelim."

Ertesi sabah erkenden kalkan Gökalp bir süre yanında uyan Nefise'yi izledi. İzlerken defalarca sarılıp seni seviyorum demek, gece olduğu gibi uyuşuncaya kadar dudaklarını öpmek

istedi. Fakat hâlâ üzerinde kokusunu taşıdığı karısının uykusunu bölmeye kıyamadı. Uyandırmamaya itina göstererek yastığın üzerine dağılan saçlarını okşamakla, koklamakla yetindi. Nasıl olsa bundan sonraki tüm geceler ikisine aitti. Nefise'ye kavuşmak onun için bir rüyanın, bir hayalin gerçek olmasıydı. O nedenle sabredebilirdi. Artık ayrılık, hasretlik yoktu. Bitmişti kâbus, geçmişti. Eğer aşk için illaki bir bedel ödenmesi gerekiyorsa, o bedeli döktükleri gözyaşlarıyla katbekat ödemişler, mutlu olmayı hak etmişlerdi. Sevdiğinin evlerine tekrar dönüşüyle kendini tamamlanmış hisseden Gökalp usulca yataktan çıkıp kahvaltıyı hazırlamak için mutfığa gitti. Onun hareketini hisseden Nefise'nin ise uyanması uzun sürmedi. Sessizce arkasından gidip bir kahvaltı için mutfığı nasıl talan ettiğini izledi. En sonunda kıkırtısını bastıramadığından yerini açık etti.

"On dakikadır kapının arkasından bana baktığını biliyorum. Hadi gel, bir şeyler atıştıralım. Bir saat içinde çıkmamız gerekiyor."

Nefise nereye gideceklerini sorarak ağır adımlarla masadaki yerine geçtiğinde Gökalp sürprizini açıkladı. "Sana balayı sözüm vardı, unuttun mu? Gerçi tam anlamıyla balayı sayılmaz ama olsun."

Kendi şirketini yeni kuran Gökalp, hem iş yoğunluğu hem de mevsimin henüz ilkbahar olması sebebiyle üç günlük tatil programı yapabilmişti. Nefise'nin Çağrı'dan uzun süre ayrı kalamayacağını bildiğinden yurt içi bir yeri de özellikle seçmişti.

Yaptıkları yolculuktan sonra otele ulaştıklarında saat öğleden sonrayı gösteriyordu. Bir süre odalarında dinlendiler. Birlikte havuza girdiler. Hava kararmaya başladığında Gökalp, Nefise'nin elinden tutup onu dışarıya çıkardı. El ele sahile indiler. Hava serindi.

Sahildeki minderleri gören Nefise duygulandı. Onun duygulandığını anlayan Gökalp omuzlarından düşmek üzere olan şalını düzeltti, narin bedenini kendi bedenine çekerek rüzgârda uçuşan saçlarını öptü. “Bu şimdilik ön balayı. Yaza oğlumuzun da bizimle birlikte olacağı daha güzel bir planım var.” dedi.

İkisi ayakta konuşurken onlara yaklaşan garson kahvelerini ve atıştırmalıkları bırakıp geri çekildi. Yalnız kaldıklarında birlikte minderlerin üzerine oturdular. Nefise, Gökalp’in ince gömleğinin içinde serin hava yüzünden ürperdiğini fark edince omuzlarındaki şalın sağ tarafını kanat gibi yana açarak Gökalp’in omzuna sardı, göğsüne sokuldu. Hiç konuşmadan denizin maviliğini seyre daldılar. Tıpkı Nefise’nin hayalindeki gibi gün batıyordu. Gökyüzü kızılın en güzel tonlarıyla bezeliydi. Gözlerini kapatıp sevdiği adamın kokusunu içine çekerek sahile vuran dalgaların sesini dinledi. Kumların üstünde köpüklerini bırakan dalgaların sesi Gökalp’in kalp atışlarına karıştığında tebessüm etti. Tam bu esnada işittiği seslere başka bir ses daha eşlik etmeye başladı. Gözlerini açıp baktığında keman çalan üç genç kız vardı etraflarında. Sahilde onlardan başka kimse yoktu. “Gökalp!” dedi mutlulukla. Gökalp burnunun ucuna küçücük bir öpücük kondurdu, yine konuşmadan karşılıklı gülümsediler. Mucizelerle dolu bir masalın yorgun kahramanları olsalar da hayatlarında ilk kez tam anlamıyla huzur doluydular.

Sevdiği kadını kollarıyla saran Gökalp aralarında süren sessizliği kısa bir anlığına bölmek için ne düşündüğünü sordu.

Nefise kapalı gözlerini açıp Gökalp’in dudaklarına bakarak, “Bir öpücük verirsen belki söylerim.” dedi.

Bunu duymayı beklemeyen genç adam gözleri ışıldayarak sevdiği kadının dudaklarına ağır ağır eğildi. “İstediğin öpücük olsun latilokumum. Bir değil, bin öpücük feda olsun sana.”

Tg: Carettas'

